

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"BU KİTAP, KESİNLİKLE KARAYİP KORSANLARININ, GÜÇLÜ
KADIN KAHRAMANLARIN, ATEŞLİ ROMANTİZMİN VE KAŞLA GÖZ
ARASINDA SARPA SARPA MACERALARIN İLAYRANI OLANLAR İÇİN."
—ANNA BANKS, *Syrena Legacy*'nin New York Times çoksatan yazarı

Korsan Kralen Kızı

TRICIA
LEVENSELLER

ALMAYA GELDİĞİM ŞEYİ ELE GEÇİRDİĞİM ANDA
ONUN HAKKINDAN GELMEK İÇİN YETERİNCE
ZAMANIM OLACAK.

Efsanevi bir hazinenin anahtarı olan gizemli bir haritayı ele geçirmesi için görevlendirilen on yedi yaşındaki korsan kaptan Alosa, düşmanlarına bile isteye yakalanıp gemilerini aramak için kendine mükemmel bir fırsat yaratıyor.

Acımasız korsanlardan hiçbir farkı olmayan genç kaptanın haritaya ulaşmasının önünde sadece tek bir engel var: Kendisini kaçıranların arasında beklenmedik bir şekilde zeki ve son derece yakışıklı bir korsan olan yardımcı kaptan Riden. Ama endişelenmeye gerek yok çünkü Alosa'nın da birkaç numarası var. Zaten hiç kimse Korsan Kralın Kızını durduramaz.

“Levenseler bu eğlenceli, hızlı ve romantik deniz fantezi-
siyle ETKİLEYİCİ BİR İLK ROMANA imza atarak korsanlar,
sirenler ve ıssız adalardan oluşan alternatif bir dünya
yaratıyor... SAKIN KAÇIRMAYIN.”

- Publishers Weekly

TRICIA LEVENSELLER

Norway
Natalen
Nere

Korsan Kralın Kızı

Özgün Adı: Daughter of the Pirate King

Tricia Levenseller

Editör : Derya Sevim
Çeviren : Uğur Mehter
Düzeltili : Aslı Özge Önemli
Son Okuma : Aleyna Karademir
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş
Kapak Tasarım : Liz Dresner
Kapak İllüstrasyon : ©2017 Jen Wang
Kafatası Tasarım : ©2017 Elizabeth Anne Taggart

Türü : Genç Yetişkin - Fantastik
Kitap No : 2404

1. Baskı: Mayıs 2022
ISBN: 978-625-448-853-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Tricia Levenseller, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 47939

Tel: 0212 674 85 28

TRICIA LEVENSELLER

Korsan Kralen Kezi

Çeviren: Uğur Mehter

Kız kardeşim, dostum ve ilk okurum Alisa'ya

“Sevgili dostlar, mürekkep balığı dostlarımızı unutmayalım.”

— KAPTAN JACK SPARROW

Karayip Korsanları: Dünyanın Sonu

Bölüm 1

Erkek gibi giyinmekten nefret ediyordum.

Keten gömlek fazlasıyla boldu, pantolon çok büyüktü ve çizmeler oldukça rahatsız ediciydi. Saçlarım da küçük bir denizci şapkasının altında topuz şeklindeydi. Belimi sıkın kemerimin sol tarafından kılıcım, sağ tarafından da tabancam sarkıyordu.

Gömleğimin olmayacak yerlerden fırlayan etekleri ise üstümün daha garip görünmesine neden oluyordu. Ve o koku! Yalnızca sümüğünü koluna silen erkeklerin ölü balık bağırsakları arasında yuvarlanmış gibi koktuğunu düşünüyorsanız, bunda yanılıyorsunuz.

Ama belki de şikâyet etmemeliydim.

Korsanların kuşatması söz konusu olduğunda bu tür önlemler gerekliydi.

Sayıcı zayıftık. Yeterince silahlı değildik. Yedi adamım yerde cansız yatıyordu. *Gece Yolcusu*'nun siyah bayrağı

ufukta görüldüğünde iki tanesi kendini gemiden aşağı atmıştı.

Kaçaklar. Gemiye ilk terk eden herifler ödlele birer pislikti, o yüzden ister yorularak boğulsunlar isterse de denize teslim olsunlar her şekilde sonlarını hak ediyorlardı.

Hava çelik çınlamalarıyla titreşiyor, atılan toplar yüzünden gemi yalpalıyordu. Daha fazla dayanamayacaktık.

“İki kişi daha kaybettik Kaptan,” dedi geçici yardımcım Mandsy. Güverteye bakan yerdeki kapağın altından dışarıyı dikizliyordu.

“Çaresiz köpek enikleri gibi burada saklanmak yerine yukarıda olup kılıcımla onların kaburgalarını dağıtmalıydım,” dedim.

“Birazcık sabır,” diye hatırlattı Mandsy. “Buradan sağ çıkacaksa olduğun yerde kalman gerekiyor.”

“Sağ çıkmak?” diye sordum. Alınmışım.

“Yanlışı dile getirdim. Eğer *başarmak* istiyorsak etkili kılıç performansının görülmemesi gerekiyor.”

“Ama içlerinden birkaçını öldürsem...” derken daha çok kendimle konuşuyordum.

“Bunu göze alamayacağımızı biliyorsun,” dedi Mandsy. Sonra aniden ekledi. “Gemiye daha çok adam çıktı. Sanırım bu tarafa geliyorlar.”

Sonunda.

“Teslim olma emri ver.”

“Hay hay, Kaptan.” Mandsy basamakları tırmanarak güverteye çıktı.

“Ve sakın kendini öldürtme!” diye tısladım arkasından.

Dışarı çıkmadan önce başını salladı.

Kendini öldürtme, dedim yine içimden. Mandsy, gemide güvendiğim üç kişiden biriydi. İyi kızdı, zeki ve iyimserdi... Seferimiz sırasında fena halde ihtiyaç duyduğum mantığın sesiydi. Gerçek ekibimdeki iki kızla birlikte gelmek için gönüllü olmuştu. Gelmelerine izin vermemeliydim ama bu beş para etmez adamları hizada tutabilmek için yardımlarına ihtiyacım vardı. Eğer bu yolculukta *kendi* ekibim yanımda olsaydı geçen şu son birkaç haftada hayat çok daha kolay olurdu.

“Silahlarınızı bırakın!”

Çatışma seslerinin gürültüsünden Mandsy’nin sesini zor duyabiliyordum. Ama birkaç saniye sonra ortalık yatıştı ve palalar neredeyse aynı anda ahşap güvertede tangırdadı. Emrimdeki erkekler muhtemelen benden gelecek emri beklemişti. Belki de bunun için dua etmiş bile olabilirlerdi. Eğer teslim olma emri vermeseydim kendileri pes edebilirlerdi. Bu ekibin en cesur denizcilerden oluşmadığı kesindi.

Basamakları tırmanıp alt güvertede kimseye görünmeden uzanarak bekledim. Zararsız kabin görevlisi rolü oynayacaktım. Bu adamlar gerçekte kim olduğumu anlarsa eğer...

“Alt güverteyi kontrol edin. Kimsenin saklanmadığından emin olun.” Korsanlardan biri konuşuyordu. Saklandığım yerden göremiyordum ama emirler yağdırdığına bakılırsa kaptan ya da ikinci kaptandı.

Olaakları tam olarak bildiğim halde gerildim.

Güverte kapağı açıldığında sakalı pislik içinde, sapsarı dişleri ve kırık burnuyla iğrenç bir yüz göründü. Ardından şişko kollar beni merdivenden çekip güverteye doğru fırlattı.

Şapkamın başımdan fırlamaması bir mucizeydi.

“Dizilin!”

Çirkin korsan silahlarımı alırken öylece durdum. Hemen sonra adam dizlerime tekme basıp adamlarımla birlikte yere çökmeme neden oldu. Sıralananlar arasında Mandsy’yi görünce rahatlardım. Sorinda ve Zimah da zarar görmemişti. Güzel. Kızlarıma bir şey olmamıştı. Ekibin geri kalanının cehenneme kadar yolu vardı.

Havlarcasına emirler yağdıran korsanı şöyle bir süzdüm. Gençti, yirmi yaşında bile durmuyordu ve bu hiç alışıldık bir şey değildi. Gençler, özellikle de böyle çetelerde genellikle emir veren taraf olmazdı. Gözleri zafer sarhoşluğuyla parlıyordu. Duruşu güvenliydi, yüzü kendinden emin biri olduğunu ortaya koyuyordu. Bir fok balığı postuna benzeyen koyu kahverengi saçlarıyla birlikte muhtemelen benden bir baş daha uzun boyluydu. Yüzü bakmaya degecek kadar yakışıklı olsa da onun nasıl bir çeteye dahil olduğunu bildiğim için bunun hiçbir önemi yoktu.

Yakışıklı, şapkası düşüp uzun kahverengi saçları ve güzel yüzü ortaya çıkan Mandsy’yi fark edince kıza göz kırptı.

Tüm bunlar göz önüne alındığında bu herifin küstah bir piç olduğunu söyleyebilirdim.

Ekibimle birlikte sessizce korsanların bizler için planladığı sonu bekliyorduk. Topların dumanları her tarafımızdan yükseliyor, havadaki barut kokusu genzimi kaşındırıyordu.

İki gemiyi birbirine bağlayan kalas köprüde birinin adım sesleri duyuldu. Adam başını öne eğdiğinden yan tarafından bembeyaz bir tüyün fırladığı siyah şapkasından başka bir şey görülüyordu.

“Kaptan,” dedi gemide şimdiye kadar emir yağdıran yakışıklı korsan. “Gemideki herkes önünüzde.”

“Bravo Riden. Ama umarım *hepsi* erkek değildir.”

Birkaç korsan pis pis sırttı. Adamlarımdan birkaçı endişeyle bana bakıyordu.

Aptallar! Beni öylece teslim edeceklerdi.

“Üç kadın gördüm ama hiçbirisi kızıl saçlı değil.”

Kaptan başını salladıktan hemen sonra, “Dinleyin!” diye bağırarak başını kaldırdı. Biz de böylece ilk kez yüzünü görebildik. Gemiye ondan önce çıkan küstah piçten daha yaşlı sayılmazdı.

Yavaşça diğer korsanların yüzlerini incelemeye başladım. Çoğunun çenesinde tüy bile bitmemişti. İnanılmaz derecede genç bir korsan çetesiydi. *Gece Yolcusu*’nun artık korsan lordu Jeskor’un emrinde olmadığı daha önceden kulağıma gelmişti. Genç bir kaptanın gemiye el koyduğu söyleniyordu. Ama bütün ekibin bu kadar genç olmasını hiç beklemiyordum.

“Hepiniz Kafakıran Jeskor’un hikâyesini duymuşsunuzdur,” diye devam etti genç korsan kaptan. “Adım Draxen. Onun oğluyum. Namımın ondan çok daha kötü olduğunu zamanla öğreneceksiniz.”

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Ne kadar korkunç biri olduğunu *söyleyerek* mi namını yaymaya çalışıyordu?

“Kearan,” dedi kaptan, arkamdaki adama başıyla işaret vererek.

Kearan kılıcının kabzasıyla kafama vurdu. Bayıltacak kadar güçlü bir darbe değildi ama canımı fena halde yaktığı kesindi.

Buraya kadar, diye düşündüm. Mandsy'nin uyaran sözleri artık beynimin çok gerilerindeydi. Hizmetçiler gibi yerde diz çökmek de bir yere kadardı. Ellerimi ahşap zemine dayayıp bacaklarımı arkaya uzattım. Ayaklarımı arkamda duran çirkin korsanın ayaklarına taktığım anda Kearan yere devrildi. Hemen ayağa kalkıp döndüm ve adam henüz hareket dahi edemedi kılıcım ile tabancamı ondan aldım.

Hemen ardından namluyu Draxen'in suratına doğrulttum. "Adamlarını da alıp bu gemiden defol."

Arkamda Kearan'ın ayağa kalkmaya çalıştığını duyabiliyordum. Dirseğimi devasa göbeğine indirdim. Bir kez daha yere yapışmadan önce inleyerek iki büküm oldu.

Bundan sonra duyulan tek şey sessizlikti. Herkes tabancamın horozunu çektiğini duyabiliyordu. "Şimdi."

Kaptan şapkamın altını görmeye çalışıyordu. Başımı eğerek gözlerinden kaçabilirdim ama bunun için bakışlarımı ondan ayırmam gerekirdi.

Bir anda patlayan bir silah sesiyle tabancam elimden uçup güvertede kayarak gözden kayboldu.

Sağa doğru baktığımda ikinci kaptan Riden'in tabancasını kılıfına geri koyduğunu fark ettim. Suratında kibirli bir gülümseme vardı. Kılıcım ile yüzünü delik deşik etmek istesem de silah kullanma becerisinden etkilendiğimi itiraf etmeliydim.

Ama bu yine de öfkelenmeme engel olmadı. Kılıcımı çekip ikinci kaptana doğru atıldım. "Elimi parçalayabilirdin."

"İstesem parçalardım."

Arkamdan gelen iki adam hızlıca kollarıma yapıştı.

“Daha sesi bile tam oturmamış bir miço için bence çok fazla konuşuyorsun,” dedi kaptan. “Şapkasını çıkarın.”

Adamlardan biri şapkamı başımdan çektiğinde saçlarım sırtıma döküldü.

“Prens Alosa,” dedi Draxen. “Demek buradaydın. Sandığımdan daha gençmişsin.”

Konuşana da bakın. Yirmi yaşına girmeme hâlâ üç yıl vardı ama konu zekâ ya da beceri olduğunda onu yeneceğim üzerine kılıç kullanan elimi bile ortaya koyabilirdim.

“Seni bulmak için gemiyi parçalamamız gerekeceğinden korkuyordum,” diye devam etti kaptan. “Şimdi bizimle geliyorsun.”

“Bu tarz dayatmalardan hiç hoşlanmadığımı çok çabuk öğreneceksin, Kaptan.”

Draxen kıkırdayarak elini beline attı ve *Gece Yolcusu*’na geri gitmek üzere arkasını döndü. Ancak ikinci kaptan, her an saldırmamı bekliyormuş gibi gözünü üzerimden ayırmıyordu.

Eh, elbette şiddetle saldıracaktım ama onu daha fazla bekletmeye gerek var mıydı?

Sağımdaki korsanın ayağına topuğumu indirdim ve adam inleyerek ayağını tutmak için eğildiğinde boştaki elimle boğazına vurdum. Elini boğazına götürmeden önce boğuluyormuş gibi sesler çıkarmaya başladı.

Karmaşayı duyan Draxen dönüp bize doğru baktı. Bu arada gülümsemesini yüzünden eksik etmeyen Riden, diğer tabancasını üzerime doğrultuyordu. Tek atışlık tabancalara barut ve saçma doldurmak biraz zaman aldığından çoğu erkek en az iki tabanca taşırdı.

“Şartlarım var Kaptan,” dedim.

“Şartlar mı?” dedi inanamayarak.

“Teslim olma şartlarımı konuşacağız. Öncelikle ekibimi zarar vermeden serbest bırakacağına dair bana söz vermeni istiyorum.”

Draxen sağ eliyle kuşağına uzandı ve tabancalarından birini çıkardı. Bunu yapar yapmaz da namluyu en baştaki adamıma doğrultarak ateş etti. Adam geriye doğru devrilirken arkasındaki korsan geriye doğru kaçmaya başladı.

“Sakin beni sınamaya kalkma,” dedi Draxen otoriter bir ifadeyle. “Gemime. Hemen şimdi.”

İtibarını kanıtlamaya can attığı belli oluyordu. Ama bunun gözümü korkutacağını sanıyorsa çok yanılıyordu.

Kılıcımı kaldırıp boğazına attığım yumruktan sonra kendine gelmeye çalışan korsanın boğazını tek hamlede kestim.

Kaptanın gözleri kısılrken Riden’in gözleri kocaman açılmıştı. Draxen belindeki diğer tabancayı çekip sıradaki adamımı vurdu. O da ilki gibi yere yığıldı.

Buna karşılık kılıcımı en yakınımıdaki korsana savurdumda adam önce dizlerinin üstüne düştü, ardından güverteye kapaklandı. Çizmelerim kandan yapış yapış olmuştu. Yürürken ahşap güvertede kırmızı ayak izleri bırakıyordum.

“Durun!” diye bağırdı Riden. Ardından karşıma dikilip namlusunu göğsüme dayadı. Artık gülümsemiyor olması hiç şaşırtıcı değildi.

“Ölmemi isteseydiniz beni çoktan öldürürdünüz,” dedim. “Canlı kalmamı istediğinize göre şartlarımı *kabul* edeceksiniz.” Sadece birkaç saniye içinde beni az önce tutan Kearan’ın

silahını düşürüp dizlerinin üzerine çökmesini sağladım. Bir elimle kavradığım saçlarıyla başını arkaya yatırırken kılıcımı boynuna dayamıştım. Hayatını elimde tuttuğum korsan sesini bile çıkarmıyordu. İki arkadaşını öldürdüğüm halde böyle serinkanlı kalmasını etkileyici bulmuştum. Ölümünden sonra vicdan azabı çekmeyeceğimi biliyordu.

Draxen üçüncü adamının önüne gelip yeni bir tabanca çıkardı.

Mandsy'nin önündeydi.

Korkumun yüzüme yansımaya izin vermedim. Umursamadığımı düşünmeliydi.

Bu işe yaramalıydı.

“Mürettebatının güvenliğini sağlamaya çalışan biri için, adamlarını öldürürken gözünü kırpmaman biraz ilginç,” dedi Draxen.

“Ama kaybettiğim her adam için sen de bir adamını kaybediyorsun. Ben gemine bindiğimde adamlarımın hepsini zaten öldürecekse onların güvenliği için pazarlık yaparken birkaçını kaybetmemin bir önemi yok. Beni esir almak istiyorsun, Kaptan. Gemine kendi irademle gelmemi istiyorsan aklını kullan ve teklifimi değerlendir. Yoksa sen beni zorlarken kaç adamını daha öldürebileceğimi mi görmek istiyorsun?”

Riden kaptana sokulup bir şeyler fısıldamaya başladı. Draxen tabancasının kabzasını sımsıkı tutarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Mandsy olmaz. Mandsy olmasın. O benden biri. Ölmesine izin veremem.

“Şartlarını söyle prenses.” Kaptan, unvanımı tükürürcesine söylemişti. “Çabuk ol.”

“Ekibim zarar görmeden özgür kalacak. Ben de direnmeden gemine geleceğim. Aynı zamanda eşyalarımı da gemine taşıtacaksın.”

“Eşyaların?”

“Evet, gardırobum ve özel eşyalarım.”

Kaptan Riden’a doğru döndü. “Elbiselerini istiyor,” derken belli ki kulaklarına inanamıyordu.

“Ben bir prensesim ve bu şekilde muamele görmek istiyorum.”

Kaptan bana ateş etmek istiyormuş gibi bakıyordu ama Riden araya girdi. “Bizim için her gün güzel kıyafetler giymek istiyorsa bunun ne önemi var Kaptan? Şahsen ben hiç şikâyetçi olmam.”

Diğer korsanlar kıkırdadı.

“Pekâlâ,” dedi sonunda Draxen. “Hepsi bu kadar mı, *Majesteleri*?”

“Evet.”

“O zaman şımarık kıcını al da gemime geç. Sizler...” Arkada duran birkaç serseriye işaret etti. “Hanımefendinin eşyalarını gemiye taşıyın. Prenselerin ekibine gelince... hepsini sandallara doldurun. Bu gemiyi batıracağım. Hızlıca kürek çekerseniz en yakındaki limana iki buçuk günde ulaşabilirsiniz. Susuzluktan ölmek istemiyorsanız küreklere asılmanızı öneririm. Kıyıya ulaştığınızda fidye notumu korsan krala verip kızının bende olduğunu söyleyeceksiniz.”

İki taraftan adamlar emirleri yerine getirmek için koşuşturmaya başladığında kaptan öne doğru adım atıp kılıcını

almak için elini uzattı. Gönülsüzce vermek zorunda kaldım. Boğazını kesmekle tehdit ettiğim Kearan ayağa kalkıp benden olabildiğince uzağa kaçtı. Adamın tepkisine gülme şansım olmamıştı çünkü tam o anda Draxen sol yanağıma sert bir tokat attı.

Elinin gücüyle başım sağa doğru savruldu. Dişlerim damağımı kesmişti. Ağzımın içi kan dolunca güverteye tükürdüm.

“Bir konuda anlaşılm, Alosa. Esirimsin. Korsan kralın kızı olarak büyürken bir iki şey öğrenmişsin ama katil, hırsız ve çok uzun zamandır tek bir iyilik dahi yapmamış taş yürekli adamlarla dolu bir gemide tek kadın olacaksın. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Ağzımdaki kan tadından kurtulmak için tekrar tükürdüm. “Adamlarının bir süredir geneleve gitmediği anlamına geliyor.”

Draxen gülümsedi. “Bir daha adamlarımın önünde bana saygısızlık edersen geceleri herkes girebilsin diye hücrenin kilidini açık bırakırım ve çığlıklarını dinleyerek uyurum.”

“Çığlık attığımı *duyacağını* sanıyorsan tam bir aptal olmalısın. Ve hücremin kilidi açıkken uykuya dalmamak için dua etsen iyi edersin.”

Kaptan en şeytani gülümsemesiyle bana baktığında altın bir dişi olduğunu fark ettim. Şapkası kıvrırcık siyah saçlarını kapatıyordu. Yüzü güneşten kapkara olmuştu ve ceketi sanki başkasına aitmiş gibi biraz büyük görünüyordu. Babasının cesedinden çalmış olabilir miydi?

“Riden!” diye bağırdı Draxen. “Kızı gemiye götür ve gerekeni yap.”

Gerekeni yap?

“Memnuniyetle,” dedi Riden bana yaklaşırken. Kolumu, canımı yakacak kadar sertçe kavraması pervasız tavrıyla tam bir tezatlık oluşturuyordu. Öldürdüğüm iki adamın onun arkadaşları olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

İkinci kaptan beni yandaki gemiye doğru çekiştirdi. Yürürken kayıklarda denizde sürüklenen adamlarıma ve kızlarıma baktım. Çabuk yorulmamak için düzenli bir şekilde kürek çekiyorlardı. Mandsy, Sorinda ve Zimah adamların dinlenebilmeleri için kürek çekme işini bir düzene sokacaklardı çünkü hepsi akıllı kızlardı.

Ama adamlarım beş para etmez sokak çocuklarıydı. Babam hepsini özenle seçmişti. Bazılarının ona borcu vardı. Bazıları hazineden çalarken yakalanmıştı. Bazıları uymaları gereken emirlere uymamıştı. Ve bazılarının da sinir bozmaktan başka kusuru yoktu. Ne olursa olsun babam hepsini toplayıp gemiye almıştı. Ben de onları hizada tutmama yardımcı etsinler diye o üç kız yanıma almıştım.

Sonuçta babam, Draxen beni ele geçirdiğinde adamlarımın çoğunun öldürüleceğini düşünmüştü. Şansları vardı ki o sefil hayatlarını kurtarabilmiştim. Umarım babam bu yüzden bana çok kızmazdı.

Ama şu anda bunların hiçbir önemi yoktu. Asıl mesele *Gece Yolcusu*’nda olduğumdu.

Elbette kaçınılmamın kolay olacağı izlenimini veremezdim. Oynamam gereken bir rolüm vardı. Draxen ve ekibi benden şüphelenmemeliydi.

Gemilerini soymak için görevlendirildiğimi öğrenmemeleri gerekiyordu.

Bölüm 2

Riden'in çizmelerini kıskanıyordum.

Bir ustanın elinden çıktığı belliydi ve bir köpekbalığının aç gözleri gibi kapkaraydılar. Tokaları sanırım saf gümüşten yapılmıştı. Bacağını saran sağlam derisi mükemmel bir şekilde baldırında katlanıyor, Riden'in attığı her adımda güverteyi gümbürdetiyordu. Sağlam. Gürültülü. Güçlü.

Bu arada ben de ikinci kaptan tarafından sürüklenirken sürekli tökezliyordum. Kendi çizmelerim ayağımdan fırlayacak kadar büyük geliyordu. Düzeltmek için her duraksadığımda Riden kolumu yine çekmeye başlıyordu. Bu yüzden defalarca düşme tehlikesi atlatmıştım.

"Oyalanma küçük kız," dedi neşeyle. Elimden bir şey gelmeyeceğini iyi biliyordu.

Fakat yine de dayanamayarak topuğumu ayağına indirdim.

Acıyla inledi ama hakkını yiyemezdim, beni bir saniye

olsun bırakmadı. Draxen'in yaptığı gibi bana vurmasını bekledim, onu da yapmadı. Tek derdi beni hızla öteki gemiye geçirmekti. İstesem ondan kolayca kurtulabilirdim ama ikinci kaptanın acıyan bakışları altında hünerlerimi gösteremezdim. Hem kendi gemimdeki davranışlarımdan sonra bu korsanların biraz yatışmasını beklemeliydim.

Gemide bizden başka kimse yoktu. Draxen'in bütün adamları, gemimdeki değerli olan her şeyi yağmalamakla meşguldü. Babam korsanları mutlu edebilecek ama gözlerini de doyurmayacak kadar para vermişti. Param olmadan yola çıkmış olsaydım Draxen şüphelenebilirdi.

Riden beni sağa döndürdüğünde alt güverteye inen basamaklarla karşılaştım. Aşağı inmek hiç kolay değildi. İki kez kayıp neredeyse aşağı kadar yuvarlanmanın eşiğinden döndüm. İkinci kaptan her seferinde beni yakaladı ama kolumdaki parmakları canımı daha çok yakıyordu. Kollarım muhtemelen çürük içinde kalacaktı. Bunu bilmek ise küple binmeme yetiyordu.

Tam da bu yüzden son üç basamak kala ona çelme taktım.

Bunu beklemediği belliydi. Düştü ama kolumdaki elini hesaba katmamıştım. Bu yüzden ben de onunla birlikte yere yuvarlandım.

İkimiz için de can yakan türden bir düşüş oldu.

Riden hemen ayağa fırlayıp beni de yanına çekti. Ardından beni köşeye doğru itti. Nereye kaçacağımı bilmiyordum. Koyu kahverengi gözleri beni meraklı bakışlarla baştan aşağı süzdü. Onun için yeni bir şey, belki de bir projeydim.

Kaptanın verdiği bir görevdim. Benimle başa çıkmanın en iyi yolunu bulması gerekiyordu.

Beni seyrederken yüzümden ve duruşumdan ne anlamlar çıkardığını merak ettim. İncinmiş ve korkmuş tutsak kızı oynamak rolmn bir parçasıydı ama gerçek kişiliğimin kendini göstermesine engel olamıyordum. şimdilik en iyisi, ona göstermek istediğim yanımı kontrol altında tutmaktı. İnatçı ve sinirli kızı oynayacaktım. En azından bunlar rol değildi.

Kafasında bir sonuca ulaşmış olmalıydı. “Uslu bir tutsak olacağını söylemiştin,” dedi. “Anlaşılan sözüne pek gvenilmiyor.”

“Alakası yok,” dedim terse. “Köprüyü kolumu morartmadan kendi başıma geçmeme izin verseydin dizine bir şey olmazdı.”

Gözlerinde sanki eğleniyormuş gibi kıvılcımlar uçuştu ama bir şey söylemedi. Sonunda beni dansa kaldırmak istiyormuşçasına kolunu öne doğru uzattı.

Kolumda eli olmadan yürümeye başladım fakat arkamdan seslendi. “Bir meleğin yüzüne sahip olabilirsin ama dilin bir yılanınkinden farksız kk kız.”

Arkamı dönüp kıçına tekmeyle basmamak için kendimi zor tuttum. İstediğimi ele geçirdiğimde onu dövmek için bolca zamanım olacaktı.

Doğruca hücreye yürümeye başladım. Bu arada da ilelerinden en temizini seçmek için yanından geçtiğim hücreleri kontrol ediyordum. Gerçi bulduğum diğerlerinden çok da farklı değildi. Yine de köşedeki koyu renkli kütlenin toprak olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmakla yetindim.

En azından bir sandalye ve masa vardı. Eşyalarımı üzerine koyabilecektim. Kaptanın sözünü tutacağından bir an olsun şüphe etmemiştim. Uykularında birbirlerini öldürmek isteseler bile dürüst olmaları, korsan kaptanların karşılıklı faydalarındaydı. Görünüşte biraz olsun güven sağlanmazsa rakip lordlar arasında anlaşma ve pazarlıklar yapılması da mümkün olmazdı. Dürüstlük kavramını korsanların arasına katan kişi ise babamın ta kendisiydi. Yeni yönetimde hayatta kalmak isteyen bütün korsanların buna alışması gerekiyordu. Anlaşmalarına sadık olmadığı anlaşılan herkes anında korsan kral tarafından devre dışı bırakılıyordu.

Sandalyenin oturağını inceledim. Hücredeki her şey hoşuma gitmeyecek kadar kirliydi ama artık idare edecektim. Üstüme büyük gelen kahverengi deri ceketini çıkarıp sandalyenin üstüne yerleştirdim. Ancak bu şekilde oturabilirdim.

Pislikten rahatsız olduğumu gören Riden, pis pis sırtıp beni hücreye kilitledikten sonra anahtarı cebine attı. Ardından parmaklıkların hemen dışındaki bir sandalyeyi çekip karşıma oturdu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Şimdi konuşacağız.”

Dramatik bir şekilde iç çektim. “Beni zaten esir aldınız. Gidip fidyenizi alın, beni de rahat bırakın. Uyumak istiyorum.”

“Korkarım ki senden tek istediğimiz şey babanın parası değil.”

Korsanlar beni çırılçıplak bırakmak istiyormuş ve bu yüzden endişeleniyormuşum gibi gömleğimin yakasını kav-

radım. Rolümü yapmaya devam etmeliydim. Beni tutmak için *bir sürü* adamın bir araya gelmesi gerekiyordu; aynı anda üç adamla baş etmekte hiç zorlanmazdım. Zaten bu hücreye üç adamdan fazlası da sığmazdı.

“Burada olduğun süre boyunca sana kimse dokunmayacak. Emin olabilirsin.”

“Peki, *senin* bana dokunmana kim engel olacak?”

“Bugüne kadar hiçbir kadını benimle olması için zorlamadım, bundan da emin olabilirsin. Hepsi koşarak kucağıma atlar.”

“Buna inanmak çok zor.”

“Çünkü henüz çapkın gülümsememi görmedin.”

Gözlerimi devirerek güldüm. “Korsanlar tarafından yetiştirilen bir kadın korsan olarak bir sürü ısrarcı adama haddini bildirdim. O yüzden endişelenmiyorum.”

“İsrarcı olmayan bir adama haddini bildirmek için ne yaptın Alosa?”

“Öyle biriyle karşılaştığımda haber veririm.”

Güldü. Kahkahası gürdü. “Dediğin gibi olsun. Ama şimdi asıl meselemize geri dönelim. Burada olmanın nedeni senden bilgi almak istemem.”

“Ne hoş. O zaman temiz bir hücre istiyorum.”

Riden sandalyesine rahatça yayıldı. Belki de bu işin biraz uzun süreceğinin farkına varmıştı. “Kalligan nerede?”

Kıkırdadım. “Berbat bir sorgucusun. Babamın saklandığı yeri sana öylece söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Önce küçük sorularla başlaman daha mantıklı değil mi? Bu arada babam kralınız olduğu için adını ağzına saygıyla almanı tercih ederim.”

“Kızı elimizde tutsak olduğu için onun hakkında istediğim gibi konuşabilirim.”

“Seni ve gemideki herkesi öldürür. Üstelik acele de etmez.” Birkaç tehdit savurma zamanımın geldiğini hissediyordum. Gerçek tutsaklar böyle yapardı.

Fakat Riden hiç endişelenmiş gibi görünmüyordu. Hatta özgüvenini adeta bir kıyafet gibi kuşanmıştı.

“Babanın yerini bilmezsek seni geri götürmemiz zor olur.”

“Yerini bilmeniz gerekmiyor. Babam beni bulacaktır.”

“Babanın adamlarından günlerce öndeyiz. Bizi bulamayacağı bir yere kaçmak için yeterince zamanımız var.”

Başımı iki yana salladım. “Seni ahmak. Babamın bütün Maneria’da adamları var. Birinin görmesi yeter.”

“Babanın elinin nerelere kadar uzandığının farkındayız. Yine de kendi kendini kral ilan etmeyi kendisine nasıl yakıştırdığını anlayamıyorum.”

Sandalyeme yayılma sırası bendeydi. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Babam okyanusu *kontrol* ediyor. Ona haraç vermeden yelken açabilen tek bir adam bile yok. Bütün korsanlar ganimetlerinden pay vermek zorunda. Bunu yapmayanlar deniz yerine kendilerini gökte buluyor. O yüzden söyle bana *Gece Yolcusu*’nun ikinci kaptanı korkusuz Riden... Babam haraç vermedikleri için onları öldürüyorsa, sence kızını kaçıranlara ne yapar? Sen ve ekibin tehlikeli bir oyun oynayan bir avuç küçük oğlandan fazlası değilsiniz. İki haftaya kalmadan denizdeki herkes beni arayacak.”

Tabii ben iki hafta dolmadan bu gemiden inmeyi planlıyordum.

“Küçük oğlanlar mı?” Riden sandalyesinde doğruldu. “Bu gemideki hemen herkesten daha küçük olmalısın.”

Onca söylediklerim arasında sadece buna mı takılmıştı? “Alakası yok. Kaç yaşındasın? On beş?” Bir yandan onu kışkırtmaya çalışırken benden daha büyük olduğunu kesti-rebiliyordum ama yaşını merak etmekten de kendimi alamı-yordum.

“On sekiz,” diye doğrusunu söyledi.

“Ne olursa olsun, yaşımın bununla hiçbir alakası yok. Özel yeteneklerim beni iyi bir korsan olmayı umut eden her-kesten daha iyi bir korsan yapıyor.”

Delikanlı başını yana yatırdı. “Neymiş o yetenekler?”

“Öğrenmeyi çok isterdin, değil mi?”

Kocaman sırttı. “Sıradan bir ekip olmadığımızı tahmin ettiğinden eminim. Denizdeki birçoğundan daha genç ola-biliriz ama çoğumuz hayatın en zalim yanlarını gördük. Adamlarımızın hepsi acımasız, her biri katil.” Bir an için suratı asılırken yüz hatları bir hüznün dalgasıyla bulanıklaştı. Geçmiş günlere dalmış gibiydi.

“Ağlamaya başlayacaksan güverteye çıkana kadar daya-nabilir misin? Senin gözyaşlarına katlanamam.”

Riden gözlerini gözlerime dikti. Sanki bana değil, içime bakıyordu. “Gerçekten kalpsiz birisin Alosa. Tereddüt et-meden öldürürsün. Aynı anda iki adamın hakkından gele-bilirsin. Adamlarının ölüşünü gözünü kırpmadan seyrettin. Maneria’daki en kötü şöhretli korsanın yanında nasıl yetiş-tirildiğini ancak hayal edebilirim.”

“Hepinizden daha iyi bir nişancı olduğumu unutmayalım.”

Güldüğünde güzel dişleri göründü. Bir korsan için etki-leyiciydi. “Sanırım önümüzdeki günlerde sohbetlerimizden çok keyif alacağım. Ayrıca tüm içtenliğimle, nişancılığını da bir gün görmeyi umuyorum. Tabii hedef ben olmadığım sürece.”

“Söz veremem.”

Güvertedeki sesler giderek yükseliyor, ardı ardına top atılırken gemi sarsılıyordu. Draxen gemimi batırıyordu. Eh, aslında *benim* gemim değildi, babam sadece bu görev için vermişti. Kendi gemimin adı *Ava-lee*’ydi ve ekibimin büyük bölümü orada güvendeydi. Hem gemimi hem de ekibimi özlesem de beni bekleyen macera heyecandan titrememe neden oluyordu.

Biri inerken basamaklar gıcırdadı. Çok geçmeden Draxen göründü, arkasındaki üç adam eşyalarımı taşıyordu.

“Zamanı gelmişti,” dedim.

Çantalarımı taşıyan üç serserinin suratı kıpkırmızı kesilmişti. Nefes nefeseydiler. Anlaşılan her şeyimi getirmişlerdi. Ve ben yola çıkarken hiçbir şeyimi eksik bırakmazdım.

Çantaları yere bıraktıklarında hepsi derin bir nefes aldı.

“Dikkatli olun!” diye çıkıştım.

İlki uzun boylu sayılırdı. Alt güvertede neredeyse eğilerek yürümesi gerekiyordu. Yükünü boşalttıktan sonra elini cebine atıp bir şey çıkardı. Gördüğüm kadarıyla tespih gibi bir şeydi. Şans için mi yanında taşıyordu acaba?

İkincisi bana leziz bir yemekmişim gibi bakıyor, bakışları ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. En iyisi bundan uzak durmaktı.

En gerideki Kearan'dı. Eh, bu adam bildiğin çirkindi. Kocaman bir burnu vardı, gözleri ayıktı ve upuzun sakalı bakımsızdı. Kemerinin üstünden sarkan göbeği de manzara'yı tamamlıyordu.

Gözümden daha fazla düşemeyeceğini düşünürken elindekini fark ettim. Birkaç elbisemi yığın halinde yere fırlattığım görünce dişlerimi sıktım. “Onları yerlerde mi sürükledin? Bu pis yerlerde? Bunları çalmak için benimle aynı bedende bir kız bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

“Kapa çeneni Alosa,” diye emretti Draxen. “Yoksa lanet olsun ki gerçekten o eşyaların yarısını denize atarım.”

Kearan, bir sürü cebi olan ceketinden bir matara çıkarıp koca bir yudum aldı. “Bu kadar eşya gemi batırır Kaptan.”

“Kes sesini,” dedim. “Seni hâlâ öldürebilirim.”

Yeni bir yudum almadan önce en azından bana korkmuş gibi bakma nezaketini göstermişti.

Draxen adamlarına döndü. “Beyler, yukarı çıkıp gemiyi hazırlayın. Hemen yola çıkmak istiyorum. Kearan, sen dümen başına. Ben gelene kadar ayrılma.” Sonra adamları giderken Riden’a yaklaşıp sırtına bir şaplak indirdi. “Nasıl gitti kardeşim?”

Kardeşim?

Draxen’in saçları daha koyuydu ama omuzları Riden kadar genişti. İkisinin de gözleri siyahtı ama Riden daha yakışıklıydı. Hayır, yakışıklı değildi. Rakip korsanlar yakışıklı olmazdı. Rakip korsanlar en fazla pis sıçanlar olurdu.

“İdare eder,” dedi Riden. “Babasına fazlasıyla sadık. Engin denizlerin her yerinde adamı olduğu için onu kurtaracağından emin. Söylediklerine bakılırsa babası bizi açık

denizde arayacak. O yüzden kıyıya yakın durmamız daha iyi olur.”

Telaşla konuştuklarımızı aklımdan geçirirken cevaplarımdaki apaçık hataların farkına vardım.

Riden görüldüğünden daha zekiymi.

İrkildiğimi görünce sırttı. Ya da belki ölümcül bakışlarına tepki vermişti. Aldırmadan sözlerini sürdürdü. “Kızıl saçlarına yakışan ateşli bir öfkesi var. Son derece zeki. Muhtemelen iyi bir eğitim almış. Dövüş yeteneğine gelirse... Onun korsan kral tarafından yetiştirildiğini söyleyebilirim, bu da babasının kızına ne kadar değer verdiğini ve fidyeyi ödemeyi kabul edeceğini gösteriyor.”

“Mükemmel,” dedi Draxen. “Demek kötü kalpli korsan kral gerçekten de kızını kurtarmaya gelecek.”

“Muhtemelen şahsen gelecektir,” diye belirtti Riden.

Yüz ifademden bir şey anlaşılmamasına dikkat ediyordum. Benden haber alana kadar yerinden ayrılmayacağını bilmek yerine, babamın beni aramaya çıkacağını düşünmeleri iyiydi. Ama Riden eğitimim konusunda haklıydı. Babam bu görev için sadece kendisinin eğittiği birine güvenebilirdi. Ve hayatı boyunca eğittiği tek kişi bendim.

“Başka?” diye sordu Draxen.

“Tehlikeli bir kız. Sürekli kilit altında tutulmalı. Dahası adamları onunla tek başına bırakmamak adamların hayrına olur.” Riden bunu şaka yaparcasına söylemişti ama sonra ciddiyetle dönüp düşüncelerini toplarken derin bir nefes aldı. “Bir de kızın bir şeyler sakladığından eminim. Sakladığını bildiğimiz sırlardan çok daha fazlasını biliyor. Öğrenmemi istemediği çok önemli bir şey var.”

Sandalyemden kalkıp parmaklıklara yürürken beynimde kırk tilki birbirini kovalıyordu. Riden en karanlık sırrımı öğrenemezdi. Sadece babam ve birkaç özel insan biliyordu. “Bunu nereden anlamış olabilirsin acaba?”

“Anlamadım.”

Draxen güldü.

Yumruklarımı sıktım. Riden’in küstah suratını yumruklamaktan ve gülümserken gösterdiği dişlerini teker teker dökmekten başka bir şey istemiyordum.

Ne yazık ki, yüzü çok uzaktı. O yüzden gömleğinin kolunu kavrayıp çekmekle yetindim. Hâlâ oturuyor olduğu için kafası demir parmaklıklara doğru uçu. Çarpmamak için ellerini uzatmıştı. Bu benim için sorun değildi çünkü bu sırada boştaki elimle cebinden hücrenin anahtarını almak için zaman kazanmıştım. Anahtarı çaktırmadan cebime attıktan sonra hücremin ahşap duvarına geriledim.

Ayağa kalkarken Riden homurdanıyordu.

“Belki sen de onunla yalnız kalmamalısın,” dedi Draxen.

“Sorun değil, onunla baş edebilirim. Hem sırrını sakladığı sürece, keyifli dostluğuma daha çok katlanması gerekeceğini biliyor.”

Kendime bu gemiye gönüllü bindiğimi hatırlattım. İstedğim zaman gidebilirdim. Tek ihtiyacım önce bir harita bulmaktı.

Kapının kilidini açtığımda iki adam da çantalarımı içeri çekmemi seyretti. Yardım etme zahmetine bile girmiyorlardı. Üç kere gidip gelmemi beklediler. Gerçi yardımlarını fılan istemiyordum. Tek istediğim birilerinin kemiklerini kır-

maktı. En çok da Riden'in. Babam kendimi nasıl tuttuğumu görse hayran kalırdı.

İşim bitince hücremin kapısını tekrar kilitledim.

Riden elini uzattığında kısa bir tereddüdün ardından anahtarı fırlattım. Hiç zorlanmadan havada yakaladığında yüzünde alaycı bir ifade belirmişti. Sonra demir parmaklığı tutup çekiştirdi. Kapı kilitliydi.

"Temkinli olmaktan zarar gelmez," dedi sonunda, Draxen'a dönmüştü. "Eşyalarını araştırdınız mı?"

"Evet," dedi kaptan. "Kıyafet ve kitaptan başka bir şey yok. Tehlikeli hiçbir şey yok. Bence bugün yeterince heyecan yaşadık. Yukarı çıkıp nereye demir atacağımıza karar verelim. Küçük hanıma nerede olacağımızı söylemesek iyi olur. Kötü fikirlere kapılmasını istemeyiz." Ardından merdivene yöneldi.

Riden onun peşine düşmeden önce çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

Görüş alanımdan çıktıkları anda gülümsedim. Küçük sohbetimiz sırasında bilgi toplayan sadece o değildi. Riden'la Draxen'in kardeş ve korsan lord Jeskor'un oğulları olduklarını öğrenmiştim. Jeskor'a ve ekibine ne olduğunu, dahası geminin Draxen'a nasıl geçtiğini henüz tam olarak kestiremiyordum ama çok geçmeden öğreneceğimden emindim. Riden iyi bir nişancıydı ve kaptanının güvenini kazanmıştı. Yoksa Draxen'ı adamlarımı öldürmemeye nasıl ikna edebilirdi ki? Gemimde ağabeyinin kulağına ne fısıldadığını, hatta neden araya girdiğini merak ediyordum. Riden'in bu gemideki adamlarla ilgili endişesi açık denizlerde ikinci

kaptanın adamlarıyla ilgili taşıyacağı normal bir endişeden farklıydı. Gemideki herkesin birer katil olduğunu söylerken nasıl hüznlendiğini hatırladım. Demek adamlarına karşı bir tür sorumluluk hissediyordu. Belki de bunun *Gece Yolcusu* ekibinin başına gelenlerle bir bağlantısı vardı.

Bu gemide birçok sır vardı ve benim bu geceden başlayarak hepsini keşfetmek için bol bol zamanım olacaktı. Sağ kolumu silkelediğimde metalin avcuma kaydığını hissettim.

Hücremin anahtarı elimdeydi.

Bölüm 3

Anahtarı Riden'dan almak için bolca fırsatım olmuştu. Önemli olan anahtarı gemiden getirdiğim anahtarla değiştirmek için kendimi hücreye kilitlememdim. Kendi gemimdeki alt güverte anahtarlarının buradakiyle hemen hemen aynı boyutlarda olacağını tahmin etmiştim. Riden farkı anlayamayacaktı.

Sandığı kadar zeki değildi. Ve ben onun sandığından çok daha zekiydim.

Böbürlenmesi boşunaydı.

Artık yalnız kaldığımda uygun kıyafet bulmak için çantalarımı karıştırmaya koyuldum. Artık bu gemici kıyafetlerine katlanamıyordum. Son giyen adamın pis kokularını bastırmak için bütün bir parfüm şişesiyle yıkanmam gerekecekti. Kim bilir bir daha ne zaman bana yıkanmam için bir kova su verilecekti? Kaptan Draxen'in zalim tavrına bakılırsa bunun çok zaman alacağı kesindi.

Kalın kurdelelerle koluma bağlanan geniş kollu lacivert

korseyi seçip beyaz bluzumun üzerine giydim. Korse önden bağlandığı için kendim yapabiliyordum. Karadaki asillerin kızları gibi hizmetçilerim hiç olmamıştı. Korsanlar için çalışmak isteyen pek kadın yoktu. Ve denizdeki yaşama ayak uydurabilecek donanımdaki kadınlar hizmetçi olarak kullanılmazdı ki ben bununla gurur duyardım.

Siyah çoraplarımın üzerine temiz pantolonumu geçirdim. Ayağıma mükemmel oturan rahat çizmelerim dizlerime kadar geliyordu. Hepsini giyindiğimde memnuniyetle iç çektim. İyi görünmek insana kendini kesinlikle daha iyi hissettiriyordu.

Bir şarkı mırıldanırken çantalarımın birinden *Denizlerin Derinleri* adındaki kitabımı aldım. Kitapta okyanusta yaşadığı bilinen yaratıklar işleniyordu. Her birini uzun zaman önce ezberlemiştim, dahası denizde geçirdiğim onca zaman birçoğunu gözlerimle görmüştüm. O yüzden kitabın cildini bozup altına küçük bir hançer saklamakta bir sakınca görmemişim.

Adım sesleri duyunca hançeri hemen sağ çizmeme saklayıp kitabı eşyalarımın arasına attım. Üç adam alt güverteye geldiğinde dışarıdan pervasız görüldüğümü umarak oturdum.

“Pek tehlikeliye benzemiyor,” dedi içlerinden biri.

“Ama Gastol ve Moll’a ne yaptığını görmedin mi?” diye sordu diğeri. “İkisi de geberdi.”

Üçüncü adam konuşmadan beni seyrediyordu.

“Gözün doydu mu?” diye sordum. “Yoksa başka numaralar görmeyi mi umuyorsun?”

“Sen bize bakma,” dedi ilk korsan. “Her gün korsan kralın kanından gelen birilerini görme şansımız olmuyor.”

“Umarım hayal kırıklığına uğratmadım?”

“Korsan kralın balina kadar iri, köpekbalığı kadar vahşi olduğunu söylüyorlar. Ufak tefek bir şey görmeyi beklemiyorduk.”

“Anneme çekmişim herhalde,” dedim. Annemi hiç tanımamıştım, o yüzden emin olamıyordum ama babam kızıl saçlarımı annemden aldığımı söylerdi.

Günün geri kalanı farklı geçmedi. Korsanlar gelip gidiyor, korsan kralın kızını yakından görme fırsatını değerlendiriyordu. İlk gruptan sonra çoğunlukla sessiz kaldım.

Son ziyaretçim geldiğinde artık akşam olmuştu. Diğerleri gruplar halinde gelmişti ama bu seferki yalnızdı.

Dönüp bakılacak bir adam değildi. Ortalama bir boya ve bedene sahipti. Kahverengi saçları ve sakalları vardı. Gemideki diğer korsanların çoğundan daha yaşlı görünüyordu. Belki otuzlarındaydı ama sakalı yüzünün yarısını sakladığından söylemek zordu. Sağ elindeki altın parayı hiç zorlanmadan parmaklarının arasından kaydırıyordu.

“Selam Alosa,” dedi. “Adım Theris.”

Sandalyemin iki ayağı üzerinde arkaya yaslanmıştım ama bunu duyar duymaz hemen düzelip sırtımı dikleştirdim. “Gemideki herkes bugün en az bir kez uğradı. Seni neden hatırlayayım? Ya da adın neden umurumda olsun?”

“Olması gerekmiyor,” derken alnını kaşıdı. Parmakları hızlıydı ama hareket çok açıktı. Alnına bir *K* harfi çizmişti. “İlginç bir adam sayılmam.”

K harfi Kalligan içindi. Babamın adamları kendilerini böyle belli ederdi. Theris herhalde babamın gemiye yerleştirdiği adamdı. Babama *Gece Yolcusu* ekibinin beni kaçırdığını herhalde o haber verecekti.

Yerin her zaman kulağı vardı, o yüzden havadan sudan konuşmam gerekiyordu. “Öyle görünüyor.”

“Sadece korsan kralın kızını görmek istemiştin.”

“Bir de kendini göstermek istemiş olabilir misin?”

“Aynen. Bazen hayatta kalmak ne yapabileceğinle değil, kimi tanıdığınla ilgilidir.”

“Bunu aklımın köşesine yazdım,” dedim buz gibi bir sesle. Theris başıyla selamlayıp gitti.

Babamın adamının kendini bana tanıtması benim için beklenmedik bir şeydi. Gemide ikimizin de ayrı görevi vardı. Theris babama gemi ve kaptanla ilgili bilgi sağlayacaktı. Benim görevim ise hırsız rolünü oynamaktı. Birbirimize yardım etmemiz gerekmiyordu. Görevlerimizi tek başımıza yapabilmemiz beklenirdi.

Ama babamın bütün planı başarılı olmama bağlıydı. Belki haritayı bulmayı o kadar çok istiyordu ki Theris’e bana göz kulak olmasını emretmişti. Bir yandan neden böyle bir riske girdiğini anlayabiliyordum ama öte yandan fena halde alınmıştım. Görevi tek başıma yapabilirdim ve Theris’in yardımına ihtiyacım yoktu.

Başlamak için havanın iyice kararmasını beklemem gerekti. Güneşin ne zaman battığını anlıyordum çünkü korsan-

lar alt güvertedeki kabinlerine geçmeye başlamıştı. Hücrem-
den göremesem de kokularını alabiliyordum. Uzak olamaz-
lardı. Hamaklarında ya da yere attıkları saman balyalarının
üzerinde uyuduklarını gözümde canlandırabiliyordum. Her
şekilde bunların, üstünde uyuyacağım o kirin kabuk yaptığı
yer döşemelerinden daha iyi olduğu kesindi. Düşüncesi bile
yüzümü ekşitmeme neden oluyordu.

Erkeklerin giydiğine benzer ama kadın bedenine göre
uyarlanmış ceketimi giyerken yine şarkı mırıldanmaya baş-
ladım. Ceket Mandsey benim için dikmişti. Kız iğneyi en az
kılıcı kadar iyi kullanıyordu ki onu ekibime almamın birçok
nedeninden biri buydu.

Bu kıyafetle uzaktan gemicilerden biri gibi görünsem de
güverteye çıktığımda insanlarla karşılaşmamayı umuyor-
dum. En çok da karanlığa güveniyordum.

Hücremin kapısını açtığımda hâlâ mırıldanıyordum. Alt
bölümlerinde dolaşarak geminin şeklini ve biçimini hissetme-
ye çalıştım. Erzak deposu, ganimet odası, küçük bir mutfak
ve mürettebatın uyuduğu bölümler... Hatırlaması kolaydı.

Artık tek yapmam gereken kimseye görünmeden kaptan
dairesine çıkmaktı. Draxen'ı henüz çözememiştim ama ben
harita gibi önemli bir şeyi saklamaya çalışıyor olsaydım
muhtemelen onu yakınımda tutardım.

Ancak kaptanın gemide bir harita olduğunu bilmemesi
de bir ihtimaldi. Gemi üç nesillik kadim bir korsan lordla-
rı soyundan gelen babasına aitti. (Ben de elbette başka bir
soydan geliyordum.) Lord Jeskor oğullarına haritadan bah-
setmemiş olabilirdi. Önemi yoktu. Harita gemide olmalıydı.

Jeskor ölürlen haritaya sahipti ve Draxen şimdi onun daire-sinde kalıyordu. İlk bakılacak yer kesinlikle orasıydı.

Merdivenin en tepesinden başımı uzatıp güverteye göz attım. Yeniay yüzünden karanlıkta pek bir şey görülemiyordu. *Gece Yolcusu*'nun karanlık güvertesinde sadece minicik bir ışık yanıyordu. Gemi bir zamanlar deniz keşiflerinde kullanılan türden bir karavelaydı. Çoğu korsan bu gemileri kralların donanmalarından çalar, sonra da dilediklerince yeni düzenlemeler yaparlardı. Jeskor'un halat donanımını yenilediğini görebiliyordum. Ana direktteki geleneksel üçgen yelken serenini kare bir gönderle değiştirmişti. Akıllı-caydı çünkü böylece hız kazanacaktı. Aynı zamanda babamın gemisinden *Gece Yolcusu*'nun yaklaşmasını izlediğim sırada Jeskor'un cıvadranın altına bir figür başı eklediğini fark etmiştim. Donanmanın sahibi olan kralın, gemisinin önüne büyük bir kadın heykeli konduracağından şüpheliydim. Kral o kadar romantik biri değildi.

Güvertede sadece birkaç adam vardı. Biri dümenin başındaydı, başka biri gözcü direğindeydi ve diğer iki kişi de güvertede devriye geziyordu. Ellerindeki fenerler yüzünden tam olarak nerede olduklarını anlayabiliyordum.

Draxen ve Riden çoktan odalarına çekilmiş olmalıydı. Uyuduklarından emindim. Etkileyici bir rehin alma operasyonu gerçekleştirmiş, ardından muhtemelen kutlama sonrasında sızıp kalmışlardı. Bu akşamki keşif görevim sorunsuz ilerleyecek gibi görünüyordu.

Geminin kış tarafında üst üste iki kat vardı. Alt katta büyük olasılıkla Riden kalıyordu. Kaptan üstte olmalıydı.

Tek yapmam gereken dümen başındaki adamın yanından

çaktırmadan geçmekti. Şansıma uykulu görünüyordu. Bir eliyle dümeni tutarken tembelce korkuluğa yaslanmıştı.

Draxen'in kapısı muhtemelen kilitli değildi. İçerideyken kilitleme ihtiyacı duymazdı. Tabii paranoyak biriye ya da ekibine güvenmiyorsa durum değişirdi. Bana öyle biriymiş gibi gelmediğinden içeri kolayca girebilirdim.

İkinci kata çıkan merdivenin hemen yanında çömelip adamlardan birinin aylak adımlarla geçmesini bekledim. Sonra parmak uçlarımda sessizce tırmanmaya başladım. Son basamağa kadar her şey yolunda gitmişti ama sessizlikte patlayan gıcirtıyı herhalde geminin en dibindeyken bile duyabilirdim. Hatamla birlikte kaskatı kesildim.

Dümandeki denizci aniden ayılıp sesin geldiği yere... bana baktı. "Lanet olsun, ödümü kopardın! Lütfen görevi devralmaya geldiğini söyle Brenbol."

Çok yorgundu, gökyüzü kim olduğumu anlayamayacağı kadar karanlıktı. Hemen sesimi olabildiğince alçaltıp kısaca, "Evet," dedim. Brenbol'un sesi hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sesimin anlaşılmasını göze alamazdım.

"Şükürler olsun. Ben gittim o zaman."

Ben merdivenlerde dururken adam aşağı indi. Gerçek Brenbol mesai için gelmeden önce acele etmeliydim. Hiç düşünmeden Draxen'in dairesine girdim.

Girer girmez de onu gördüm. Yataktaydı. Yüzü öteki tarafta dönüktü ama göğsünün düzenli bir şekilde inip kalktığını görebiliyordum. Sızmıştı. Yatağın yakınında yanan küçük bir mumun ışığı odaya biraz olsun ışık ve sıcaklık katıyordu. İçerisi pis değildi ama derli toplu olduğu da söylenemezdi. Bu da bir şey sayılırdı. Temiz bir odada hırsız-

lık izi bırakmamak çok daha zordu. Durum öyle olduğunda odanın sahibi bir şeye dokunulduğunu hemen anlardı.

Hemen çeşitli kâğıtların ve haritaların yayıldığı çalışma masasıyla işe koyuldum.

Aradığım harita diğerlerinden farklıydı. Her şeyden önce eski olmalıydı. Yılların sararttığı kâğıt muhtemelen dağılmak üzereydi. Aynı zamanda bilinen bir dilde yazılmamıştı. Bu dil de kadim dillerden biriydi. Bu dili konuşabilen çok az insan vardı. Son olarak aradığım harita tam değildi. Uzun yıllar önce yolları ayrılan ve üç korsan lorduna dağılan üç parçadan biriydi. Üç parça birleştğinde haritayı elinde tutan kişi, sihirli sirenlerin inanılmaz hazineleri koruduğu *Isla de Canta**'nın yerini bulabilecekti.

Harita çalışma masasında ya da yakınında değildi. Çekmecelerde gizli bölme olup olmadığını kontrol ettim. Kaptanın kıyafetlerini koyduğu dolapları açıp bütün cepleri karıştırdım. Sonrasında ellerimi yıkamak için yanıp tutuşuyordum ama kendimi tutup odayı aramaya devam ettim. Altında bir şey saklı olup olmadığını anlamak için yer döşemelerini teker teker kaldırdım. Hafifçe duvarı tıklatarak bir gizli bölme bulmaya çalıştım. Sonuncusunda biraz sert tıklatınca Draxen yattığı yerde döndü ama neyse ki uyanmadı.

Derin uyuduğu kesindi.

Son olarak yatağın altına baktım. Kaptan oraya birkaç eşya tıktırmıştı. Kalın yün çoraplar, kırık bir sekstant ve bir teleskop.

Bıkkınlıkla iç çekmek yerine yutkunmakla yetindim.

* İspanyolca: Şarkı Adası (ç.n.)

Harita burada değildi. Ne bu odada ne banyoda ne de oturma odasındaydı. Ve bu, haritanın geminin başka bir yerinde olduğu anlamına geliyordu. Ama gemi *devasaydı*. Haritanın saklanabileceği sayısız zulası vardı. Ve benim de aradığımı bulana kadar hepsini kontrol etmem gerekecekti.

Sefalet çekeceğim kesinleşmişti.

Kaptanın kapısını sessizce açıp başımı dışarı uzattım. Gece nin yarısını boşa harcamıştım. Daha fazla araştırma yapmanın anlamı yoktu. Hücreme dönüp uyumak en iyisiydi.

Brennol dümen başına geçmişti ve fazlasıyla uyanık görünüyordu. İki eliyle dümeni sımsıkı kavramıştı. Yanından nasıl geçecektim? Öylece yürüyüp gidersem benim kaptan olmadığımı anlardı çünkü boyum fazlasıyla kısaydı.

Güverteye açılan koridora geçebilseydim beni muhtemelen fark etmezdi ama orası en az on adım uzaklıktaydı. Parmak uçlarımda tekrar Draxen'in dairesine girip işe yarayabilecek bir şeyler aradım.

Sonunda bakır bir para buldum. Mükemmeldi. Kapıya dönerek parayı başparmağımın ucuna kondurdum ve bir fiskeyle kış tarafına doğru fırlattım. Brennol hemen başını çevirip öne eğilerek gözlerini kısıtı. Çabucak ve çıt çıkarmadan sağ taraftaki merdivenlerden aşağı inerken en üstteki gıcırdayan basamağı atlamayı da unutmadım.

Güverteye indiğimde sırtımı duvara dayayıp çömeldim. Son adımında biraz gürültü çıkarmış olabilirdim. Üstelik Brennol para yüzünden pürdikkat kesilmişti. O yüzden aşağı inmeden önce birkaç saniye beklememde fayda vardı.

Solumda bir kapı açıldı.

Riden'in kapısı.

Önce sola, sonra sağa baktı. "Bir ses duyduğumu sanmıştım. Maalesef uykum çok hafiftir. Ama seni görmeyi beklemiyordum."

Bana uzanırken üzerinde sadece pantolonu olduğu gözünden kaçmadı.

Kaçacak yerim yoktu. Duvarlar ve merdivenin arasında tek çıkış yolu yanından geçip gitmekti. Öte yandan bütün dürtülerim kaçmam için çığlıklar atsa da teslim olmam en iyisi olacaktı.

Burada olmak istiyorum. Yapmam gereken bir iş var. Beni yakalaması sorun değil.

"Hücrenden nasıl çıktın?" diye sorarken sesinde mahmurluktan eser yoktu. Oysa yeni uyanmış olmalıydı. Kolumdan tutup beni duvara yapıştırdı.

"Hücremin önünden geçen bir korsandan nazikçe rica ettim."

Yüzü gölgelendi ama sesinden gülümsediğini duyabildiğime yemin edebilirdim. "Anahtar bir tek bende var."

"Belki düşürmüşsündür. Büyük dikkatsizlik."

Eli cebine gitti, sonra gömlek giymediğini hatırladı. Benim hatırlamama gerek yoktu.

Dahası bu kadar güzel kokmasa daha iyi olurdu. Korsanların leş gibi kokması gerekirdi. Riden neden tuz ve sabun kokuyordu ki?

Beni kendine çektiğinde biraz olsun direnmem gerektiğinin farkına varmıştım, o yüzden elimi göğsüne yerleştirip onu ittim. Gece serindi ama Riden yataktan yeni çıktığı için hâlâ sıcaktı. Sıcak, güçlü ve mis kokulu...

Ve demir gibi elleri vardı. Diğer kolumu da morartırsa intikamım kötü olacaktı.

Beni çıktığı kapıdan içeri itti. İçerisi bir mağara kadar karanlıktı ama Riden aradığını hiç zorlanmadan buldu ve sonra beni tekrar dışarı çekip elindekini gösterdi.

“Dikkatsizlik edip düşürdüğüm anahtar bu olabilir mi?”

“Çok tuhaf.”

Riden iç çekti. “Alosa, burada ne işin var?”

“Beni kaçıran sizsiniz. *Sence* burada ne işim var?”

“Sandallar şurada,” diyerek geminin diğer ucunu işaret etti. “Neden kapımdasın?”

“Gitmeden önce beni kaçıranları öldürmek istemiştım.”

“Peki bunu nasıl yapacaktın?”

“Hâlâ üzerinde çalışıyorum.”

“Bundan eminim.”

Merdivenleri inip uyuyan adamların yanından hücreye geldik. Riden beni içeri ittikten sonra anahtarla kapıyı kilitlemeye çalıştı.

Tabii ki beceremedi.

Bunun üzerine anahtarı yakından incelediğinde şaşkınlık bütün yüzüne yayıldı. “Değiştirmişsin.”

“Hmm?” dedim masumca.

Hücreye girdi. “Ver şunu.”

“Neyi?”

“Anahtarı.”

“Anahtar senin elinde.”

“Kilide uymuyor.”

“Kırdıysan kendi suçun.”

Söylediklerime ikna olmasını beklemiyordum. Dahası ona takılmaktan zevk aldığının farkına varıyordum. Hakıkımda yeni bir şey öğrendiğinde yüzünde beliren şaşkınlık ve... saygı olmasa da saygıya yakın olan şey hoşuma gidiyordu. Ama gerçek kimliğim hakkında daha fazlasını öğrenmesine izin veremezdim. Bu tehlikeli olurdu.

Onun için tehlikeli olurdu.

Çünkü bu görevde başarısız olmayacaktım. Başarısız olursam babamın bana neler yapacağını hayal bile edemiyordum. Ama korkmuyordum. Bu işi sadece babam istediği için değil, kendim de istediğim için yapıyordum. Çünkü iyi bir korsandım ve avlanmak heyecan vericiydi. Çünkü diğer bütün korsanlar gibi o siren adasını bulmak istiyordum. Bunu belki de herkesten çok istiyordum. O yüzden haritayı ele *geçirmek* için elimden geleni ardıma koymayacaktım. Riden işimi zorlaştırmaya başlarsa onu bir şekilde yolumdan temizlerdim.

“Anahtarı vermen için son bir şans veriyorum prenses.”

Aşağısı daha aydınlıktı. Hücrelerin dışındaki fenerler yanıyordu. Haliyle Riden’in yüzünü rahatça görebiliyordum. Hatta doğru dürüst giyinmediği için neredeyse her yerini rahatça görebiliyordum.

“Bende anahtar falan yok,” dedim.

Gözlerini gözümde ayırmadan ağır adımlarla yaklaşmaya başladığında sırtım duvara dayanana kadar geriledim ama o yürümeye devam etti. Burun burunaydık. Gözlerindeki altın kıvılcımları görebiliyordum. Harika gözler... Keşke uzun uzun seyredebilseydim.

Birden ellerini belimde hissettim.

Nefes almayı bırakmış olabilirdim ama emin değildim. İrkildiğim kesindi. Ellerine mi vurmalıyım, yoksa hiç kıpırdamadan durmalı mıydım?

Gözlerini gözlerimden ayırmadan ellerini karnıma kaydırdı. Artık nefes alıyordum çünkü küçük bir ses çıkarmış olabilirdim. Ellerine vurmam gerektiğinden emin gibiydim.

Ama vurmadım. Ellerini kaburga kemiklerimden kollarıma, oradan da omuzlarıma kaydırarak, “Bu giydiğin ne bilmiyorum ama hoşuma gitti,” dedi.

“Terzi elinden çıktı,” dedim.

“Sen de sonra çaldın?”

Omuz silktim. “Sen ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?”

“Bana dokunuyorsun.”

“Anahtarımı geri almaya çalışıyorum.”

“Kulağa daha çok bana dokunmak için bahane arıyormuşsun gibi geliyor.”

Gülümseyerek eğildiğinde dudakları kulağımdaydı. “Beni durdurmak gibi bir çaban yok.”

“Seni durdurmak için çabalasaydım bunu yapamazdım.”

Gözleri panikle açılmıştı ama ne yaptığımı düşünecek zamanı olmadı çünkü çoktan yapmıştım.

Evet, dizini bacaklarının arasına geçirmiştim.

Kendini toparlaması biraz zaman aldığından hücreden çıkıp onu kilitleyecek zamanım oldu.

Soğukkanlılıkla bana bakıyordu. “Bu hiç hoş olmadı.”

“Bence fena halde akıllıcaydı. Hem bana dokunmayaca-

ğını söylemiştin. Demek ki sözünün eri biri değilmişsin.”
Bana yaptığı suçlamayı ona geri iade ediyordum.

“Sen de lanet olası çantalarını getirirsek savaşmayacağı-
nı söylemiştin.”

“Savaşmadım. Kafesimden savaşmadan çıktım.”

“Beni hemen buradan çıkar ufaklık.”

“Bence bu hücreye benden daha çok yakışıyorsun.”

Yumruğuyla demir parmaklıklara vurdu. “Çıkar beni.
Fazla uzağa gidemezsin. Tek yapmam gereken bağırmak,
sonrasında ekibin yarısı tepene biner.”

“İkinci kaptanlarının hücrede kilitli olduğunu gördükle-
rinde yüzlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Alosa,” derken sesinde bir uyarı tınısı vardı.

“Önce sorumu yanıtlarsan adamlarının önünde rezil ol-
maktan kurtulursun.”

“Ne?” Sinirlendiği açıktı. Sanırım güzel bir yüz tarafın-
dan oyuna getirilsem ben de sinirlenirdim.

“İlk karşılaştığımızda ben ekibimin hayatı için pazarlık
yaparken kaptanın kulağına bir şey fısıldadın. Bu sayede
adamlarım öldürülmekten kurtuldu. Ona ne söylemiştin?”

Riden şaşkın görünüyordu, yine de cevapladı. “Kendi
ekibinin desteğini korumak istiyorsa seni daha fazla adamı-
nı öldürmen için kışkırtmamasının daha akıllıca olacağını
söyledim.”

“Onları önemsiyor muydun? Öldürdüklerimi?”

“Hayır.”

Hmm, belki de adamlarını önemseddiği konusunda yanılt-
mıştım. “O zaman niye dert ettin?”

“Sorunu cevapladım. Şimdi beni buradan çıkar.”

İç çekerek, “İyi, tamam,” dedim. Ama neden bu konuyu kapatmak istediğini merak ediyordum. Belki de önemli bir noktaya parmak basmıştım. Meselenin öldürdüğüm adamlarla alakası yoksa, kardeşiyle bir alakası olabilir miydi?

Kilit şangırdayarak açıldıktan sonra anahtarı verdim. “Kaptanla kardeşsiniz.”

“Farkındayım.”

“Babanıza tam olarak ne oldu?”

Riden kararlılıkla beni hücreme kilitledi. Ardından gözlerini bir saniye olsun ayırmadığı anahtarı cebine atıp gitmek üzere arkasını döndü.

“Onu öldürdüm.”

Bölüm 4

Yer leş gibiydi ama bir şekilde uyumayı başarmıştım. Tam gözlerimi açtığım anda biriyle burun buruna gelince çığlık atarak geriye yuvarlandım. Uzaklaştığımı bildiğim halde kalbim deli gibi atıyordu.

“Böyle şeylere hiç gerek yok,” dedi korsan. “Sadece bir tutam saçına ihtiyacım vardı.”

Elim başıma gitti. Gerçekten de birkaç tutam kesilmişti. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bu yaptığın cinayet sebebi.”

“Küçük hanıma bulaşmasan daha iyi edersin Enwen,” dedi başka biri. Kearan olduğunu fark ettim. “İnsanların dokunmasından pek hoşlanmıyor.”

“Yapılması gerekiyordu,” dedi Enwen. “Kızıl saç şans getirir. Hastalıklardan falan korur.”

Enwen’in dün eşyalarımı taşıyan uzun boylu adam olduğunu fark ediyordum.

“Bu hayatımda duyduğum en saçma şey,” dedi Kearan. “Umarım yarın hastalanırsın da aklın başına gelir.”

“Görürsün. Veba vurduğunda sizler öksüre öksüre ölürken ben bu saç tutamını okşayacağım.”

“İçki içmem lazım.”

“Olmaz Kearan. İçki için çok erken.”

“Bugün hayatta kalmak istiyorsam içmeye erken başlamam gerekiyor.” Adam cebinden bir matara çıkardı.

“Neler oluyor?” diye sordum ayağa kalkarak. Boynumu esnetirken birkaç kere kütlediğini duyabiliyordum. Üstelik hücre eskisinden de beter kokuyordu. Lanet olası yer döşemeleri.

“Biz nöbetçileriniz Bayan Alosa,” dedi Enwen. “İkinci kaptan, birilerinin sizi sürekli gözaltında tutmasının akıllıca olacağını söylüyor.”

Kearan’a baktım. “Anlaşılan ikiniz de pek gönüllü değilsiniz.”

“Aynen öyle,” dedi adam.

“Ah, ben çok mutluyum,” dedi Enwen. “Dün seni gördüğümünden beri saçlarına göz dikmiştim. Çok nadir saçlar.”

“Sihirli özellikleri olmadığına emin olabilirsin,” derken diğerlerinden daha kısa olan tutamı öfkeyle düzeltmeye çalıştım.

“Sihirli değil,” dedi Enwen. “Sadece şans getiriyor.”

“Ben de herkes kadar hasta oluyorum.”

“Ne?”

“Kızıl saçın hastalıkları kovduğunu söyledin. Kafam kızıl saçla dolu olduğu halde ben de hastalanıyorum.”

“Ya?” Enwen bir an için sıkıntılı göründü. Başını eğmiş saçımı inceliyordu. “Eh, sende işe yaramamasının nedeni

kendi saçın olmasıdır. Başkasından alındığında şans getiriyor.”

“Yani saçımı senden geri çalarsam benim işime yarar mı?” diye alay ettim.

Kearan gülerken ağzındaki romla az daha boğuluyordu. Öksürdüğünde yere birkaç damla damladı. Ardından iç çekerek, “Tüh, koca bir yudum heba oldu,” dedi.

Sandalyeme oturduğumda ben dahil hücredeki her şeye musallat olan iğrençliği daha iyi görebiliyordum. Üstümü değişmem gerekiyordu, yıkanmak için suya ihtiyacım vardı. Tam su isteyecektim ki birinin yaklaştığını duydum.

Tabii ki gelen Riden’dı. Tehlikeli gülümsemesini takınmış, yiyecek tepsisi taşıyordu. Tepsiyi görür görmez midem kükremeye başladı. Bu tepkinin o gülümsemeye değil de yiyeceklere olduğundan neredeyse emindim.

“Enwen, Kearan... siz gidebilirsiniz. Tutsağı sorgulamak istiyorum. Ama işim bittiğinde görev başına geri döneceksiniz.”

“Emredersiniz efendim,” dedi Enwen. Kearan sadece sıkılmış gibi bakıp başını sallamakla yetindi. Ardından ikisi de çekip gitti.

“Aç mısın?” diye sordu Riden.

“Karnım kazanıyor.”

“Güzel. Senin için birkaç yumurta aşırmayı başardım.” Hücrenin kapısını açıp tepsiyi masaya bırakırken gözlerini bacaklarımdan ayırmıyordu. Bacaklarımdan güzelliğinden değildi tabii. Tekme atmamdan korkuyordu. Kapıyı kilitledikten sonra parmaklıkların öteki tarafında güvenli bir şekilde karşıma dikildi.

Haşlanmış yumurtayı soyduktan sonra üstüne biraz tuz ekip yemeye başladım. Arada sırada tepsideki suyu da yudumluyordum.

Riden'in keyfi yerindeydi. Belli ki dün geceyle ilgili kötü duygular taşımıyordu.

"Eee, bugün ne yapacağız?" diye sordum. "Yine babamdan mı bahsedeceğiz?"

"Evet."

"Nerede saklandığını ağzımdan kaçıracağımı mı umuyorsun? Nefesini boşa harcama."

"Ağzından kaçıracakların tamamen sana bağlı. Ben daha çok babanın şöhretiyle ilgili konuşmak istiyorum."

"Her ne duyduysan muhtemelen hepsi doğrudur."

"Fark etmez, her türlü konuşmak istiyorum."

"Biraz su istiyorum," dedim kolumdaki bir pislği silkeleyerek.

"İşimiz bittiğinde bardağını tekrar doldururum."

"Hayır, yıkanmak için bir kova su istiyorum. Bir bez. Bir de sabun."

"Sence bir tutsak için çok fazla şey istemiyor musun?"

Şarkı söylercesine ekledim. "Ve her hafta yenisini istiyorum."

Önce kaşları çatıldı, sonra düşündü. "Bugünkü sohbetimizin gidişatına bağlı. Duyduklarım hoşuma giderse gerekli düzenlemeleri yaparım."

Bacak üstüne atıp sandalyede arkama yaslandım. "Peki o zaman. Konuşalım."

Riden bir sandalye çekip oturdu. Bugün şapka takmıştı.

Tüyü olmayan üçgen bir şapkaydı. Saçlarını ensesinde bağlamıştı. Gömleği ve pantolonu üzerine tam oturuyordu. Üstü beyaz, altı siyahtı.

“Kalligan’ın tehlikeli işleriyle ilgili dedikodular duydum. Dediklerine göre savaşta aynı anda yirmi adamın birden ıca-bına bakabilirmiş. Denizin her santimine seyahat etmiş, çeşit çeşit deniz canavarlarıyla savaşmış. Buna suyun altında silah kullanmadan öldürdüğü köpekbalığı dahil. Şeytanla anlaşma yapmış ve başkalarındaki kötülüğü teşvik ediyormuş.”

“Şimdiye kadar söylediklerinde hiçbir yanlışlık yok,” dedim.

“Hatta dediklerine göre bir sirenle karşılaştıktan sonra hayatta kalan tek adammış.”

Dalga geçercesine kıkırdadım.

“Hatta onunla yatmış,” diye devam etti. “Yaratığın hilelerini ona karşı kullanmış. Eh, bütün bunlar bende sevgili kralımızın en azından bir hokkabaz ve çılgın bir hikâyeci olduğu izlenimini yaratıyor. Belki kendi koyduğu yeni yasaların emrettiği kadar dürüst biri değildir.”

“Başkalarının onun hakkında ne söyleyeceğini kontrol edemez ya?”

“Peki sen baban hakkında ne dersin?”

“Kendisi babam olur. Daha ne denir ki?”

“Çeşit çeşit baba var. Karşılıksız sevenler, sevdiği için karşılık bekleyenler ve hiç sevmeyenler... Seninki hangisi?”

Riden ilk kez dokunulmasından hoşlanmadığım bir yarama parmak basmıştı. “Bütün bunların sana ne fayda sağlayacağını gerçekten anlayamıyorum.”

“Hmm. Sorumu savuşturuyorsun. O zaman babanın sevgisi karşılık bekliyor. Çünkü seni hiç sevmese ona bu kadar saygı duymazdın. Söylesene Alosa... Babanın sevgisini kazanmak için neler yapman gerekti?”

“Her zamanki şeyler. Aldatmak. Çalmak. Öldürmek.” Umursamadan konuşuyor, sıkıntımı anlamamasını umuyordum.

“Seni dönüştürdü. Seni bir kadının asla olmaması gereken bir şeye dönüştürmek üzere eğitti. Sen...”

“Ben olmak istediğim kişiyim. Cahilce konuşma. Bence bu sohbet bitti.”

Riden kalkıp parmaklıklara yaklaştı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi bir parça geriledi. “Derdim seni ağağlamak değil Alosa. Kendini şanslı saymalısın. Hiç sevmeyen bir babadansa biraz seven bir babanın olması daha iyidir.”

Kendinden bahsettiğinin farkındaydım, yine de sinirliydim. Konuyu açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissettim. “Babam her ne yaptıysa beni sevdiği için yaptı. Beni güçlü biri yaptı. Kendi dünyasında hayatta kalabileceğim bir şeye dönüştürdü. Bunun için neler yaptığının önemi yok. Ben bir savaşıyım. Hem de en iyisiyim.”

Anılara set çekmeme gerek yoktu. Altı üstü anıydı onlar. Anılar. Canımı yakamazlardı. Hepsi geçip gitmiş, işleri bitmişti. Babamın çocukluğum boyunca beni her gün benden büyük ve güçlü gençlerle dövüştürmesinin önemi yoktu. Artık hepsini yenebiliyordum. Babamın tabanca yarasının acısını göstermek için bir keresinde bana ateş etmiş olması ve yaralı halimle dövüşmeye devam ettirmesi önemli değil-

di çünkü artık yaralıyken dövüşmeye devam edebiliyordum. Babamın beni aç bırakıp güçten düşürdükten sonra verdiği görevleri tamamlamamı istemesinin de önemi yoktu çünkü onun sayesinde dayanıklı olmayı öğrenmiştim. Artık her şeyle başa çıkabiliyordum.

“Peki sen Riden?” dedim. “Seni bugünlere getiren nedir? Babanı öldürdüğünü iddia ediyorsun ama geminin kaptanı Draxen. Ağabeyin babanın gözdesi miydi? Yoksa sadece senden büyük olduğu için mi kaptan oldu? Her ne olursa olsun, neden hak ettiğini onun almasına izin verdin?”

Riden’in yüz ifadesi sertleşti. “Draxen benden büyük. Ve evet, babamın gözdesiydi. Şimdi bunun hiçbir önemi yok. Bir konuda haklıydın. Bu sohbet sona erdi. Babanın nerede saklandığını söylemek istediğini hiç sanmıyorum?”

“Doğru.”

Şaşırmamış gibi başını salladı. “Fırtına yaklaşıyor ve henüz gitmeyi planladığımız yere ulaşmadık. Bu gece sert geçecek, hazır ol.”

“Ben her zaman hazırım.”

Konuştuklarımızı aklımdan tekrar geçirmek yerine kafamın içini boşaltmaya çalıştım. Gece geç saatte dönmenin yorgunluğuyla yere uzanıp uyukladım. Zaten yapabileceğim daha iyi bir şey yoktu.

Bir çınlama sesiyle irkilerek uyandığımda kalbim bugün ikinci kez göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Biri hücremin demir parmaklıklarını tekmelemişti.

Gözlerimi odaklayabildiğimde Draxen'in elleri keme-
rinde karşıma dikildiğini gördüm. Tüylü şapkasını takmıştı.
Sanki bir tür ganimetmişim gibi gözlerini üzerime dikmişti.
Ya da yeni ele geçirdiği bir çeşit alet gibi... Sanırım bende
her ikisini de bulabilirdi. Ama umursamadım. Sonuçta onun
hayatını sona erdirecek alet ben olacaktım.

Babam *Gece Yolcusu*'nu zor kullanarak ele geçiremez-
di. Silahlar ve toplarla saldırısa harita kolayca mahvolabilir-
di. O yüzden birini keşif görevine göndermesi gerekmişti.
Ama haritayı bulduktan sonra, babam hepsini öldürebilsin
diye gemiyi doğrudan ona götürecektim. Korsan kral Isla de
Canta'yı ararken rekabetle uğraşmak istemiyordu.

"Odan hoşuna gitti mi Alosa?"

"Yer çok sert ve hücre leş gibi kokuyor."

"Tam da hırsız ve katil prenseslere göre değil mi?"

"Yatak fena olmazdı."

"Adamlarımdan biriyle yatağını paylaşabilirsin. Hepsin-
nin gönüllü olacağından eminim."

"Yatağında yatacağım tek kişi, öldürüp yatağını sahiplen-
diğim biri olur. Yeterince adam kaybetmedin mi Draxen?"

"Kendinden çok eminsin. Sanırım Riden'in seninle ge-
çirdiği saatlere biraz dayak da eklemeliyim. İkinize de iyi
gelir. Tanrı biliyor ya Riden'a iyi gelecektir."

Şekerleme yapmayı tamamlayamayacağım anlaşıldığın-
dan ayağa kalkıp sandalyeye geçtim ama bu adamdan faz-
lasıyla sıkılmıştım. Draxen'in söyleyecek ilginç hiçbir şeyi
yoktu. Tek umudu benim korkuyla kıvranmamı görebilmektir.
Onun gibiler başkalarının korkularından beslenirdi. Şimdiye
kadar olan göz korkutma girişimleriye işe yaramamıştı.

“Seni sorgulaması için Riden’a izin verdim ama işbirliği yapmazsan ondan çok daha az sevimli birine şans veririm. Burada otururken bunu aklından çıkarma.”

“Göndereceğin adamın karşımda yumuşamaması için dua etsen iyi olur. Adamlarının sana sırtını dönmesini hiç istemem.”

“Prenses, Riden hayatı boyunca yüzlerce kadınla baş etti. Bırakıp giderken kimsenin gözünün yaşına bakmadı. Sen de farklı olmazsın.” Ayrılırken çizmelerinin çıkardığı sesler boş odada yankılanıyordu.

Bu herif gerçekten bir baş belasıydı. Riden da öyleydi. Tarzları farklıydı ama hedefleri aynıydı ki bu durum ikisini de eşit derecede aptal yapıyordu. Korsan kraldan bir şey çalmayı düşünmek aptallık değildi de neydi ki? Gemide bir casus olabileceğini bile hesaba katmamışlardı. Theris ihtiyaç duyacağımız bütün bilgileri sağladıktan sonra “kaçırılmamı” ayarlamak kolay olacaktı.

Riden tekrar ziyaretime geldiğinde şaşırdım. Bu sefer yanında bir kova su, bir sabun ve birkaç temiz bez getirmişti.

Onu iyilik yapmayı düşünmeyecek kadar kızdırdığımdan emindim. O yüzden hakkında düşündüğüm berbat şeyler yüzünden kendimi neredeyse kötü hissedecektim.

Neredeyse.

“Nöbetçileri göndermeden önce on dakikan var.”

“Bana dokuz dakika yeter,” dedim zor kızı oynayarak.

Başımı iki yana sallayıp ayrıldı.

Gemi biraz daha sallantılıydı. Fırtına gerçekten de yaklaşıyordu. Dalgalarla savaşılan gemide yürüme konusunda sorun çekmiyordum. Denizdeyken karada olduğumdan daha güçlü hissederdim. Denizin hareketlerine ve diline alışkıyım. Kulak veren herkes onun yapmak üzere olduğu şeyleri önceden haber verdiğini anlardı.

Yıkayıp kırmızı renkli temiz korsemi giydiğim sırada Kearan ve Enwen geri geldi.

“Sola çevirmek kötü şansdır. Her zaman saplayıp sağa çevirmelisin. İşte o iyi şansdır.”

“Enwen, birini kalbinden bıçakladığımda, bıçağı sağa ya da sola çevirmemin hiçbir önemi yok. Her halükârda herif ölecektir. Neden şansa ihtiyacım olsun ki?”

“Bir sonraki herif için. Ya bu sefer kalbini ıskalarsan? O zaman öncekinde bıçağı sağa çevirmeye dikkat etmiş olmayı dilersin. Kalbini ıskaladığında birini anında öldüremezsın.”

“Şu *bir sonraki seferin* epey yakın olduğunu hissediyorum.”

“Öyle deme Kearan. Gemideki tek dostun olduğumu biliyorsun.”

“Bir yerlerde bir yanlışlık yapmış olmalıyım.” Kearan matarasını çoktan çıkarmıştı ama başına diktiğinde kaşları çatıldı. Boşalmıştı. Hemen başka bir cebinden yenisini çıkardı. Ceketindeki bir sürü cebin nedeni şimdi anlaşılmıştı. Sorsalar ceketin çaldıklarını ceplerine saklayan bir hırsıza ait olabileceğini söyledim. Hayır, Kearan ceplerini romla dolu bir sürü matara için kullanıyordu. Kaç matarası olduğunu merak ettim.

“Nasıl gidiyor Bayan Alosa?” diye sordu Enwen bana dönerek. Kearan’ın sözlerine aldırmamıştı.

“Yıldızlar aşkına Enwen,” dedi Kearan. “Kadın tutsak. Sence nasıl gidebilir? Lanet olsun, çeneni biraz olsun kapat-san olmaz mı?”

“Kadın kendi cevaplarını verebilir,” dedim.

“Sen de konuşmasan iyi olur,” dedi Kearan. “İkinizin de gevezeliğine ihtiyacım yok.”

Enwen şakağını ovuşturdu. “Efendi Riden sadece *konus-masam iyi olabileceğini* söyledi çünkü güzel kadınlar erkek-lerin kafasını karıştırmakta ustaymış. Ama konuşmamam için emir vermedi.”

“Güzel olduğumu mu söyledi?” Düşüncesi bile sırtıtma-neden oluyordu.

Enwen endişelenmiş göründü. “Muhtemelen bunları söy-lememeliydim.”

Gemi gittikçe daha çok sallanıyordu. Yaklaşan fırtına bir tartışmaya girmek gibiydi. Çok az uyarı işareti olurdu. Kanlar kaynamaya başlardı. Ama sonra fırtına, daha hazır-lanamadan saldırıverirdi. İşte o zaman fırtınayı atlatmaktan başka çaren kalmazdı.

Çok gürültülüydü. Rüzgâr ve dalgalardan başka bir şey duyulmuyordu. Isıran soğuktan başka bir şey hissedemiyor-dum. Üşümek için en kalın mantomu giydim. Sanırım arada bir yukarıdan birilerinin bağırdığını duyabiliyordum ama rüzgârın uğultusu da olabilirdi.

Yere oturmak zorundaydım. Sandalye her an devrilebi-lirdi. Enwen de yere çökmüştü. Cebinden bir şey çıkardı. Boncuklu bir kolye. Boncuklar belki inci olabilirdi.

Kearan horlamaya başladı. Sinüsleriyle ilgili bir sorunu olduğunu düşündüm çünkü fırtınaya rağmen horultuları duyulabiliyordu. Sonra aniden uyanıverdi. “Onu geri ver.”

Enwen, Kearan’a olan tuhaf bakışımı görmüş olmalıydı, o yüzden açıkladı. “Uykusunda çok konuşur.”

Kearan gözlerini ovuşturdu. “Bu fırtına çok fena. Gemiye devirebilir.”

Enwen incilerini gösterdi. “Hayır, devrilmeyecek. Bu şey bizi koruyacak.”

“Aman iyi, içim rahatladı.”

“Rahatlasın tabii. Fırtınalar tehlikelidir. Bazıları böyle zamanlarda sevimsiz deniz halklarının diplerden yüzeye çıktığını söyler.”

“Sirenleri kastediyorsun,” dedim.

“Elbette. Dalgaların arasında saklanmaya bayılırlar. Fokurdayan denizde onları göremezsin ama oradadırlar. Gemiye tekmeleriyle, yumruklarıyla döverek fırtınanın bizi alt etmesine yardım ederler. Etimizi yemek, dişlerimizden kolye yapmak, şarkılarına eşlik etsin diye kemiklerimizden çalgılar yapmak isterler.”

“Çok şairane,” dedi Kearan. “Ve saçmalığın daniskası. Sana hiç kimse inanmadığın bir şeyin sana zarar veremeyeceğini söylemedi mi?”

Enwen’in gözleri aniden parladı. “Demek bu yüzden bütün tehlikeler beni buluyor.”

Kearan matarasını çıkarırken gülümsememi elimle gizledim.

Sirenler tarih boyunca oldukça nam salmışlardı. İnsanoğ-

lunun bildiği en ölümcül yaratıklar oldukları düşünülürdü. Tavernadaki hikâyeciler denizlerin dibinde yaşayıp batıkları arayan, insan yiyip altınlarını çalan muhteşem güzellikteki kadınların hikâyelerini anlatırdı. Bir sirenin şarkısı, erkeklerle her şeyi yaptırabilirdi. Yaratıklar denizcilere şarkı söyler, denize atarlarsa zevke ve zenginliğe kavuşacakları sözü verirdi. Ama atlayanlar ikisini de bulamazdı.

Bir sirene yakalanan kişi asla kurtulamazdı. Yaratık yakaladığı denizciyi denizin dibine götürür, orada işini görür, sonra değerli eşyalarını çalıp derinlerde cansız bir şekilde süzölmeye bırakırdı.

Sirenlerle ilgili birçok efsane vardı. Çoğu kişi hikâyelerdeki bir gerçeği bilmezdi. Ama ben biliyordum. Sirenler asırlar boyunca çaldıkları hazineleri Isla de Canta adındaki bir adaya götürmüştü. Ada tarihin görüp görebileceği en büyük zenginlikle, hayallerin çok ötesindeki hazinelerle doluydu.

Babamın aradığı buydu. Bu yüzden bu gemideydim. Haritanın başka bir parçasını çalmak üzere uzun zaman hazırlanmıştım.

Haritanın üç parçası, nesiller boyunca babadan oğula geçmişti. Bir parça Allemos soyundan Jeskor'un eline geçmişti ki muhtemelen şimdi bu Draxen'in elindeydi. Diğer parça Kalligan soyundaydı ve şu anda babam tarafından korunuyordu. Sonuncusu Serad ailesine aitti. Muhtemelen şimdi Vordan'daydı.

Üç parçayı ele geçiren kişi efsanevi Isla de Canta'yı bulabilecekti. Şarkı Adası. Bir adı da Şarkı Söyleyen Kadınların Ülkesi'ydi.

“Siren diye bir şey yok,” dedim Enwen’e. “Olsaydı şimdiye çoktan büyülenmiş bir şekilde kendini denize atıyordun. Hiç şarkı duyuyor musun?”

“Hayır çünkü fırtına bütün sesleri bastırıyor.”

“Yani fırtına iyi bir şey?”

“Evet... hayır. Yani...” Enwen bir an bocaladı.

İkisi de gece uyuyamayacak kadar kaygılıydı. Hayatını denizde geçirenler bile denizin öfkesinden korkardı.

Ama ben korkmuyordum. Müziği dinleyerek derin bir uykuya daldım. Deniz bana göz kulak olurdu.

Deniz kendinden olanları korurdu.

Bölüm 5

Sonraki birkaç gün ve gece farklı değildi. Gündüzleri Riden beni sorgulamak için aşağı iniyordu. Birbirimizi kışkırtıyor, cevap almaya çalışıyorduk. Nadiren dişe dokunur bir şeyler çıkıyordu. Yemeklerimi de o getiriyordu ama bunun dışında hücremde hep yalnızdım. Sadece her zaman iki nöbetçim oluyordu. Nöbetçiler sık sık değişse de Kearan ve Enwen en çok eğlendiklerimdi.

Ne yazık ki nöbetçiler Riden'in umduğu kadar caydırıcı değildi. Onların bile uyuması gerekiyordu. Bir keresinde hücremden gizlice çıkıp gemide keşfe çıkmıştım. Harita Draxen'in dairesinde olmadığı için kıçtan pruvaya kadar alt güverteyi aradıktan sonra yukarı çıkmaya karar vermiştim çünkü kolay yerlerden başlayıp zora doğru ilerlemeyi planlıyordum.

Ama hiçbir şey kolay değildi.

Alt güvertede uyuyan neredeyse kırk adam vardı. Ne-

redeyse her saat birilerinin gece boyunca içmekten dolayı tuvalete kalkması gerekiyordu. Haliyle çoğunlukla çömelmek, küçük yerlere saklanmak ya da adamlar yataklarına dönene kadar kıpırdamadan durmak zorunda kalıyor, zamanının yarısını böyle harcıyordum.

Araştırmalarım zorlu olduğu kadar meyvesizdi. Kaçmayı başardığım her gece geminin sadece küçük bir bölümünü gözden geçirebiliyordum.

Beşinci gece Kearan kulakları patlatırcasına horlarken Enwen küçük kesesindeki altınları sayıyordu.

“Kumar mı oynadın?” diye sordum.

“Hayır Bayan Alosa, kumarı sevmem.”

“O zaman o paralar nereden geldi?”

“Sır saklayabilir misin?”

Gözlerimi patlatarak hücremde dolaştırdım. “Kime söyleyebilirim ki?”

Enwen düşünceli bir şekilde başını salladı. “Sanırım haklısın.” Sonra tekrar altınlarına baktı. “Eh, şunu Honis’ten aldım. Bu Issen’den. Bu Eridale’den. Bu...”

“Demek çalışıyorsun.” Gülümsedim.

“Evet hanımım. Ama herkesten sadece bir altın. Adam bütün kesesinin gittiğini görürse çalındığını anlar ama sadece bir altın kaybolursa...”

“Düşürdüğünü sanır,” diye sözünü tamamladım.

“Evet, aynen öyle.”

“Çok zekice Enwen.”

“Teşekkürler.”

“Göründüğünden daha akıllısın. Gemidekiler şüphelenmesin diye mi batıl inançları olan aptalı oynuyorsun?”

“Ah hayır. Fazlasıyla batılıım.”

“Peki aptallık?”

“Bazen abarttığım oluyor.”

Hafifçe güldüm. Parayı sadece kendi gemisinden olmayanlardan çalmayı becerebilseydi onun gibileri gemime almaktan çekinmezdim.

“Peki Kearan?” dedim. “Onun hikâyesi ne?”

Enwen horlayan arkadaşına baktı. “Kimse pek bir şey bilmiyor. Çok fazla konuşmaz ama uyurken sayıklamalarından bir şeyler öğrendim.”

“Neler öğrendin?”

“Neden soruyorsun?”

“Sadece meraktan ve sıkıntıdan.”

“Sanırım söylememde sakınca olmaz. Sadece Kearan’a kimden öğrendiğini söyleme.”

“Söz veriyorum.”

Enwen paralarını kesesine teker teker atmaya başladı. “Kearan bütün dünyayı dolaşmış. On Yedi Adaların her karışını bilir. Her türden insanla karşılaşmış, bir sürü iş yapmış. Eskiden bir maceracıymış.”

Demek Kearan sadece denizi değil, karayı da biliyordu. Korsanlar için alışıldık bir nitelik değildi. Küçük adalarımız o kadar küçüktü ki herkes bir adadan diğerine seyahat ederdi. Her ada farklı yiyecek türleri bakımından zengindi. Adalar arasında ticaret sık ve gerekliydi. Benzer şekilde denizi kontrol eden, parayı da kontrol ediyordu.

Babam karadaki monarşinin varlığına tolerans gösteriyordu çünkü kara halklarını yönetmek gibi bir arzusu yoktu.

Daha çok deniz serserilerini tercih ediyordu. Karadaki kral, yeni topraklar bulmak üzere kâşiflerinin denize açılmasına izin vermesi için her yıl babama haraç ödüyordu.

Babam denizlerin hâkimi olana kadar kimse denizlerde tekel kuramamıştı. Ve bir gün bu hâkimiyet bana geçecekti. O yüzden kendimi, kendime ve babama kanıtlamak istiyordum. Şu andaki görevim, babam için yaptığım uzun bir listedeki görevlerden sadece biriydi.

Kearan'ın şişko bedenine, çirkin suratına ve sefil görüntüsüne baktım. "Sadece uykusunda maceracı olmadığından emin misin?"

"Ah evet. Hiç göstermiyor olabilir ama bunun nedeni çok şeyini kaybetmiş olması. Hayatında hiçbir şeyden tatmin olmadığını hayal et Bayan Alosa. Bütün dünyayı dolaşıp mutluluğu aradığını, zaman geçirmek için heyecan aradığını düşün. Görülebilecek her şeyi gördüğün halde mutluluğu bir türlü bulamadığını gözünde canlandır. Eh, o zaman dünyayı boş vermez miydin?"

"Sanırım verirdim."

"Artık yapacak pek fazla bir şey kalmamıştır. Kearan bu gemide yaşayıp gidiyor. Çirkin bir sarhoş olmasının nedeni, içkinin acılarını unutturması. Yaşama arzusu olmadığı gibi ölmek de istemiyor. İki arada bir derede kalmak hiç hoş olmasa gerek."

"Yine de arkadaşsınız. Neden?"

"Çünkü herkesin birilerine ihtiyacı vardır. Hem ben Kearan'dan umudu kesmedim. Zaman verilirse bir gün kendini toparlayacağına inanıyorum. Tabii bunun için doğru motivasyon da gerekiyor."

Bundan tüm içtenliğimle kuşkuluydum ama onu bozmadım. “Neden her şeyini kaybettiğini düşünüyorsun?” diye sordum.

“Geceleri sürekli bir kadının adını sayıklıyor. Hep aynı kadın. Parina.”

“Kimmiş?”

“Hiçbir fikrim olmadığı gibi sormaya da niyetim yok.”

Enwen yere yayıldığında sohbetimiz sona erdi. Gece me-saime başlamadan önce onun uyumasını beklerken sayesinde düşünecek bir şeylerim olmuştu.

Herkesin geçmişinde karanlık bir şeyler vardı. Sanırım bunun üstesinden gelmek bizim görevimizdi. Üstesinden gelemediğimizde ise en azından hayatın tadını çıkarmaya bakmalıydık.

“Biraz bacaklarını açmaya ne dersin?”

Riden hücremin önünde durmuş, anahtarı havaya atıp tutuyordu. *Gece Yolcusu*’ndaki altıncı günümdü ve ikinci kaptan ilk kez hücreden çıkmamı öneriyordu.

“Özgürlüğüme gönderme yapıp gösteriş mi yapıyorsun?” dedim gözümü anahtardan ayırmadan.

“Biliyorsun, bundan tuhaf bir zevk alıyorum.”

“Hücreden kolayca çıkabileceğimi bilirken bundan zevk alman çok da kolay olmamalı.” Elbette, beni yakaladığı geceden bahsediyordum. O zamandan beri her gece çıktığımı ona söyleyecek değildim.

Riden yaklaşp sesini alçalttı. “O zamandan beri anahtarı gözümünden ayırmıyorum. Hem yerinde olsam, o küçük yaramazlıktan başkasına bahsetmezdim. Öğrenirse kaptanın

aklına yepyeni fikirler gelebilir. Bundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum.”

Başımı yana eğdim. “Yani kaçmaya çalıştığımı ona söylemedin mi?” Bunun altını çizmem önemliydi. Riden kaptana söylemediği sürece, Draxen’la adamlarının arasına daha rahat girebilirdim. Daha sonra iki kardeş arasındaki bu mesafe işime yarayabilirdi. Denizde *esir* tutulurken kim bilir başka neler olacaktı?

“Belki de ağabeyin öğrendiğinde aklına senin için neler gelebileceğinden endişelenmelisin.”

“Bana zarar vermektense kendi kıcını kurtarmaya çalışacağın gerçeğine güvenmem gerekiyor sanırım. Şimdi... sana hücreden çıkma fırsatı veriyorum. İstiyor musun, istemiyor musun?”

Jeste müteşekkirdim ama ona güvendiğimi söyleyemedim. “Nereye gideceğiz?”

“Fırtınada terk edildiği anlaşılan bir gemi bulduk. Gövde fena hasar almış ama ganimet bulmamız mümkün. Kaçmaya çalışsan da hiçbir yere gidemezsin çünkü denizin ortasındayız. Kaptan keşif için seni gemiye götürmeme izin verdi.”

Karaya sadece bir gün uzaklıkta olduğumuz halde denizin ortasında olduğumuzu söylemesi dikkatimi çekti. Gerçi önemi yoktu. Yine de nerede olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Belirsizlik beni bir parça huzursuz yapardı.

“Hırsızlığa her zaman varım,” dedim.

“Nedense ben de öyle düşünmüştüm.”

Kapıyı açtıktan sonra anahtarı pantolon cebi yerine, gömleğinin cebine attı. “Anahtarla ilgili aklına saçma sapan şeyler getirme.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Kolumu tuttuğu gibi beni merdivenlere sürükledi.

“Bunu yapmak zorunda mısın?” diye sordum. “Zaten kaçacak yer olmadığını belirttin. Yardımın olmadan özgürce yürüyemez miyim?” Kendimi tutamayıp ekledim. “Yoksa bana dokunmadan yapamıyor musun? Enwen, güzelliğim karşısında çaresiz hissettiğini söyledi.”

Riden hiç oralı olmadı. “Enwen’le konuşuyorsan herifin kalamar beyinli olduğunu da anlamışsındır ufaklık.”

Gülümseyip ona sokuldum. “Olabilir.”

“Sırtmayı bırak da tırmanmaya başla.”

“Sana asla öyle bir manzara sunmam.”

Hınzır hınzır gülümseme sırası ona gelmişti. “Arkamdan yürümen söz konusu bile olamaz. Sana güvenmiyorum. Hadi bakalım, tırman.”

Güvertedeki adamlar iplerini bağlıyor, silahlarını kuşanıyor, etrafta koşuşturuyordu. Yaklaşan maceranın havası her yerde hissedilebiliyordu. Ben bile av heyecanına kapılmışımdım. İyi bir eğlence fırsatını asla kaçıramazdım. Hiçbir korsan kaçırmazdı. Bu hayatı seçmemizin nedeni buydu. Çünkü kimse bizden daha iyi eğlenemezdi.

Çünkü ahlaksızdık.

“Ah, Majesteleri bizi şereflendirmeye karar vermiş,” dedi Draxen beni görünce. “Ne diyorsunuz beyler? Önceliği hanımefendiye mi versek?”

Karşılık olarak birkaç tezahürat ve kahkaha sesi yükseldi. Kalabalığa baktığımda aralarına kaynayan Theris’i fark ettim. Bana bakışında özel bir dikkat yoktu. İşini iyi yapıyordu.

Riden yanımda bir şey demedi. Rahatsız olmuş gibi de görünmüyordu. Rahatsız olması da gerekmiyordu. Sonuçta bana göz kulak olmak için burada değildi, benim de ona ihtiyacım yoktu. Yanımda olmasının tek nedeni kaçmamamı sağlamaktı ki arada bir iyi iş çıkarıyordu. Korkulacak bir şey yoktu. Hâlâ göstermek için can attığım birkaç numaram vardı.

“Adamların kendi başlarına gemiye geçemeyecek kadar ördekse; o zaman onlara bir geminin nasıl keşfedilmesi gerektiğini öğretmekten büyük mutluluk duyarım,” dedim. Aynı cümleye hem bir hakareti hem de bir meydan okumayı sığdırmıştım. Bu da benim yeteneğimdi.

“Onları yerine senin hayatını riske atmayı tercih ederim. Yürü bakalım. Riden, sen de onunla git.”

Rehinesi olarak bana ihtiyacı olduğu halde Draxen’in beni tehlikeye atmasının tuhaf olduğunu düşünmeden edemedim. Belki gemimde yaşadığı itibar kaybının intikamını alıyordu. Adamlarının hayatı üzerinden bana bir ders vermeye çalışmıştı. Şimdiyse adamlarının önünde hayatımı tehlikeye atarak kendini kanıtlamaya çalışıyordu. Diğer gemide muhtemelen birilerinin olması ihtimali düşük olduğu için kabul etmeliyim ki akıllıcaydı. Ve bir önlem olarak Riden’ı da yanıma katmıştı.

İki gemi arasına köprü niyetine bir kalas yerleştirdik. Hasar alan gemi bir kargo gemisine benziyordu. Muhtemelen bir sürü yiyecek ve su bulabilecektik. Denizde bunlar da hazine sayılırdı.

Kalas, dengede kalmaya çalışmadan rahatça yürünebi-

lecek kadar genişti. Muhtemelen gözlerim kapalı geçebilirdim. Öte yandan Riden'ı hafıfçe itsem denize düşürebileceğim kadar da dardı.

Aklımdan geçenleri hissetmiş gibi, "Sakın aklından geçirme," dedi.

"Geçirdim bile."

"Seni vurabilirim."

"İslandığında tabancan biraz zor ateş eder."

"Benim vurmam gerekmiyor."

"Bu zevkten mahrum kalmak istemezsin."

Gülümsedi.

Geminin ana direği kırılmış halde güverte boyunca uzanıyor, ucu kıçtaki küpeştede yatıyordu. Bu sayede gemi sağlandı. Bütün sandalların gitmiş olduğunu görünce karanın ne kadar uzakta olabileceğini merak ettim. Gemi hâlâ yüzüyordu, yemek ve su yettiği sürece adamların gitmesine gerek yoktu. O zaman bir yere ulaşabileceklerinden emin olmasalar niye sandallara atlayıp gitmiş olabilirlerdi ki?

Güverte darmadağınktı. Bazıları düğümlemiş, bazıları sarılmış ipler yerlere atılmıştı. Karmaşada çantalardan düşmüş gibi olan kıyafetler yerlerde görülebiliyordu. Ahşap zemin hâlâ ıslaktı. Aslında her şey ıslaktı. Kayıp düşmemek için dikkat etmemiz gerekiyordu.

"Muhtemelen işimize yarayacak şeyler aşağıdadır," dedi Riden.

"Biliyorum."

"Eee, o zaman ne bekliyorsun?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Önce beni mi gönderiyorsun?"

“Arkamdan saldırma riskini göze alamam.”

“Ama silahım bile yok.”

“Bu daha önce sana engel olmadı.”

Gülümsememi tutamadım. “Yani silahsız aşağı inmemi nasıl beklersin anlamında?”

“Hemen arkanda olacağım.”

“Böylesi içimi hiç rahatlatmıyor.”

“Biliyorum.” Riden’in kahverengi gözleri eğleniyormuş gibi çakmak çakmaktı. Sanırım küçük atışmalarımızdan hoşlanıyordu. Oysa ben rolüm gereği onunla atışıyordum. Çok fazla sessiz kalırsam bir şeyler planladığımdan şüphelenebilirdi. O yüzden benden beklediği şekilde direnç gösteriyordum. Atışmalarımızdan keyif almam işin cabasıydı. Çok daha beter bir sorgucuya denk gelebilirdim. Onun neden *Gece Yolcusu*’nun kaptanı olmadığını asla anlayamıyordum.

“Hadi in bakalım Alosa,” diye ekledi.

Görebildiğim kadarıyla her yerden sular damlıyordu. Fırından sonra yağmur en sonunda dün dinmişti. Aşağısı karanlık olsa da içinde kimseciklerin olmadığı anlaşılıyordu.

Her zaman hazırlıklı olmayı seven Riden, yanında getirdiği feneri yakıp bana verdi. “Hanımlar önden.”

Mutfak dolaplarında sağlam duran kuru et, su, kraker, turşu ve bir sürü yiyecek bulduk. Kuşkusuz hepsi *Gece Yolcusu*’na aktarılacaktı.

Kamaraların yanından geçtik. Bazılarında battaniyeler hâlâ duruyordu. Ve koku durumu, *Gece Yolcusu*’ndan çok daha iyiydi. Draxen’in adamları kişisel temizliklerine daha

fazla özen gösteremez miydi sanki? Öylesi gemideki herkesin faydasına olurdu.

Biraz daha ilerlemiştik ki fenerin ışığı yerdeki bir şeyden yansıdı.

Herhalde bir kılıçtı. Burada olduğunu bilmek iyiydi. Riden fark etmeden yerden alabilirsem işime yarardı ama imkânsızdı. Kılıcı saklamak, bir hançeri saklamaktan daha zordu.

Gemide ilginç olabilecek başka hiçbir şey yoktu. En azından ilk bakışta öyle bir şey göze çarpmıyordu. Gizli zulalar olması muhtemeldi. Ama gemidekilerin giderken her şeyi yanlarında götürmüş olması da mümkündü. Tecrübelerime göre kriz anında adamların aklına ilk gelen şey, hazinenin ne kadarını yanlarına alabilecekleriydi. Arkadaşlar genellikle ikinci sırada gelirdi. Tabii o da akla gelirse.

“Her şey normal görünüyor,” dedi Riden. “Ben biraz daha ayrıntılı bir araştırma yapacağım. Yukarı çıkıp adamlarımıza gelmelerini söyler misin?”

“Ah tabii, gider haber veririm. Aslını istersen beni kaçırana yardım etmeye bayılıyorum.”

“Ben gidersem seni burada yalnız bırakamam. Seni güverteye kadar yanımda sürüklememi ister miydin? Sana dokunmamdan ne kadar hoşlandığımı biliyorum.”

Oflayıp merdivenlere yöneldim. Bu herifi anlamak gerçekten mümkün değildi. Bir an için benden uzak durmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Hemen ardından benden hoşlandığına yemin edebilirdim. Muhtemelen tıpkı benim yaptığım gibi beni diken üstünde tutmaya çalışıyordu. Av-

cıyla avın oyunu eğlenceli olabilirdi. Tabii avcı için daha eğlenceliydi. Zaferini avının yüzüne vurmak gibisi yoktu. Yenmek. Ele geçirmek. Hak iddia etmek. Babam bir kere-sinde, esir alman birinin hayatının esir alanın elinde olduğunu söylemişti. Onun felsefesine göre eline böyle bir güç geçtiğinde yapılması gerekeni *yapmalıydın*.

Güverteye çıktığımda korsanlara el sallayarak her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim.

Sonra yapacak başka işim olmadığı için aşağı indim. Tekrar hücreme kapanmadan önce biraz yürümek bacaklara iyi gelebilirdi. Gerçi bütün gece kıpırdamadan yatmak gibi bir niyetim yoktu.

“Geliyorlar,” dedim Riden’la son olarak göz attığımız odaya... yani depoya girdiğimde.

İşte o zaman beni yakaladılar.

Riden’in suratı duvara dayalıydı, bir kılıcın ucu kürek kemiklerinin tam ortasıdaydı. İlerideki duvarda birkaç panelin yerinden çıktığını görebiliyordum. Demek gizli bir oda vardı. Odada bizden başka üç adam daha vardı. Biri Riden’i duvara yapıştırmıştı, diğer ikisi de beni tutuyordu.

“Lanet olsun,” dedim. “Uyaramaz mıydın?”

“Sırtıma kılıç dayanmışken mi?” diye karşılık verdi Riden. “Hiç sanmıyorum.”

“Kapayın çenenizi!” diye bağırdı beni tutan adamlardan biri. “Geminizde kaç kişi var? Kaçı geliyor?”

“Altmış,” dedi Riden. Olanın üstüne yirmi hayali adam daha katmıştı.

“Kahretsin,” dedi onu kılıcının ucunda tutan adam. “Hep-

siyle baş edemeyiz. Hem diğerlerinin zamanında geri döneceğinden emin değiliz.”

“O zaman rehin alırlar,” dedi üçüncü adam. “Geri durmadıkları sürece adamlarını öldüreceğimizi söyleyip zaman kazanırlar.”

“Ama yeterli olacak mı?”

“İşe yaraması gerekiyor.”

“Ama ikisine de ihtiyacımız var mı? Adamla uğraşmak zahmetli olur. Bence onu öldürüp kız üzerinden pazarlık yapalım.”

Hafife alınmak her zaman işime yarardı. Ama bazen böyle sözlerden alınıyor, haliyle hiddetleniyor ve bu üçünün dayaktan canını çıkarabilmek için Riden’ı öldürmelerine izin verip vermemeyi sorguluyordum. Onları haşat ettiğimi görmesine izin veremezdim ve kendimi tutmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Adamlar kendi aralarında ne yapacaklarını tartışırken kararımı verdim.

O sırada Riden düşüncelerimi dağıttı. “İlk karşılaştığımızda sergilediğin taktiği hayata geçirmenin tam zamanı Alosa.”

“Tek başına halletmek istemediğinden emin misin? Sonuçta ben sadece bir *kızım*.”

“Konuşmayı kesin!” diye bağırdı denizcilerden biri.

Ama onları dinlemiyordum. Gözlerim Riden’daydı. Öfkeli gözlerini bir şeyler anlatmak istercesine kocaman açmıştı. Sonunda gevşedi. “Lütfen.”

“Size susun dedim...”

Belki Riden gemimi çalan iki denizciye yaptığımı hatırlamıştı. Belki sadece eğleniyordum. Belki de bu denizcilere neler yapabileceğimi ona gösterme fikriydi.

Ama dürüst olmam gerekirse asıl nedeni... *lütfe*n demesiydi.

Kendime bile açıklayamadığım bir şekilde harekete geçtim.

Topuğumu sağımdaki adamın ayağına indirdim. Sonra boştaki elim diğer denizcinin boğazına uçtu. İkisini de boğazlarından kavradığımda biri boğuluyormuş gibi sesler çıkarıp diğeri sendelerken başlarını birbirine çarpmam zor olmadı.

Gemideki rutinimin parçası değildi ama biraz doğaçlamadan zarar gelmezdi. Hem durum biraz daha ciddiydi. Her şeyden önce, bunu planlamamıştım.

Geriye sadece kılıçlı adam kalmıştı. Olduğu yerden ayrılmasa da gözleri kocaman açılmıştı. “Sakın yaklaşma, yoksa onu öldürürüm.”

Gözlerimi devirdim. “Hiç durma. Beni bir sıkıntıdan kurtarmış olursun.”

Adamın kafa karışıklığına gülsem mi bilemedim.

“Ne?”

“Korsanlar beni kaçırdı. Arkadaşların geliyorsa bana yardım edebilirler. Bunu da daha önce önerdiğin üzere rehin olarak tutabiliriz.”

Adam yerdeki arkadaşlarına baktı.

“Kusura bakma. Zorla tutulmaktan hiç hoşlanmıyorum. Şimdi lütfen söyle... bana yardım edecek misin?”

Denizci Riden’a baktığında çizmeme eğilme fırsatı buldum.

“Kız doğru mu söylüyor?”

“İnan bana. Bu kız belaya girmeye değmez. Söylediği tek bir kelimeye bile inanamazsın. Zaman kaybetmeden öldürsen daha iyi edersin.”

Denizcinin alnında beliren ter damlalarını görebiliyordum. Kılıç tutan eli titriyordu. “Yeter.” Kılıcı Riden’dan ayırmadan bana döndü. “Ben...”

Hançer aynı anda uçarak denizcinin göğsüne saplandı.

Yıldızlara şükürler olsun ki hançer üzerimdeydi. Kasten kaçırılmış olmasaydım çizmeye saklanan hançer numaramı asla açık etmezdim. Üstelik ilk gece gemide dolaştığımda Riden’ın beni yakalayıp üstümde silah ararken hançeri bulamaması bir mucize olmuştu.

Riden dimdik doğruldu. Ağzı açık kalmış, gözleri kocaman açılmıştı. “Ben senin... senin...”

“Seni sattığımı sandın. Muhtemelen satmalıyım ama eh işte... bunun için artık çok geç.”

Diğerleri depoya girerken Riden’ın durduğu yere yürüdüm.

“Burada ne oldu?” diye sordu Draxen. Yerdeki adamları görünce ne endişelenmiş ne de üzülmüştü.

Riden’ın kendini kurtarmak için beni satmasını bekliyordum. Draxen’a kolayca onu pusuya yatmış korsanların kucağına attığımı söyleyebilirdi. Yerdeki üç adamla birlikte son derece mantıklı bir hikâye olurdu.

“Benim hatam,” dedi. “Her şeyin yolunda olduğunu sandım. Kıza yukarı çıkıp size haber vermesini söyledim. Sonra bunlar gizli odadan çıktı. Neyse ki onları hallettim.”

“Pardon?” diye atıldım. Başarımla üstüne konuyordu. Draxen’ın bunu bilmesine ihtiyacım yoktu, aslında Draxen’ın aksini düşünmesi daha iyi olurdu.

Riden beni duymazdan geldi. “Sanırım gizli odada bulacaklarımız keyfini yerine getirecektir.”

Anında derdimi unuttum. Riden’ın omzunun üstünden baktığımda altınla dolu üç sandık görmüştüm. Panellerin ar-
dında başka gizli bölmeler olması işten bile değildi.

Draxen’in gözleri parladı. Tek başına gidip sandıkları in-
celedi.

“Kaçakçılar,” diye devam etti Riden. “Anlaşılan kargoyu teslim etmişler. Sanırım fırtınadan sonra mürettebatın çoğu yeni bir gemi getirmek üzere gitmiş. Bu sandıkları bırakmak gibi bir niyetleri yoktu. Bu adamlar bekçi olarak bırakılmış. Muhtemelen duvarın arkasında birinin hareket ettiğini duymasam onları bulamazdım.”

“Evet evet,” dedi Draxen. Gerçi Riden’ı duyduğundan emin değildim. Hâlâ duvara bakıyordu. “Kızı geri götür. Adamlarımla bu işi hallederiz. Diğerleri gelmeden hızlı davranmamız gerekiyor.” Sonra aklına gelmiş gibi ekledi. “İyi iş çıkardın kardeşim.”

Riden başını sallamakla yetindi.

Ardından birlikte gemiye geri döndük.

Riden hücremin kapısını açıp beni içeri itti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Emirleri yerine getiriyorum.”

“Beni itip kakmaktan vazgeçeceğini sanmıştım. Tek başıma yürüyebileceğim konusunda anlaşılmamış mıydık?”

Riden hücrenin kapısında duruyordu. Kapıyı henüz kapatmamıştı ama bana değil, yere bakıyordu. “Neden yaptın?”

“Neyi neden yaptım?”

“Beni kurtardın.”

“Evet ve sen de başarıımı sahiplendin. Bu nasıl teşekkür? Resmen hakarete uğramış gibi hissediyorum. Aslında...”

“Senin için yaptım.”

Oturamayacak kadar enerji doluydum. Dövüşten sonra genellikle böyle olurdu. Heyecanı bastırmak için kendimi yormam gerekiyordu. Babam defalarca yorgun düşmenin nasıl bir şey olduğunu anlamam için beni zorlamıştı, böylece gücümün daha çok farkına varacaktım. Ne kadar enerjim olduğunu bilmem, özellikle kaçmak en iyi seçenek olduğunda önemliydi. Ama şimdiye kadar babam dışında kimse kendimi kaybedebileceğim kadar beni yormamıştı.

“Tam olarak nasıl benim için oluyor?”

Riden ciddileşti. “Ne yaptığını bilmiyorum. Oradayken kaçma fırsatını teptin. Sonra hiçbir neden yokken beni öldürmelerine engel oldun. Bu durumda aklıma iki açıklama geliyor. Ya şimdiye kadar davrandığın gibi terbiyesiz ve kalpsiz biri değilsin... ya da beni hayatta tutup bu gemide kalmak için daha önemli bir nedenin var.”

“Adamları haşat ettiğim halde başarıımı sahiplenmenin bana ne faydası olduğunu hâlâ anlayamıyorum.” Riden bir şeylerin peşinde olduğumu düşünüyordu ha? Sanırım eli arttırmamın zamanı gelmişti. Onu bu fikirden uzaklaştırmalıyım.

“Ağabeyimi tanıımıyorsun. O yüzden açıklamama izin ver. Bir şeylerin peşinde olduğunu anladığı anda seni öldürür. Eh... sana bir hayat borçluyum. O yüzden sessizliğimi ödeşme olarak kabul et.”

“Sessiz kalmak için hiçbir neden yok. Üçüncü seçeneği gözden geçiriyorsun Riden.”

“Neymiş o?”

“Kendi hayatımı kurtarıyordum. O adamlara güvenilemezdim. Kim olduğumu öğrenirlerse tıpkı sizler gibi beni rehin alırlardı. Sonuçta heriflerin kaçakçı olduğunu düşünen sensin. Ve sana bir şey olsaydı Draxen beni sorgulamak için başkasını görevlendirirdi. Ondan senden nefret ettiğimden daha fazla nefret etmem çok mümkündü.”

Riden beni süzdü. Eğleniyormuş ya da minnettarmış gibi bakmıyordu. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ne düşünüyordu acaba?

Sonunda, “Sanırım aklıma gelmemiştii,” dedi. “Kendini kurtarmaya çalıştığını düşünmeliydim.”

“Ben de bir korsanım,” diye hatırlattım.

“Evet. Sadece iyi bir korsan mı, yoksa *acayip* iyi bir korsan mı olduğunu kestiremiyorum.”

“Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.”

“Sadece benden ne saklıyorsan *öğreneceğimi* bil, yeter.”

Tıngırdayan metal sesinin bir ritmi vardı. Kılıç değil, zincir tıngırtısıydı. Eğitimim sırasında sık sık kurtulmaya çalıştığım için bu sesi çok iyi tanıyordum.

Riden sesi duyar duymaz çıkıp kapımı kilitledi. Sohbetimizin sona erdiğine mi karar vermişti? Yoksa Draxen’in kapı açıkken benimle konuştuğunu görmesini mi istemiyordu?

Draxen ve iki korsan zincirlenmiş iki kaçakçıyı merdivenden indiriyordu. Korsanlardan birini daha önce hiç görmemiştim, diğeryse Enwen ve Kearan’la birlikte eşyaları-

mı aşağıya taşıyan kişiydi. Kaçakçıların başlarını birbirlerine çarpmam ölmelerine yetmemişti. Yazık olmuştu çünkü ölüm muhtemelen korsanların eline düşmekten çok daha iyi olurdu.

Ben de tutsaktım ama babamdan fidyeyi almak istiyorlarsa benim hayatta ve sağlıklı olmam gerekiyordu. Oysa bu iki kaçakçı alışverişe değmezdi. Altınları ellerinden alındığı için herhangi bir bilgi de veremezlerdi. Gemiye canlı olarak getirilmeleri felaketlerinin habercisiydi.

“Bu ne?” diye sordu Riden.

“Ulgin biraz huzursuz,” dedi Draxen. “Belki bunlar işine yarar.”

Olacaklardan mutlu değilmiş gibi görünse de Riden başını salladı. *Sonra benimkinden en uzak hücrenin kapısını açtı. Kaçakçıları hücreye atan korsanın Ulgin olduğunu tahmin ettim.*

“Bir de seni almaya geldim,” diye devam etti kaptan. “Bulduğumuz ganimetten sonra adamların karada biraz zaman geçirmelerinin iyi olacağını düşünüyorum. Harcanacak bir sürü altın var. Herkese haklarının verilmesini denetlemeni istiyorum. Gece vakti kıyıya ulaşırız.”

Beni kandırmaya çalışmalarına rağmen karaya yakın olduğumuzu biliyordum. Arkadaşlarını hasar alan gemide bırakan kaçakçıların yeni bir gemi bulup sürüklenen eski gemilerini bulmaları zaman alacaktı. Henüz geri dönmemiş olmalarına şaşırıyordum. Ve Draxen’la mürettebatının gemiye rast gelmeleri gerçekten büyük şanstı.

“Prensesi ne yapacağız?”

“Hiç. Sheck’i getirmemin sebebi bu. Karaya ulaşana kadar o nöbet tutacak.”

“Bu gerçekten iyi bir...”

“Bence yeterince keyifli zaman geçirdi Riden. Artık ona kim olduğumuzu hatırlatma zamanı geldi. Onca adam arasından ona gardiyanlık yapması için neden Kearan’la Enwen’i seçtiğini anlayamıyorum. Özel yetenekleri olmasaydı o ikisini çoktan gemiden atmıştım. Neredeyse hiçbir işe yaramıyorlar.”

Riden itiraz etmek istiyormuş gibi bakıyordu. Ama itiraz etmedi. “O zaman şu altınları görelim,” demekle yetindi.

Sheck ilk kez dikkatimi çektiğinde neredeyse geriye zıplıyordum.

Parmaklıkların arasından aç gözlerle beni seyrediyordu. Bir an için vücudumun her yerinde sıçanlar dolaşıyormuş gibi hissettim. Aslında bunu ondan daha çok tercih ederdim.

Küçükken her gün yeni bir zorlu işe koştuğumda yardım için babama bakardım. Bana ne yapacağımı anlatır, sonra ateşe atardı. Resmen ateşe. Her zaman yanardım. Haliyle ondan yardım beklemenin faydasız olduğunu çok çabuk öğrenmiştim. Babam asla yardım etmezdi. Ya başaracaktım ya da düşmemin sonuçlarına katlanacaktım. Rahatlatma ya da teselli falan yoktu. Ancak çok sonra belki küçük bir öneri veya cesaret gelirdi. Ama görev anında yardım yoktu. Başkalarından yardım beklememeyi öğreneli uzun zaman olmuştu. Bu hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı, o yüzden bunu aklıma bile getirmezdim.

Bu yüzden kıpkırmızı suratlı korsanı gördüğümde ilk

tepkim Riden'a bakmamak... ya da Draxen'dan başka bir gardiyan tayin etmesini istememek oldu. Hayır, sorunlarımı kendi başıma çözebilirdim çünkü işler böyle yürürdü.

"Sorun yok ya Alosa?" diye sordu Draxen, zehirli sırtıyla.

"Kendi başıma halledemeyeceğim hiçbir sorunum olmadı," dedim.

Bölüm 6

Sheck ve Ulgin'le sadece birkaç saat geçirdiğim halde, zaman geçmek bilmedi.

Sheck başta hücremin önünde gözünü üstümden ayırmadan volta atmıştı. Arada bir beni yakalamak istiyormuş gibi parmaklıkların arasından elini uzatıyor, tepki vermemi sağlamaya çalışıyordu. Korktuğumu görmek istiyordu. Ona bu zevki asla yaşatmazdım. O yüzden hücrenin en dibindeki yerimden hiç ayrılmamıştım. Yorgundum ve gece keşfimden önce uyumak iyi gelecekti ama gözümü bile kırpmadım. Uyandığımda Sheck'in ellerini üstümde bulmak istemezdim.

Ama uykumu kaçıran sadece bu değildi. Bir de çılgınlıklar vardı. Sheck gibi Ulgin de nasıl biri olduğu kolayca anlaşılan korsanlardandı. Her korsanın kendine özgü pisliği olurdu. Bazıları içer, diğerleri kumar oynardı. Sheck gibilerse kurtulmak için kıvranan kadınlardan zevk almaya bayılırdı.

Ama Ulgin... o başkalarının acı çekmesini görmekten

hoşlanıyordu. O yüzden adam diğer hücredeki kaçakçılara öldürürcesine işkence yaparken sırtımı dönüp oturdum.

Draxen bu iğrenç adamları tercih ediyordu ama ben buna ne şaşıırıyordum ne de rahatsız oluyordum. Babamın yanında çok daha iğrençleri vardı. Bazılarının canlı canlı insanla-rın etinden parça kopararak tadına bakmaktan zevk aldığına tanık olmuştum.

Kendi gemimde öyle yaratıklara yer yoktu. Gücünü ken-dilerinden daha zayıf olanlara işkence etmek için kullanan-larınkinden çok daha fazla değer verdiğim meziyetler vardı. Zekâya, dürüstlüğe ve dayanıklılığa değer veriyordum. İliş-kilerimi korku ve kontrol temelinde değil, güven ve karşılık-lı saygı zemininde kuruyordum.

Babam insan hayatına empati gösterdiğim için beni az pataklamamıştı ve bunda başarılı olduğunu düşünüyordu. Çoğu insan öyle düşünüyordu. Evet, suçluluk hissetmeden kötü adamları öldürebiliyordum ama başkalarının acılarını hissetmeden edemiyordum. Canım yanıyordu ama baş ede-biliyordum. Öylesi bir cezayı hak etmeyen insanların başına kötü şeyler gelebilirdi ama dünya yine de dönmeye devam ederdi. Ben de yoluma devam ediyordum. Her şey bir yana, hayatta kalma azmine sahiptim.

O yüzden kaçakçıların ölmesi rahatlatıcı olmuştu. So-nunda çektikleri acılar sona ermişti.

Çok geçmeden Riden, yanında daha önce hiç görmedi-ğim iki korsanla birlikte geldi.

“Gidebilirsin Sheck. Diğerleriyle birlikte karaya çık. Pis-liğini temizledikten sonra sen de gidebilirsin Ulgin.” Riden

kaskatıydı, hatta Sheck’e iğrentiyle bakıyordu. Duygularını sesine yansıtmaması şaşırtıcıydı.

Sheck aşağıda olduğu süre boyunca tek bir kelime bile etmemişti. Belki de dilsizdi. Son bir kez her santimimi ezberlemeye çalışıyormuş gibi beni tepeden tırnağa süzdükten sonra hızlı adımlarla gözden kayboldu.

Riden duygusuz bir ifadeyle bana baktı. “Bunlar Azek ve Jolek. Biz karadayken gardiyanın onlar olacak.” Parmaklıklara yaklaşp diğerlerinin duyamayacağı bir sesle devam etti. “Karaya bu kadar yakın olduğumuz için kaçma girişiminde bulunacağından eminim. O yüzden seni zahmetten kurtarmama izin ver. Güvertede beş adam bırakıyorum. Seninle karşılaşabileceklerini biliyorlar.”

Bir hışırtı duyduğumuzda dönüp bakınca Ulgin’in çarşafa sardığı cesetleri sürüklediğini gördük.

Sonra Riden tekrar bana baktı. Loş olabilirdi ama gözlerinin her zamankinden daha ıslak olduğuna yemin edebilirdim. Yani ağlamak üzere olduğu söylenemezdi ama sanki bir şeyler... hissediyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Ardından gitti.

Sheck ve Ulgin bir şekilde kendi suçuymuş gibi özür dilemişti. Ya da belki başka bir nedeni vardı. Riden’ı hiç anlayamıyordum. Bazen bana yardım etmeye çalıştığını hissediyordum. Diğer zamanlarda alenen tam tersini yapıyordu. Beni Sheck ve Ulgin’le baş başa bırakmıştı ama henüz hançerimi ona vermeme emretmemişti. Kaçakçıların gemisindeyken hançeri adamın göğsünden çekip çıkardığımı gördüğünü bili-

yordum. Unutmuş olabilir miydi? Yoksa aşağıda o iki iğrenç adamla baş başayken yanımda olmasını mı istemişti?

Her halükârda Riden hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Gerçi şu anda bunun bir önemi yoktu. Daha önemli sorunlarım vardı. Riden bir şekilde gemiden kaçmaya çalışacağımı düşünüyordu. Zaten gizli bir amacım olduğundan, benim gemideki bir tutsaktan daha fazlası olabileceğimden şüphelenmeye başlamıştı. Bir şeyler sakladığımı biliyordu.

Yani yarattığım izlenimi bozmamak için gemiden kaçmam gerekecekti.

Sonra kendi isteğimle yakalanacaktım.

Of, bu korsanlığın getirdiği saçmalıklardan yalnızca biriydi.

Hücremin önünden ayrılmama emri alan iki korsan zar atıyordu. Sanırım karaya çıkmalarına izin verilmediğinden paralarını harcamak için en iyi seçenek kumar oynamaktı. Ben de kumar oynamayı severdim ama asla parasına oynamazdım.

“Altı yediyi yener, değil mi?” diye sordu Azek.

“Tabii. Ama dokuz hepsini yener,” dedi Jolek.

“O zaman nasıl oluyor da senin puanın benimkinden yüksek?”

“Çünkü sayılarla aram daha iyi.”

Aslında ikisinin de hesap yapamadığı açıktı. Ama biri öne geçmeye başladığı her seferinde benzer bir tartışma başlıyordu.

İkisinin oyuna odaklanması işime geliyordu.

Kitaplarımın olduğu çantadan, ustası olduğum başka bir

konu olan yelkencilik üzerine bir kitabı aldım. Cildin sırtında maymuncuğum vardı.

Mesele şuydu ki hücremden her çıkıp yakalandığımda Riden bunu nasıl başardığımı öğrenmeyi daha çok isteyecekti. Anahtar değiştirme numaram Riden yanlış anahtarı deneyene kadar işe yaramıştı. Şimdi hücremden çıkmak için ikinci yönteme başvuracaktım. Zaten bunu son birkaç gündür kullanıyordum. Kearan ile Enwen hemen uykuya daldığı ve Kearan'ın horultuları kilit sesini bastırdığı için işim aslında çok kolay olmuştu.

Azek'le Jolek ben kapıyı aralayana kadar başlarını kaldırıp bakmadılar. Ama hemen ardından sandalyelerinden kalkıp bana baktılar.

“Bunu yapacağı aklıma gelmemişti,” dedi Azek.

“Senin aklın yok ki,” dedi Jolek. “Varmış gibi davranıyorsun.”

İlk hamleyi yapmalarına fırsat vermeden yakalarından kavradım. *Savunmaktansa saldırmak daha kolaydır*, derdi babam hep. Kaçakçıların gemisinde uyguladığım aynı başları tokuşturma yöntemini kullandım ama boyunlarını kırmamaya dikkat ettim. Sheck kadar midemi bulandırmıyordı.

Yukarı çıktığımda güverte neredeyse boştu. Sanırım pruva tarafında bir iki kişi küpeşteye yaslanmış duruyordu. Riden'in gemide bıraktığı adam sayısını abartmış olabileceğini düşündüm. Belki de adamlardan birkaçı işten kaytarıyordu. Harcanacak altını varken arkada kalmak hiçbir korsanın ilk tercihi olmazdı.

Kıyıyı göremiyordum. Uzak olmasa da bir sandala ihtiyacım olacaktı.

“Görevi bırakıyor musun?” dedi biri arkamdan.

Bir hışımla dönüp baktığımda parmaklarının arasındaki altınıyla oynayan Theris’le karşılaştım. Pruva tarafına göz attığımda diğer adamların henüz beni fark etmediğini görebiliyordum.

“Karada işim var,” dedim hemen.

“O zaman görevini tamamladın yani?”

Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. “Hayır... Hem seni ilgilendirmez. Hemen dönerim.”

“Aldığım emirler arasında seninle ilgilenmek de var.”

Lanet olsun. Bunlar hep babamın işiydi. Bu işi tek başıma yapabileceğime biraz olsun güvenemez miydi? “Güzel ama yardımını istemiyorum, buna ihtiyacım da yok. O yüzden yoluma çıkma.”

“Daha iyisini yapacağım. Sen kıyıya fark edilmeden gidebilesin diye şu adamların dikkatini dağıtacağım.”

“Gerek yok...”

“Yine de yapacağım.”

Gökyüzüne baktım. Sonra sandalı indirmek için makaraya uzandım.

“Yüzmeyecek misin?” diye sordu Theris.

Omzumun üzerinden arkaya baktıktan sonra kıstığım gözlerimi ona çevirdim. “Neden yüzecekmişim?”

“Senin için daha kolay olacağını sanmıştım. Kolay olmaz mı?”

Bu adam hakkımda ne biliyordu? Ya da ne bildiğini sanıyordu? Babam ona ne kadarını anlatmıştı?

“Adamların dikkatini dağıtacağını sanıyordum.”

“Ben de yardımına ihtiyacın olmadığını sanıyordum.”

Kayık suya değdiğinde çıkan belli belirsiz şapırtıyı duyduğum için onu duymazdan geldim. Sonunda bir iple aşağı sarktığım sırada uzaklaştığını duydum ve onu aklımdan kovup kürek çekmeye başladım. Bu en sevdiğim iş sayılmazdı. Karaya çıkarken kürek çekme işini hep adamlarıma bırakırdım.

Kaptan olmanın ayrıcalıkları vardı.

Kıyıya ulaşmam birkaç dakikamı aldı. Gece vakti olduğu için rıhtımda devriye gezen birileri yoktu. Bu iyi bir şeydi çünkü üzerimde hiç para yoktu.

El çabukluğuyla para edinmem işten bile olmazdı ama bunun için hem zamana hem de bir parça planlamaya ihtiyacım olacaktı.

Kabanıma sımsıkı sarındım. Tipik sonbahar gecesi serindi. Maneria’nın güneyindeki adalar yıl boyunca sıcak olurdu ama bölgenin kuzeydoğusunda yazın ortasında bile rüzgâr ve su soğuk olurdu.

Nerede olduğumu anlamaya çalışarak içlere doğru yürüdüm. Kaçırıldığımda Naula’nın güney kıyısından sadece iki gün uzaklıkta olduğumu biliyordum. Adanın diğer tarafına geçmiş olabilirdik... ki bu çok akıllıca olurdu. Kaçırılan birçok kişi, kaçırılanların onları olay yerinden olabildiğince uzağa götüreceğini düşünürdü.

Gece Yolcusu’na geçmeyi başardığım haberi babama ulaşmış olmalıydı. En kısa zamanda benden haber almayı beklediğinden emindim, o yüzden karaya gelmişken ona bir iki satır yazabilirdim. Böyle bir fırsatı bir daha ne zaman ya-

kalayacağımı kim bilebilirdi ki? Hem korsanlar beni “kaçmak üzereyken” yakalamadan önce biraz beklemek daha iyi olurdu. Çok kolay kaçtığım izlenimine kapılmamalıydılar.

Theris’in beni ele vermesini istemezdim. Bu küçük kaçmağın yakalanmak amaçlı olduğunu bildiğim halde Theris’in beni ele vermesine izin vermek, onun yardımına başvurmak gibi olurdu. Buna içim elvermiyordu.

Daha içerilere yürüdüm. Korsanların takıldığı mekânlar da babam için çalışan adamlar olacağı kesindi. On yedi adanın bütün liman kentlerinde babamın en az bir adamı vardı. Mesele bunun kim olduğunu bulmaktı. Babamın adamlarının kullandığı gizli işarete başvurabilirdim ama Draxen’in adamları da oradayken yakalanmadan babamın adamına işaret vermek biraz zor olacaktı.

Sokaklarda yürürken ensem karıncalanmaya başladığını hissettim.

Peşimde biri vardı.

Draxen’in adamlarından biri olabilir miydi? Hemen yakalanmak hiç hoşuma gitmezdi. Ama babamın benden bir mektup almaması da dünyanın sonu olmazdı.

Yeter ki Theris gözünü üstümden ayırmamaya meraklı olmasındı. İşime karışmaya devam ederse canını yakmak zorunda kalacaktım.

Gece göğüne ya da dikkatimi çeken bir şeye bakıyormuş gibi acele etmeden arkama baktım. Gölgelelerde biri olduğundan emindim. Belki birden fazlası olabilirdi.

İki evin arasında duruyorduk. Sokakta değil, iki evin arasındaki ot sarmış boş arsadaydım. Otlar ıslaktı, son birkaç

gündür yağan yağmurla yumuşamışlardı. Çizmemeledeki hançer dışında üzerimde başka silah yoktu.

İkiden fazla olmaları mümkün değildi, yoksa daha önce fark ederdim. Onları halletmem kolay olacaktı. Biraz riskli de olabilirdi.

Bir şey unuttuğumu fark etmişim gibi ceplerimi yokladım. Sonra ıslak otların arasında turlamaya başladım. Çizmelerim belli belirsiz gıcırta sesleri çıkarıyor, avareliğimin altını çiziyordu. Sessiz olmaya çalışmıyordum. Takipçilerim onları fark ettiğimi anlamayacaktı.

Bir süre sonra geldiğim tarafa yöneldim. İki evin köşesine ulaştığımda doğrudan soldaki gölgelere sıçradım. Evin çatısı yüzünden ay ışığının ulaşamadığı yere...

"Ay!" diye bağırdı bir kadın. Hemen sesini kesmek için elimle ağzını kapattım. Kentin bu kısmındaki herkesi uyandırmak hoş olmazdı.

"Mandsy, sen misin?" diye sordum.

"Selam Kaptan."

Ne yaptığım görünmese de iç çekerek gökyüzüne baktım. "Pekâlâ. Ortaya çıkın. Hepiniz."

Kısa süre önce bıraktığım ekibimin üç üyesi tam karşımdaydı: Mandsy, Zimah ve Sorinda. Karaya sağ salim ulaşmaları içimi rahatlatmıştı ama belli etmedim.

"Seni göreceğini söylemiştim," dedi Zimah, Mandsy'ye bakarak. "Saklanma ve... sessiz kalma işinde berbatsın." Bir an için bana baktı, ardından gemide olmaları gerekirken karada yakalandıkları için utanarak gözlerini yere indirdi.

"Burada ne işiniz var?" diye sordum.

“Seni takip ediyorduk,” dedi Mandsy, kocaman gülümseyerek. Ay ışığına çıktığı için dişleri ışıldıyordu. “Zimah seni takip ediyordu. Endişelenmiştik Kaptan. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedik. O serserilerle bir gemiye tıklılıp kalman fikrinden nefret ediyorum.”

“Gördüğünüz gibi gayet iyiyim,” dedim. “Gerçekten çok pervasız davranmışsınız. Ya Draxen’in adamları sizi görseydi? Her şeyi anlarlardı.”

“Dikkatli davrandık. Zimah sayesinde kimse bizi fark etmedi.”

“Ben fark ettim.”

“Çünkü *senden* saklanmak için o kadar uğraşmıyorduk,” dedi Zimah, yetenekleri sorgulanıyormuş gibi savunmaya geçerek. “Seninle konuşmak istedik. Gemi sensiz çok ıssız Kaptan.”

Gülümsemeden edemedim. “Sanırım ikinizin böyle bir işe gireceğinizden şüphelenmeliydim. Ama Sorinda... Maneria'nın bütün denizleri adına, senin burada ne işin var?”

Ölüm kadar sessiz kız sonunda konuştu. “Niridia onlarla birlikte gitmemi emretti.”

Sorinda ekibimdeki en iyi kılıç kullanan kızdı. Mükemmel bir katildi. Ve ekibime katıldığından beri mükemmel bir fedai olmuştu.

“Yani Niridia ve gemi yakında mı?” Niridia ikinci kaptanın ve güvenilir sırdaşımdı. *Gece Yolcusu*'ndaki gizli görevime giderken onu geçici kaptan yapmıştım.

“Evet.”

Elimi yüzüme götürdüm. “Ben gayet iyiyim. Hepiniz çok pervasız davrandınız.”

“Nasıl bir şey Kaptan?” diye sordu Mandsy. “Korsan lordun gemisinde olmak yani? İyi davranıyorlar mı? Sana kimse dokunmadı ya?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Daha sonra uzun uzun anlatırım. Şimdi hemen *Ava-lee*’ye geri dönün. Ve Niridi-a’ya gemiyi buluşma noktasına götürüp orada beklemesini emrettiğimi söyleyin. Bir daha peşime düşmeyin. Ciddiyim.” Hepsinin gözlerine teker teker baktım. Mandsy başını belli belirsiz sallarken Zimah hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Sorinda’nın ise umurunda olmadığı belliydi ama zaten her zaman pervasız bir yüz ifadesiyle dolaşırdı.

“Hay hay, Kaptan,” diye iç çekti Mandsy. “Ama senin burada ne işin var? Neden gemide değilsin? Yardım edebileceğimiz bir konu var mı?” Sesindeki hevesi ve heyecanı saklayamıyordu. Mands böyle bir kızdı. Her zaman iyimser, her zaman yardıma hazırdı. Bu hali bazen diğerlerini delirtebiliyordu.

“Hayır, ben i... Bir saniye. Aslında benim için bir şey yapabilirsiniz. Babama bir mesaj ulaştırmam gerekiyor.”

“Nedir?” diye sordu Zimah. Ezberi mükemmeldi. Karşılaştığımızdan beri olan konuşmalarımızı tane tane tekrarlayabilirdi.

“*Gece Yolcusu*’na geçme planımızın mükemmel işlediğini söyleyin. Haritayı aramaya başladım. Kimse benden şüphelenmiyor. Anladığım kadarıyla Draxen haritanın gemide olduğunu bile bilmiyor çünkü dairesinde harita bulamadım. Geminin geri kalanını aramak uzun sürmez. Buluşma noktasında hazır olun. Gemiyi en kısa zamanda ona getireceğim.”

“Tamamdır,” dedi Zimah. “Ekibe söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Hepsini çok özledim ve yakında yanlarında olacağım.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Mandsy.

“Evet, evet, hadi şimdi gidin. Çabuk olun.”

“Hay hay,” dediler hep bir ağızdan. Sonra koşar adımlarla kıyıya yöneldiler.

Bir yanım onlarla birlikte gidebilmeyi çok istiyordu. Diğer yanımsa haritayı bulma oyununda avlanmak için can atıyordu. Babam için böylesi önemli olan bir şeyi bulma zaferini tatmak istiyordum. Geri döndüğümde çok memnun olacaktı.

Öte yandan babama haber gönderme işini kolayca aradan çıkardığıma seviniyordum.

Artık yakalanma kısmına geçebilirdim. Draxen’in adamlarını bulduğumda tereyağından kıl çeker gibi bu işi de halledebilecektim. İşin zor kısmı yakalanmamın bir tesadüf gibi görünmesini sağlamaktı. Son ihtiyacım Riden’in niyetlerimi daha fazla sorgulamaya başlamasıydı. Endişelenmiyordum ama kaygısız da değildim. Kimsenin benden şüphelenmediği konusunda mesajımda babama yalan söylemiş olabilirdim ama Riden baş edebileceğim kadar kolay biriydi. Babamın ondan haberdar olması gerekmiyordu.

Zenginlerin yaşadığı büyük evlerin önünden geçerken değerli eşyalarına göz atmamak için kendimi zor tutuyordum. Her şeyden önce, limana çıkan korsanlar yüzünden muhtemelen bir sürü fedai tutmuşlardı. (Babamın hükümdarlığı sağ olsun, her liman kentinde her zaman ganimet-

lerini harcamak için uğrayan birkaç korsan grubu olurdu.) Fedailer gözümü korkutmazdı ama hırsızlığın daha çok zamana ve planlamaya ihtiyaç duyduğunu biliyordum, haliyle hiç zamanım yoktu.

Öte yandan çaldıklarımı saklayabileceğim bir yerim yoktu. Riden boynumdaki yeni bir mücevheri kesin fark eder ve el koyardı.

Sonunda kentin geri kalanı uykuya daldığında uyanan curcunali semte ulaştım. Gürültüden berduşların takıldığı bir yer olduğu hemen anlaşıyordu. Müzik pencerelerden sokaklara akıyordu. Silahlar patlıyordu. Erkekler ve kadınlar kahkahalarla gülüyordu. Masalar devriliyordu. Sokaklar fener ışıklarıyla dolmuştu.

Burada her türden suç işlenirdi ve kara yasaları bu insanlara dokunamazdı. Babamın monarşiyle yaptığı anlaşmanın bir parçası da buydu. Korsanlar ülke yasalarına aldırmadan karaya çıkabiliyor, babam bunun karşılığında keşif seferine çıkan gemileri patlatmıyordu.

Doğru yerde olduğumu biliyordum. Sokağın bir yanında bir taverna, diğer yanında bir genelev vardı. Korsanların çoğu ganimetlerini buralarda harcardı. Bu adamların basit zevkleri vardı. Ben de zaman zaman iyi bir roma hayır demezdim ama daha uzun ömürlü ödüllerden daha büyük zevk alıyordum. Kazancımı iyi kıyafetlere ve allıklara harcıyordum. Görünüş önemliydi. Bununla birlikte farklı adalardaki büyük oyunculara bilgi için ödeme yapıyordum. Yeni tanıştığım insanların hikâyelerini dinlemekten hoşlanıyordum. Zaten gerçekten ilginç hikâyeleri olanlar mürettebatıma ka-

tılmıştı. Ama her şeyden önemlisi, mirasımı sağlamlaştırıp deniz hırsızlarının kraliçesi olabilmek için babamın onayını kazanmak peşindeydim. Asillerin okyanusu... *Benim okyanusumu* geçerken önümde eğildiklerini düşünmekten daha eğlencelisi yoktu.

Önce tavernaya yaklaştım çünkü genelevdekiler beni fark edemeyecek kadar meşgul olurdu. İyi de foyamı ortaya çıkarmadan nasıl yakalanacaktım?

Tavernanın yan tarafına gidip kirli pencereden içeri baktım. Mekân tıklım tıklımdı. Draxen'in bir sürü adamını görebiliyordum. Masalara oturmuş sohbet ediyor, içiyor, kumar oynuyorlardı. Draxen'm orada olmadığını fark ettim. Muhtemelen geneleve gitmişti. Riden da orada olmalıydı... Ah, bir saniye! Riden tavernadaydı.

Arkada bir grup adamla bir masada oturuyordu. Bir elinde iskambil kartları vardı, diğer eliyle kucağındaki kadının belini sarmıştı.

İster istemez küçümsercesine kıkırdadım. Kadınlara para vermediğini söylemişti. Gerçi... dokunmamaya çalışarak cama iyice yaklaşıp gözlerimi kıstım. Kadın hayat kadınları gibi giyinmemişti. Yüzü de abartılı boyanmamıştı...

Tavernanın kapısı inleyerek ardına kadar açıldı. Yıldızlar aşkına! Kapıya dikkat etmeyi unutmuştum.

Biri binanın yan tarafına geldiğinde Kearan'ı tanımam uzun sürmedi.

Belki *yürümek* cömert bir tanım olabilirdi. Daha çok *yalpalyordu*. Zikzaklar çizerek yanımdan geçti, sonra durup duvara tutundu.

Harekete geçme zamanıydı.

Renk gelsin diye yanaklarımı çimdikledim. Sonra başımı öne eğip saçlarımı kabarttım. Ardından endişeli bir ifadeyle gidip hemen yanında duvara yaslandım.

“Kearan. Bana yardım etmelisin. Lütfen. Buradan gitme-me yardım et.”

Başını çevirip baksa da bir şey demedi.

“Lütfen,” dedim yine. “İçten içe kötü bir adam olmadığı-nı biliyorum. Lütfen beni buradan götür.”

Yanlış kişiye güvendiğim izlenimi yaratarak beni gemiye sürüklemesini bekliyordum.

Bunun yerine kusup yere yığıldı.

Şaşırmadım.

İşte o zaman biri arkadan sarıldı. Ah harika! Ben de endişelenmeye başlamıştım...

Kulağımdaki sıcak nefesi hissettim. Rom kokuyordu. Sırtımdaki göğüs hızla inip kalkıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken olurken ıslak bir dil çenemden başlayıp yan-ğımı yaladı.

Yıldızlar aşkına! Sheck.

Beni yakalayanın o olması çok mu gerekliydi?

İki koluyla bedenimi sararken kollarımı kıpırdatmama engel oluyordu. Beni döndürüp Riden’a ya da Draxen’a sürüklemesini bekledim ama öyle bir şey yapmadı.

Beni tavernanın duvarına yapıştırdığında elinin belimden aşağı kaydığını hissedebiliyordum.

Bu herifin beni Riden’a götürmek gibi bir niyeti yoktu.

En azından hemen götürmeye niyetlenmiyordu. Benim de o karar verene kadar beklemeye niyetim olamazdı.

“Beni hemen bırakmak istersin belki,” dedim. Hak etmediği halde ona bir şans veriyordum.

Konuşmadı. Neden konuşsun ki? Adamdan daha çok bir canavardı.

Olduğum yerde sıçrayıp ellerimi duvara dayayarak kendimi bütün gücümle geri ittiğimde Sheck dengesini korumaya çalıştı ama iki seçeneği vardı. Ya beni bırakacaktı ya da kışının üstüne oturacaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde kışının üstüne oturmayı seçti.

Nefesini kesecek kadar ağır değildim ama canının yandığından emin olmak biraz olsun yüreğimin yağlarının erimesine neden oluyordu.

Yuvarlanarak kurtulmaya çalıştım ama beni hâlâ sımsıkı tutuyordu. Bunu daha önce defalarca yaptığı anlaşıyordu.

Bunu düşüncesi bile beni kışkırtmaya yetiyordu. Başımı kaldırıp boynumu alabildiğine gerdim, ardından arkaya savurdum. Burnunun çatırdadığını duyabiliyordum.

Sonunda elleri gevşedi.

Hemen ayağa fırladım ama gerilememe fırsat kalmadan ayak bileğimden yakaladı.

Adımımın üstünde döndüğüm gibi boştaki ayağımı suratına geçirdim.

Yüzü kan içinde kalmıştı. Burnu, gözleri ya da ağzı görünmüyordu. Bu halde hâlâ azgınlık yapamazdı, öyle değil mi? En azından öyle umuyordum ama işimi yaparken insanların

hep en kötüsünü yapacağını hesaba katardım. Hem bazıları acıyla körüklenirdi ve Sheck onlardan biri gibi görünüyordu.

Yerde kusmuğunun içinde sızan Kearan inledi. Sheck'ten de beter kokuyordu. Ama ona dokunmam gerekmiyordu, sadece kılıcını almam yeterdi. Çizmemdeki hançeri de çıkartabilirdim ama hançer yakın teması zorunlu kılıyordu ve ben Sheck'in bana bir kez daha yaklaşmasını istemiyordum.

Arkamdan bir kükreme sesi geldi. Sheck'ten duyduğum ilk sestti. İçimde kaçma duyguları yaratan çirkin bir sestti ama bu dürtüye hayatım boyunca direnmiştim. Direnmem gerekiyordu. Babamı etkilemenin tek yolu buydu.

Ayrıca bu adam ölümü hak ediyordu ve bu işi seve seve yapardım.

Sheck kılıcını çekmemişti. Muhtemelen kaçmaya çalışmayıp onunla dövüşen kadınlara alışık değildi.

Karnına saplayana kadar elimdeki silahın farkına vardığını sanmıyordum. Hâlâ hareket ediyor olduğu halde acıyla uludu. Yaşadığı hayat bu acının iki katını hak ediyordu ama kendimi iyi hissetmem için bu kadarı yeterliydi. Kılıcı tekrar saplamak için fazla vakit harcamadım ve ikinci seferinde kalbine daha yakın bir yere sapladım. Metalin ucunda kıvranmaya çalışsa da kanın daha hızlı akmasına neden olmanın ötesine gitmiyordu. Birkaç saniye sonra öldü.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra kılıcı Kearan'ın yanına bıraktım. Dünyadan bir canavar daha eksilmişti.

Ama hâlâ yakalanmam gerekiyordu. Korsan gemisinde tutsak olarak kalmak bu kadar zor olmamalıydı. İkinci seferdir yakalanmamı sağlamam gerekiyordu. Çok saçmaydı.

Tavernaya baktığımda foyam ortaya çıkmadan birinin beni yakalamasını nasıl sağlayacağımı düşünüyordum ki tavernayla yandaki binanın arasında duran birini fark ettim.

Riden.

Bölüm 7

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ayağını rahat bir şekilde diğerinin çaprazına yerleştirmişti.

Kaçmaya çalışıyormuşum gibi koşmaya başlasam iyi olurdu ama ne işe yarardı ki?

“Ne kadarını gördün?” diye sordum.

“Her şeyi gördüm.”

Bunu duyunca ne hissedeceğimi bilemedim. Sheck üstüme atlarken izlediği için öfkeliydim. Adamını öldürmeme izin vermesi kafamı karıştırıyordu. Kearan’da denediğim numarayı görmüş olmasından endişeliydim. Yakalanmaya çalıştığımı biliyor muydu? Anlamak mümkün değildi. So-kağın ışığıyla aydınlanan yüzü hiçbir şey belli etmiyordu.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Öylece durup beni yakalamasına izin veremezdim çünkü bu şimdiye kadar oynadığım rolle fena halde çelişirdi. O yüzden uzanıp tekrar Kearan’ın kılıcını aldım.

“Dövmüşmek mi istiyorsun?” diye sordu.

“O gemiye bir daha dönmeyeceğim,” dedim.

“Üzgünüm ama dönmen gerekiyor Alosa.” Kılıcını kından çekti.

Pekâlâ. Fazla abartmayacak ve onun kılıcımı düşürmesine izin verecektim. Böylece bu geceyi atlatmış olacaktım.

“Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?” diye sordu.

“Dışarıdaki boğuşmayı duyduğumda içeride önemli bir iş üstündeydim. Canımı fena sıkıyorsun. Yerinde olsam sabrımı zorlamazdım.”

Küçümsercesine kıkırdadım. “Yanındaki kadını gördüm. Keyfin bayağı yerinde görünüyordu.”

“Aylarca denizde kaldıktan sonra karada bir gece geçiriyorum ve sen gelip her şeyi mahvediyorsun.”

“Peki ben? Beni kaçırdığınızda babam için önemli bir iş hallediyordum. Bütün haftamı mahvettin. Karşılığında kulağını kesmem gerekirdi.”

“Kulağımı kesmezsin. Yoksa sızlanmalarını duymam zor olurdu. Sızlanarak canımı sıkmayı ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Her neyse... Bu işi kolaylaştırmayacaktım. Önce biraz canını yakmak istiyordum.

Kılıcı karnına doğru savurduğumda Riden hamlemi karşılayıp kılıcıyla bacaklarıma saldırdı ama hemen geri sıçradım.

“Beni niye durdurmadın?” diye sordum, yeni bir hamle yaparken.

“Neyi durduracaktım?” Her hamlemde hızla kendini savunuyordu.

Konuşmaya devam ettim. “Sheck’le cebelleştiğimi gördün. Kaptanınızın bana kötü muamele yapılmasını istemediğini biliyorsun, yine de bana dokunmasına izin verdin. Öylece orada durdun. Ve... ah.”

Yön duygusu çok gelişmişti, hemen kendini savunmaya aldı. Hızla öğrenmesi hoşuma gidiyordu. Böylece onu nasıl yenebileceğimi keşfedecektim. Tabii hemen değil. Bu gece kazanmasına izin vermeliydim.

“Onu öldürmemi istedin,” diye ekledim. “Tabii ki öldürme işini bana bıraktın. Çok *onurlusun* ya? Ondan nefret ediyorsun. Ama ağabeyine olan sadakatin yüzünden onu kendin öldüremezdin, dahası adamlarından birini öldüren biri olarak görülmek de istemezsin. Bu sadakatini asla anlamayacağım. Bence Draxen’in yaptığı her şeyden nefret ediyorsun.”

Kolunda bir sıyrık açtım. Riden dövüşü hafiften alıyordu çünkü aslında canımı yakmak istemiyordu. Bu durumda avantaj kesinlikle bendeydi. Tabii onu öldürmek de istemiyordum... Sadece biraz canını yakmak içimi soğuturdu. Geçen gün ona söylediklerimde gerçeklik payı vardı. Riden’in ölmesini istemiyordum çünkü sorgucu olarak onu herkese tercih ederdim. Riden seçeneği ortadan kalktığında Draxen beni sorgulamak üzere çok daha beterini görevlendirebilirdi.

Tam o anda anladım. “Beni kaçırdığınız gün o yüzden öfkeliydin,” dedim. “Adamlarını öldürüp meydan okuyarak ağabeyinin çirkin yüzünü ortaya çıkarmıştım. Hemen araya girip insan olduğunu hatırlatman gerekti ama Draxen insan olduğunu hatırlamakta hep zorlanıyor, öyle değil mi? Daha çok babana çekmiş.”

Bacağımdaki yanma hissiyle nefesimi tuttum. Kılıcıyla bacağıma sıyırmıştı. Bam teline basmış olmalıydım.

“Pantolonumu mahvettin!”

“Kapa çeneni kadın,” diye terslendi Riden.

“İyi de bunu neden yapıyorsun?” dedim, pantolonumu unutarak. “Gemide mutsuz olduğun çok açık. Muhtemelen korsanlık yapmak bile istemiyorsun! Neden kalıyorsun?”

Bu sefer kılıcı yan tarafıma denk geldi ama kaçtığım için küçük bir sıyrık olmanın ötesine geçmedi. Dudaklarımda bir zafer sırtışı vardı. Fakat Riden birden aklıma hiç gelmeyen bir şey yaptı. Savurduğum kılıçtan kaçmak yerine öne eğilip boştaki elimi tutarak kılıcını boynuma dayadı. Daha gözümü kırpmama fırsat kalmadan da kılıç tutan bileğimi tutup kendi kılıcımınla birlikte boynuma doğrulttu.

Donakalmış, ona bakakalmıştım. Silahımı alabilmek için onu kesmeme izin vermişti. Hem cesurca hem de aptalca bir hamleydi.

Hoşuma gitmişti.

Öylesine etkilenmişim ki ona öfkelenmekte zorlanıyordum. Onu hafife almıştım.

Kılıcını kınına sokup diğerini yerde hâlâ uyuyan Kearan’ın yanına attı ve sonra kolumu kavradı. “Ağabeyim olduğu için kalıyorum. Çünkü ailemden beni kayıtsız şartsız seven bir tek o kaldı. Sen bunu anlayamazsın.”

İnkâr etmek, babamla ilişkiyi savunmak istiyordum ama kelimeler dudaklarımdan bir türlü dökülemedi. Bunun yerine boştaki elimle daha önce kılıcımın değdiği yere vurdum. Acıyla yüzünü ekşitti ve ardından beni öteki tarafına savurdu.

“Bence birbirimizin kapalı kalmasının daha iyi olacağı yaralarını deşmeyi başardık ama şimdi seni gemiye götürme zamanı.”

Yürürken bacağımla zonkluyordu. Oysa kelimelerinin yüreğimde neden olduğu yangınla karşılaştırılamazdı bile. Beni çok öfkeliyordu. Öfkeden köpürüyor, ona vurmak istiyor, beni o lanet gemiye götürmesine izin vermek için resmen kendimle savaşıyordum.

Bir kere sandaldan kaçmaya çalıştım ama üstüme Riden tekneyi bastığında ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi rol yaptım. *Gece Yolcusu*’na çıkmamız için ip merdiveni indirdiklerinde ise suratına bir yumruk atıp tekrar suya atlamaya çalıştım ama beni yakaladığı gibi sırtında yukarı taşıdı. Göründüğünden güçlüydü.

Yüreğime birer hançer gibi saplanan sözleri yüzünden ancak bu kaçma girişimleri sayesinde biraz olsun tatmin oluyordum.

Riden beni hücreme geri götürüp nasıl kaçtığımı açıklamaya çalışan Azek’le Jolek’i duymazdan gelerek gitmelerini emretti. Sonra kısa bir süreliğine kendisi de gözden kayboldu ama geri döndüğünde yanıma girip kapıyı kilitlediğini görünce iyice şaşırdım.

“Parmaklıkların ardında olmayı hak ettiğine mi karar verdin?” diye sordum.

“Buna çok önce karar vermiştim ama burada olmamın nedeni bu değil.”

Temiz çarşaf ve sargıları fark ettim. Biraz sonra korsanlardan biri bir kova sıcak su getirip hemen gözden kayboldu.

“Yaralarını temizlememi mi istiyorsun?” diye sordum küçümsercesine kıkırdarak.

“Tabii ki hayır. Ben seninkileri temizleyeceğim.”

“Anlayamıyorum.”

“Kaptan seni doğradığımı öğrenmekten hiç hoşlanmayacaktır.”

“Seni ben kışkırttım.”

“Önemli değil. Daha iyisini yapmalıydım.”

“Ben bir korsanım,” diye hatırlattım.

“Gerçekten önemli değil. Şimdi...” Beni kaldırıp yaralı bacağıma uzatabileceğim şekilde masanın üstüne oturttu.

“Kendim de oturabilirdim,” dedim. Hiç zorlanmadan beni kaldırmış olması afallamama neden olmuştu.

“Biliyorum ama böylesi daha eğlenceli. Şimdi pantolonunu çıkar.”

“Hah. Hayatta olmaz.”

“Daha önce görmediğim şey değil.”

“Daha önce *beni* görmedin. Göremeyeceksin de.”

Riden bana şeytanca gülümsemelerinden biriyle baktı. Nasıl da kolay sırtıabiliyordu!

“Daha iyi bir fikrim var,” diyerek uzanıp kanlı pantolonumu yırttım. Kumaşı etimden kaldırırken yüzümü acıyla ekşitmeden edemiyordum.

“Az daha acıyı hissetmediğine inanacaktım.”

“Kapa çenenin Riden.”

Karşılık vermedi. Bunun nedeninin beni duymaması olduğunu biliyordum. Gözlerini bacağıma dikmişti. Eh, bacağıma değil. Yara izlerime bakıyordu. Kollarım ve bacaklarım yara izleriyle doluydu.

“Bunlar nasıl oldu?” diye sordu.

“Korsan kralın kızı olarak doğmuş olmam yeter mi?”

Elini uzatıp incecik beyaz izlerden birine dokunur gibi oldu.

“Sakın,” dedim. “Sheck’ten sonra başkasının dokunmasına ihtiyacım yok.”

“Elbette,” dedi telaşla. “Bağışla beni. Ama ben...” Sözü’nün devamını getirmeden bu garip anı sonlandırmak için temiz bir bezle yarayı temizlemeye girişti.

“Ver şunları,” dedim. “Kendim yaparım.”

“Tam da bu yüzden ben yapacağım. Sen tutsaksın ve kaçmaya çalıştın. Söz söyleme hakkın kalmadı.”

“Suratına yumruğumu indirmek istiyorum.”

“Ben de yarayı temizlerken sana daha çok acı çektirebilirim.”

Kıpırdamadım ama o bacağıma pis kokulu merhemi sürerken başımı çevirdim. Yara resmen köpürüyor, adeta alev alev yanıyordu. Bağırmmamak için Riden’in kolunu sıktım.

“Tamam Alosa. Geçti sayılır.”

Sakinleştirici ses tonuna inanamıyordum. Sadece Mandys yaralarımı sararken böyle konuşurdu. Aynı tınıyı bir adamın sesinde duymak gerçekten tuhaftı.

Yaranın üzerindeki merhemi sildiğinde bez pespembe oldu. Yine de ellerini sabit tutarak sargı bezini kesip bacağı-mı sardı. Bu buz gibi hücrede bile elleri sıcacıktı.

“Tamamdır,” dedi sonunda. “Kısa zamanda iyileşmesi lazım. Küçük bir sıyrık.”

“Evet, biliyorum. Gördüğün gibi, ilk yaram değil.”

“Neden hep böyle savunmaya geçiyorsun? Sadece yarıdım ediyorum.”

“Evet. Senin için büyük fedakârlık olmalı. Eminim her anından nefret etmişsindir.”

Gülümseyerek biraz öne eğildi. “Bu gemideki gelmiş geçmiş en eğlenceli esir sensin.”

“Eğlenceli olmaya çalışmadığımdan emin olabilirsiniz.”

Gülümsemesi solduğunda gözleri derinleşti. “Biliyorum.” Eli hâlâ bacağımdaydı. Gözlerime baktığında yutkunup dilimi birden kuruyan dudaklarımda dolaştırdım. Hemen sonra yanağıma uzandı. “Alosa.”

“Efendim?”

Yüzünde duygular dalgalanıyordu. Elini geri çekti. “Hücreden nasıl çıktın?”

Cevap niyetine omuz silktim çünkü sesimi bulmakta zorlanıyordum.

Riden bir adım gerileyip dikkatle beni süzdü. “Akıllı kızsın Alosa. Bir korsan için fazlasıyla nadir bir nitelik. Üstelik yeteneklisin. Buna hiç kuşku yok. Bir şeyler sakladığını başından beri biliyorum ama artık sanki bu gemide olmayı benden daha çok istediğin hissine kapılıyorum.”

“Bu gemide olmayı istemek mi?” dedim duyduklarıma inanamıyormuş gibi. “Endişelendiğin şey buysa o zaman beni hemen bırakmalısın.”

“Kentte niye korsan tavernasına gittin? Orada olacağımı zı biliyordun.”

“Şaka mı bu? Beni kilitledin, sonra Sheck’le Ulgın’i gönderdin. Nelere katlanmak zorunda kaldığımı biliyor musun?”

İkisini bulmak ve gitmeden önce öldürmek için çıktım. Onlar insan değil. Yaşamayı hak etmiyorlar.”

“Biliyorum. Bu yüzden Sheck’i öldürmene karışmadım. Çünkü kendim yapamazdım. Ama neden risk aldın? Boş verseydin kolayca kaçabilirdin.”

“Boş vermek bana göre değil. Haklarından gelmeden gidemezdim.”

Bana inanıp inanmadığını kestiremiyordum. Hâlâ yüzümü inceliyordu.

Sonra gözleri çantalarımaya kaydı.

Korumak istercesine önlerine geçtim. “Neye bakıyorsun?”

“Eşyalarını arayacağımı biliyorsun. Tabii buradan nasıl çıktığını belki kendin söylemek istersin?”

“Çıktım işte, tamam mı? Beni ve eşyalarımı rahat bırak.”

“Yapamam. Geri çekil.”

“Olmaz.”

Öne atıp beni yolundan çekmeye çalıştı.

Sağlam bacağımla göğsüne tekme attım. Darbeyle geriye savruldu. *Olmaz*. Biraz abartmışım. Resmen sırlarımı ortaya döküyordum. Gemide benden en çok kuşkulanan oydu. Kendimi tutmam gerekiyordu. Ama kıyafetlerimi tehdit ediyordu! Gemide sahip olduğum tek şey kıyafetlerimdi, üstelik kıyafetlerime fazlasıyla bağlıydım. Pis parmakların üstlerinde dolaşmasını istemiyordum. Hem kitaplarımı yakından incelemesi hiç işime gelmezdi.

Ayağa kalktığında Riden bana bambaşka bir gözle bakıyordu. “Kendini tutuyordun,” dedi.

“Fena tekme değildi ha?” Acemi şanslıymış gibi göstermeye çalışıyordum ama yuttuğundan emin değildim.

“Canını yakmak istemiyorum ama gerekirse yakarım.”

Hah. Sanki asıl meziyetlerimi gösterdiğimde karşımda durabilecekmiş gibi. Ama bu mantık tehlikeliydi. Yüzümü yumuşatırken ifademe bir parça korku katmaya çalıştım. Ve bu bütün dürtülerimle çeliştiği halde geriledim.

Riden gözünü üzerimden ayırmayacağı şekilde kıyafetlerimin üzerine eğildi. Arkadan saldırmama izin vermeyecekti. Öğreniyordu.

Elbiselerimi karıştırdı. Dokunmamaya dikkat ederek hızla araştırdığını görebiliyordum. İlginçti. Daha büyük ve cepli kıyafetleri kontrol etti. Sivri uçlu saç tokalarım dışında bir şey bulamaması şaşırtıcıydı. Tokaları cebine attı. Sonra kitapları şöyle bir inceledi.

Sonunda bir kitapta durdu. *Adabı Muaşeret: Hanımefendiliğin El Kitabı*. Kitabın içini boşaltmakta hiç sorun görmemiştim çünkü konusu saçmaydı. Ne yazık ki Riden da öyle düşünüyordu.

“Bu ne?” diye sordu.

“Kitap,” dedim bütün küstahlığımla.

“Böyle bir kitabı okuduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Sen bir korsansın.”

“Ve bir hanımefendiyim.”

“Hiç sanmıyorum.” Sayfaları karıştırdı. Bir şey bulamayınca ortasından yırtıp cildin sırtını açtı.

Yıldızlar aşkına!

Mor bir sıvıyla dolu minik bir şişeyi avcuna aktardı. “Burada neler varmış?”

“Deniz tutması için tonik.”

“Öyleyse niye sakladın?”

“Çünkü utanç verici.”

“Çok ilginç çünkü sıvının rengi insanların uyumasını sağlayan sıvıyla aynı renkte. Solunduğunda insan neredeyse anında bayılır.”

“Ne tesadüf,” dedim.

“Evet, eminim.” Diğer kitapları parçalarken diğer silahlarımı buluyordu. Minik bıçaklar, boğma telleri, zehirler ve saire.

Cepleri dolup taşıyordu. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

“Onları nereye götürüyorsun?” diye sordum.

“Güvenli bir yere koyacağım.”

“Okyanusun dibi diyorsun yani?”

Gözden kaybolmadan önce sırttı.

Bu heriften iyice nefret etmeye başlamıştım.

Bölüm 8

Riden gittikten uzun süre sonra Enwen’le başka bir korsan aşağı indi. Kearan’ın bir yerlerde sızdığından emindim.

“Bu Belor,” dedi Enwen. “Sana göz kulak olmama yardım edecek. İyi bir korsandır. Sağlıklı bir batıl inancın önemini anlıyor.”

“Hiç kuşkum yok,” dedim ama Belor daha çok Enwen’in kuşağından sarkan para kesesiyle ilgileniyordu.

Gece henüz erkendi. Korsanların çoğu karada uyuyup ayılmaya çalışacaktı. Bu gece gemide araştırma yapmak için mükemmeldi. O haritayı bulmam gerekiyordu. Bu gemiden ve küstah ikinci kaptanından kurtulmaya hazırdım. Hâlâ onun beni yaraladığına inanamıyordum. Üstelik yaralanan sadece bacağım değil, aynı zamanda gururum olmuştu.

“Tek şans sadece soğuk ve sert altından gelir,” dedi Belor. “Altının varsa dünyanın bütün şanslarını satın alabilirsin.”

“Tam da bu yüzden bu incileri satın aldım,” dedi Enwen boynundaki kolyeyi çekiştirerek.

Sonra kolyeyi nasıl satın aldığını anlatmaya başladı. Belor’un tek bir kelimesini bile dinlemediğinden emindim çünkü gözünü Enwen’in kesesinden ayırmıyordu. En güzeli de ikisinin benimle hiç ilgilenmemesiydi. Kaçışımı gerçekten kolaylaştırıyorlardı. Kendi adamlarım asla bu kadar pervasız davranmazdı. Mürettebatımın en genci olan altı yaşındaki minik Roslyn bile bu kadar pervasız olmazdı. Tabii ki ben onu asla tutsaklara bekçi yapmazdım. Küçük kız çoğunlukla ancak maymunların tırmanabileceği halatların tepesinde dururdu.

Elimden geldiğince sessizce masayı ters çevirip sol kösedeki ayağa uzandım. Azek’le Jolek’i bayılttıktan sonra bıçakla ahşabın içini oyarak maymuncuğumu buraya saklamıştım. Masayı kontrol etmeyi akıl edememesi Riden’in ayıbıydı.

“Biliyor musun? Bende hoşuna gidebilecek bir şey var Enwen,” diyen Belor, cebinden deri bir kayışa benzeyen bir şey çıkardı. “Veren adam bunun bir sirenin bileğinden geldiğini söylemişti. Dedğine göre takanı denizde koruyormuş.”

Enwen kayışa hürmetle baktı ama Belor’un onu çaktırmadan çizmesinden kopardığından emindim.

“Üç altın karşılığında sana verebilirim,” diye ekledi.

Kapıyı açmıştım bile. İki korsanın karşısına dikildim. “Berbat bir alışveriş Enwen. Adam yalan söylüyor. Tek istediği altınların.”

“Ama ya yalan söylemiyorsa? Böyle bir fırsatı nasıl kaçırmış? Bu sayede denizde zarar görmeyeceğim Bayan Alosa!”

“O zaman niye sadece üç altına satmak istesin ki?”

“Haklısın. Beş altın vermeliyim.”

Belor sonunda gözlerini ışıldayan altınların olduğu keseden ayırdı. “Hey! Hücrenin dışında ne yapıyorsun?”

“Enwen’i kandırmana engel oluyorum.” Gerçi Enwen’in birkaç gün içinde altınları geri çalmayı düşündüğünden emindim.

“Yardım için teşekkürler Bayan Alosa ama hücrene dönsen iyi olur,” diyen adam kılıcına davrandı.

“Yapamam. Kusura bakma Enwen. Senden gerçekten hoşlanıyorum.”

Biraz sonra ikisi de baygındı. Uyandığında baş ağrısından kurtulmak için Enwen, en az Kearan kadar içmek zorunda kalacaktı. Onu bayılttığım için kendimi kötü hissediyordum ama uyumalarını bekleyecek kadar vaktim yoktu. Uyumaları zaman alabilirdi ve benim geminin neredeyse boş olmasından faydalanmam gerekiyordu.

Yukarı çıktığımda dikkatle etrafı kolaçan ettim. Güvertede bekçilik yapan iki korsan gitmişti. Theris ortalıkta görünmüyordu. Riden artık gemide olduğu için muhtemelen karaya gitmelerine izin verilmişti. Tüh. Ona yakalanmasam iyi ederdim. Büyük ihtimalle odasıdaydı. Sessiz adımlarla küpeştenin üzerinden önceki gece en son araştırdığım yere ulaştım. Ahşap panel ve yer döşemelerini ses çıkarmamaya çalışarak yokluyordum.

“Selam Alosa.”

İç çekip arkamı dönmeden başımı havaya diktim.

“Selam Riden.”

“Ben de seni bekliyordum. Hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun.” İkinci kata çıkan merdivenlerin gölgesinden çıktı.

Ah, onu görmemiş olmam şaşırtıcı değildi. “Yine kaçmayı deneyeceğimi biliyor muydun?”

“Gemide sadece üç korsan kaldı. Tabii Enwen ve Belor hâlâ hayattaysa. Karaya yakınız. Ve son seferinde hücreden kaçmak için kullandığın şeyi bulamamıştım. O yüzden evet. Yine kaçmayı deneyeceğini tahmin ediyordum.”

“Demek artık gizli amaçlarım olduğunu düşünmüyorsun?”

“Doğrudan küpeşteye yanaşmasaydın kuşkularım devam ederdi.”

Yıldızlara şükürler olsun ki önce küpeşteye çıkmıştım. Gemiye aradığımı görse kim bilir neler olurdu?

“Dinle Riden. Beni bırakmaman için hiçbir neden yok. Sevgili kaptanına, aptallığın yüzünden kaçtığımı söylersin. İnanmakta zorlanmayacaktır.”

“Korkarım buna izin veremem Alosa.”

“Lütfen beni hücreye kapatma. Oradan nefret ediyorum. Koku çok fena.”

“O zaman belki sana kalacak başka bir yer bulmalıyız.”

Ses tonundan hiç hoşlanmadım. “Ne demek istiyorsun?”

“İzin verin, size refakat edeyim prenses.” Beni kaldırdığı gibi omzuna attı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun? Derhal beni yere indir!”

Doğrulup kafasına tutundum. Güzel ve uzun saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu yapmıştı.

Tutunmak için mükemmeldi.

“Ah!”

Bir kapıyı açtı. Nerede olduğumuzu anlayamayacak kadar ona odaklanmıştım ama birkaç saniye sonra kendimi bir yatağın üstünde buldum. Hemen sonra Riden bileklerimi kavrayıp beni saçlarını bırakmaya zorladı.

Neden bilmiyorum, yenilmiş tutsağı oynamak *çok* zordu. Kendime ne kadar bu gemiye kendi isteğimle binmemişim gibi görünmem gerektiğini hatırlatsam da kolayca pes etmeye katlanamıyordum.

O yüzden yatakta öylece kalmadım. Riden tepemde duruyordu, hâlâ bileklerimi tutuyordu. Dizimi karnına geçir-diğimde iyice eğilmek zorunda kaldı. Diğer bileğini kavradığım gibi onu üzerimden attım, sonra yatakta üste geçtim.

Ama hemen doğruldu. Bu kadar çabuk toparlanacağını hiç beklemiyordum, o yüzden beni bileklerimden tutup yatağa çiviledi. Bu pozisyon, olmak istediğim en son pozis-yondu.

“Olman gerektiğinden daha güçlüsün,” dedi.

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“İri bir kadın olmadığın halde beni üstünden atmayı başardın.”

Tam da bu sözler nedeniyle aptal cüssesini üstümünden itmedim. Kendimi tutmayı aklımdan çıkarmamam gereki-yordu. Ama *lanet* olsun! Bu çok zordu. Bu iş bittiğinde sırf hıncımı almak için onu öldürecektim.

“Babamın gözümün yaşma bakmayan ağırlık kaldırma çalışmaları sayesinde.”

“Kuşkusuz.”

“İn üstümden.”

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı. Çok yavaş.
“Bunu istediğinden emin misin?”

“Gayet eminim,” dedim ama kelimeler ağzımdan istediğim kadar ikna edici çıkmamıştı.

Eğildiğinde burun burunaydık. “Peki şimdi?” diye fısıldadı.

Küstahın tekiydi ama kabul etmeliydim ki çok yakışıklıydı. Kanımın kaynamasına neden olması çoğunlukla öfkemden. Yüreği iyi biriydi ama dışarıdan kötü olmayı seçiyordu. İyi de bütün bunlar onu nasıl biri yapıyordu?

Tam onu üstümden atacaktım ki dudaklarını yanağımda hissettim. Öptüğü söylenemezdi, sadece dudaklarıyla yanağıma dokunuyordu. Yavaşça çeneme doğru kaydığını hissettim.

Nefeslerimin sıklaşmasını önlemek... heyecanlanmamak için resmen savaş veriyordum. Şimdi heyecanlanmanın zamanı değildi. Yerine getirmem gereken bir görevim vardı.

Ama dudakları... Gözlerimi yumduğumda bile mükemmel bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum. Koyu pembe. Dolgun, düzgün şekilli. Ve şu anda bir korsan için imkânsız bir şekilde yumuşak olduklarını hissedebiliyordum.

Sonunda kulağımın hemen altındaki en hassas yerime bir öpücük kondurdu.

Sonra dudakları boynuma, ardından tekrar yukarı kaydı. Çenemin köşesini öptükten sonra tam dudaklarımda oyalandı.

Onu öpmemi, başımı kaldırıp bir şey yapmamı bekliyordu.

Elbette beklerdi. Riden gibiler zaferin heyecanı için yaşırdı.

Ne yazık ki ben de aynı heyecan için yaşıyordum.

Bileklerimdeki elleri gevşediğinde onu tekrar yana fırlatıp üzerine binmem zor olmadı. Bu sefer kollarımı tutmuştu. Yumruk atmamdan ya da onu boğmamdan korkuyordu. Belki ikisinden birini yapmalıydım.

Bunun yerine dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Kulak memesini hafifçe ısırduğымda elleri farklı bir şekilde geriliyor, sırtıma kayıyor, beni kendine çekmeye çalışıyordu.

Dudaklarım boynuna yaklaştığında elleri saçlarımda dolasmaya başlamıştı.

“Çok güzelsin,” dedi. “Denizden doğmuş bir tanrıça gibisin.”

Bu abartılı sözlerle sonunda kendime geldim. Benden cevaplar istiyordu ve bu cevapları alabilmek için her şeyi yapar, her şeyi söylerdi. Onun için güzel bir yüzden ibarettim. Gerçi o da benim için o kadardı. Saçma sapan bir eğlence için vaktim yoktu. Rolümü oynamam gerekiyordu. Bu işimi daha zorlaştırmaktan öteye gitmezdi. Hem tavernanın penceresinden bakarken gördüklerimi nasıl unutabilirdim? Ay-larca denizde kaldıktan sonra karadaki tek gecesini mahvet-tiğimi söylemişti ve şimdi benden telafi etmemi bekliyordu.

Aptal korsan. Elde ettikleri kadın listelerine bir tık daha atan erkeklerin kucağına atlayacak değildim. Nam salmış bir korsanın kızı olarak bütün kadınlara bedeldim.

Ayağa kalkıp yataktan uzaklaştım. “Hücreme geri dönmek istiyorum.”

Riden bir an için kafası karışmış gibi baktı. Sonra silkinip kendini topladı. “Artık hücrende kalmayacaksın. Sürekli kaçma girişimlerin bana başka seçenek bırakmıyor. Taşınacaksın.”

“Nereye?”

“Odama.” Kalktığı gibi odadan çıktı. Kapıdaki kilidin döndüğünü duyabiliyordum.

Hâlâ odanın önünde olduğunun farkındaydım. Kapının altındaki boşluktan gölgesini görebiliyordum. Yanağımı kapıya dayayıp nefesimi tuttum ve bekledim.

İç çekti. “Sen ne yapıyorsun?” Kendi kendine söyleniyordu.

Sonra gitti.

İlginç.

Odayı araştırmak üzere döndüm. Daha önce fırsatım olmamıştı çünkü... Eh, aklımda başka şeyler vardı. Ama şimdi girer girmez etrafıma bakınmış olmayı diliyordum. En azından Riden’la dalga geçecek bir şeyler bulabilirdim.

Ama oda temizdi. *Tertemizdi*. Yatağın yapılmış olduğu belliydi. Çalışma masasındaki kâğıtlar bile desteler halindeydi. Tüy kalemleri düzgün aralıklarla yerleştirilmişti. Bir kitaplığı vardı ve... evet, bütün kitaplar harf sırasına dizilmişti. Yerdeki halılar yeni dövülmüş gibi görünüyordu. Kıyafetleri kırılmayacak şekilde katlanmıştı.

Riden fark etmeden odayı araştırmak gerçekten de zor olurdu. Ama araştırmam gerekiyordu. Draxen’in kardeşine herkesten çok güvendiği ortadaydı, öyleyse haritayı başka kime verebilirdi ki? Harita onun odasında olmadığına göre,

ikinci seçenek elbette Riden'in odasıydı. Uykusunun hafif olduğunu bildiğim için geceleri Riden'in odasını arama fırsatı bulmam zor olmuştu ama şimdi beni kendisi buraya tıkmışken istediğim gibi araştırabilirdim. Kapıyı kırmadığım sürece buradan çıkmam mümkün değildi. Enwen ve Belor fark etmeden maymuncuğumu tekrar masanın ayağına saklamıştım.

Hemen işe koyularak çekmeceleri ve kıyafetlerinin ceplerini aramaya başladım. Neyi araştırdığımı aklımda tutmak zorundaydım çünkü işim biter bitmez her şeyi düzgün bir şekilde yerine koyuyordum. O yüzden odanın bir noktasından başlayıp tur atmak niyetindeydim.

Bir saatten fazla zaman geçtiği halde bir şey bulamadım.

Haritayı nereye sakladın Jeskor? İki oğlundan birine vermediysen kime verdin?

Gemide olması gerekiyordu.

Riden'da olduğunu da nereden çıkarmıştım? Lord Jeskor'un gözdesi olmadığını kendisi söylemişti. Ben de şu anda Jeskor'un hangi oğlunu daha az sevdiğimden emin değildim.

Riden lanet olası bir yarım akıllıydı. Beni buraya kilitlemek, oynaşmaya çalışmak ve öldüremediği korsanı bana öldürtmek... Bazen onun ödleğin teki olduğunu düşünüyordum. Ama ödlekliği korkudan değildi. Ödlek olmayı tercih ediyordu... ki bu daha kötü değil miydi?

Bir saattir kafamı tamamen araştırmaya vermiştim ama artık özgürce düşünebilirdim. Elbette aklım hemen bir saat önce Riden'la yaşadıklarına kaydı.

Bazen ben de gerzeklik edebiliyordum. Yumruğumu sıkıp masaya indirdim. Masa sarsılırken cam şangırdadı.

Yıldızlar aşkına!

Haritalar, pusulalar ve diğer konum aletlerinin yanı sıra masanın üzerinde bir kum saati vardı.

Vardı.

Şimdi ayağımın dibinde kırık bir şekilde yatıyordu.

Duygusal bir değeri olmaması için dua ettim.

Aslında hayır... Umarım duygusal bir değeri vardı. Hem de büyük değeri *olsun* istiyordum. Böylece hak ettiğini bulmuş olacaktı. Hem niye sadece kum saatiyle kalacaktım ki?

Riden beni odasında kilitli tutmak istiyordu. Eh, sonuçlarına katlanmaya hazırlansa iyi ederdi. Bütün çizmelerinin sağ eşini sola, sol eşini sağa değiştirdim. Kıyafetlerini yere yığdım. Ama yeterli değildi. Üstlerinde tepinmekten kendimi alamıyordum. Umarım çizmelerimin tabanındaki bütün pislikler kıyafetlerine işlerdi.

Kitaplarının yerlerini değiştirdim. Kâğıtlarını kırıştırdım. Dik duran her şeyi devirdim.

Riden'in hayatında karşılaştığı en büyük baş belası olacaktım. Bunu hak etmişti.

Bir süre sonra kapı açıldığında Riden'in çalışma masasına oturmuş, mürekkebe batırdığım tüy kalemle haritalarının üstüne deniz yaratıkları çiziyordum.

"Bu da ne böyle!"

"Sıkıldım," derken ona bakma zahmetine bile girmedim.

"Sen ne yaptın?"

"Bak sana ne yaptım. Şu suratındaki bir ahtapot."

Kısa bir sessizlik.

"Alosa, seni geberteceğim."

"Ölürsem babamdan zırnık koparamazsınız."

“Babanın senden kurtulmak istemediğinden emin misin? Henüz kendisinden haber alamadık. Belki de ona büyük bir iyilik ediyoruzdur. Onun kaybı, bizim baş belamız oldu.”

Tüy kalemi bırakıp ona baktım. “Kâğıt bitti. Gemide başka var mı?”

Yumruklarını sıktı. Bir an için gözlerinin irileştiğini sandım. Suratı yengeçler kadar kırmızıydı.

“İyi görünmüyorsun,” dedim.

“Şu anda seni pataklamamak için kendimle savaşıyorum.”

“Neden bu kadar sinirlendiğini anlayamıyorum. Söylese ne Riden... odan dağıldığında kaçınmaya başlıyor musun?”

“Ben yatıyorum. Sabah bunu yaptığına pişman olacaksın.”

“Hmm. Yatağında dikkatli ol. Galiba cam kırıkları görmüştüm.”

Riden hırsla çarşafı kırıp battaniyeleri silkelediğinde cam kırıkları yerlere saçılıyordu. Acele etmeden hepsini süpürüp geminin öteki tarafına götürdü. En azından öyle yaptığını düşünüyordum. Emin değildim çünkü odadan her çıktığında kapıyı kilitliyordu.

Geri geldiğinde, “Ben nerede uyuyacağım?” diye sordum.

İlk kez sırtıttı. “Ben yatağında uyuyacağım. İstersen yanıma gelebilirsin ama içimden bir ses yerde yatmayı tercih edeceğini söylüyor. Gerçi her yer eşyalarımınla doluğu için yatacak yer de kalmamış.” Kapıyı içeriden kilitledikten sonra anahtarı cebine attı. Sonra çizmelerini ve gömleğini çıkarıp yatağa uzandı.

“Benimle aynı odada yalnızken uyumayı düşünüyor olamazsın? Seni öldürmemden korkmuyor musun?”

“Odadaki bütün silahları temizledim. Ayrıca *çok* hafif uyurum. Beni uyandırmadan adım dahi atamazsın.”

“Sahi mi?” dedim neşeyle.

Tavrım karşısında suratı asıldı. Sorumun hiç de hayra alamet olmadığını biliyordu.

Bu gece uzun zamandır yaşadığım en iyi gece olmuştu. Önce Riden’in odasını dağıtmış, sonra toplamasını seyretmiş-tim, şimdi de o uyumaya çalışırken aklını başından alıyordum.

Gözleri ağırlaşarak kapandı. Birkaç dakika bekledim. Sert adımlarla yürümeye başladığımda gözleri hemen açıldı, ardından bir işler karıştırmadığımdan emin olmak için doğruldu. Sonra tekrar yatıp uyudu.

Bunu birkaç kere tekrarladığımda sonunda yataktan çıktı. Uzun adımlarla yanıma gelip gözlerimin içine baktı. “Bir daha yaparsan yumruğumla seni bayıltırım.”

Bunun üzerine bir şarkı mırıldanmaya başladım.

Ama rahatsız olmuyordu. Gözlerini açmadı. Sanki yatağına gömülmüştü. Biraz sonra sesimi yükselttim. Belli bir şarkı söylemiyordum, sadece farklı notaları birbirine ekliyordum. İçimden geldiği gibi bir melodi tutturmuştum.

Riden hafiften horlamaya başladı.

Sesimi ne kadar yükseltirsem yükselteyim, daha da derin uyumaya devam ediyordu.

Çekingen bir adımla yatağına yaklaştım. Kıpırdamadı. Ceplerinde anahtarı aradım. Hâlâ kıpırdamıyordu. Anahtarı hemen buldum. Dışarı çıkıp kapıyı ardımdan kapattım.

Bu gece gemiyi rahatça araştırabilecektim. Gemideki üçü dışında bütün adamlar karadaydı. Ve gemidekilerin icabına

bakmıştım. Güvertede kaldığım yerden araştırmaya başladım. Normalde gözcüler olurdu ama bu akşam güverteyi özgürce araştırabilirdim.

Su şapırtılarını ve kahkahaları duyana kadar aradım. Bazıları kutlamadan erken dönmüştü.

Benim de gözlerim kapanıyordu. Haritayı bulamadığım için hayal kırıklığı yaşıyordum.

Evet, iyice yaklaştım ve şimdilik bu kadar araştırma yeterdi.

Bölüm 9

Döndüğümde yerde uyumaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama buz gibi hücremin zemininde geçirdiğim onca geceden sonra Riden'in yatağı fazlasıyla cazip geliyordu. Üstelik içinde o olsa bile.

Hem Riden uyuyordu. Güverteyi araştırdığım süreç boyunca uyumuştı. Yanına uzansam da uyanmazdı.

Yatak ikimize dardı. Sırtından kalp atışlarını ve inanılmaz sıcaklığını hissedebiliyordum. O battaniyeye ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyordum.

Battaniyeyi üstüme çekip anahtarı cebine koyduktan sonra dalmışım.

Uyandığımda ilk düşüncem *sıcacık* hissettiğimdi. Kocaman ısıtılmış bir kozanın içine hapsolmuş gibi sarıp sarmalanmışım. O kadar güzel bir histi ki bir süre gözlerimi açmadan

öylece yattım. Kim olduğum ya da ne yaptığım umurumda değildi. Bu an hareket ederek bozulmayacak kadar güzeldi.

Alnımdaki dudakları hissettim. Sonra dudaklar boynumu gıdıkladı.

“Battaniyemi çalmışsın Alosa,” diye fısıldadı bir ses kuşağıma.

Bu sesi tanımalıyım ama hâlâ uyku mahmuruydum.

“Sorun değil. Seve seve paylaşırım. Bütün gece sıcak kalmamı sağladın.”

“Hmm...” Tek cevabım buydu.

“Bu çok eğlenceli ama kalkmamız lazım. Bugün işlerimiz var.”

“Kapa çeneni.”

Güldü. Bir el yüzümdeki saçları geriye çekti. “Saçlarına bayılıyorum. Ateş kırmızısı. Tıpkı kişiliğin gibi.”

Sonunda gözlerim ardına kadar açıldı. Riden hafiften üstüme abanmıştı. Başını sol eline dayamıştı, sağ eliyle saçlarıyla oynuyordu.

Yuvarlandığımda sert bir şekilde yere düştüm. “Uf!” Hemen ayağa fırladım. “Sen ne yapıyorsun?”

“Eh, *ben* yatağımda *uyuyordum*. Asıl sen ne yapıyorsun? Beni uyandırmadan yatağa girmeyi nasıl başardın?”

“Uykumda yürümüş olmalıyım.”

“Kesin öyledir.”

Gözlerimi ovuşturup üstüme başıma çekidüzen verdim.

“Gerek yok,” dedi. “Buradan çıktığında eminim kimse-nin aklına kötü bir şey gelmeyecektir.”

“Aynen,” dedim, sıkıtiğim dişlerimin arasından. Ama

odaya göz attığımda içime sular serpildi. “Buraya yaptıklarımı onlara da göstersek mi?”

Riden doğrulup suratını ekşitti. “Evet, şu konu... Seni hücreye kapatarak potansiyelini boşa harcadığımıza karar verdim. Kaçmak ve odamı dağıtmak için çok fazla enerji var. Bence artık maharetini gösterme zamanın geldi.”

“Nasıl yani?”

“Görürsün. Hemen dönerim.” Gömleğini ve çizmelerini giyip kapıyı açtığında oda anında buz gibi oldu. Bu sayede tamamen ayıldım.

Biraz gerindim, çizmelerimi giydim ve haritayı hâlâ bulamamış olmam gerçeğini kafama takmamaya çalıştım. Henüz kapalı güverteyi ve gözcü yerini araştırmamıştım. Tabii alt güvertede göz atılacak daha bir sürü yer vardı. Draxen’in haritayı adamlarının bulabileceği bir yere saklayacağını sanmıyordum ama kaçakçıların gemisindeki gizli paneller hâlâ aklımdaydı. Muhtemelen bu gemide de ona benzer bir sürü zula vardı.

Birkaç dakika sonra geri dönen Riden düşüncelerimi dağıttı. Eli boş değildi. Kelepçe getirmişti.

“Beni parmaklıklara mı kelepçeleyeceksin?” diye sordum. “Neden?”

“Sayısız kaçma girişimi, geminin ikinci kaptanı ve mürettebattan birçok adamın yaralanmasına neden olma, bir korsanın ölümü... Tabii bir de seni rezil etmek için.”

“Aklıma geldi de... Adamlarından birini öldürmeme izin verdiğini duyduğunda Draxen’in ne yapacağını merak ediyorum.”

“Gerçekten benim yerime sana inanacağını mı sanıyorsun ufaklık?”

“Draxen’in senin ne kadar ödleğ olduğunu düşündüğüne bağlı.”

Yüz hatları sertleşti. “Bu kadar yeter,” dedikten sonra kelepçeleri bileklerime geçirdi. Zevk aldığını görebiliyordum ve haklıydı. Rezil olacaktım. Bu halimle gemideki adamların karşısına çıkmayı hiç istemezdim.

Ona döndüm. “Bu gemiden kurtulduğumda adamlarımı bulup peşinize düşeceğim. Bu gemideki bütün korsanlar ölene kadar durmayacağım.”

“Hepimiz korkudan titriyoruz.”

“Korkun tabii. Gemimde dünyanın en iyi iz sürücülerinden biri var.” Zimah’yı düşünmek bile göğsümün gururla kabarmasına neden oluyordu.

“Onlar da senin gibi kıvı saçlı mı?”

“Hayır.”

“Tüh. Neyse, şimdi gidelim. Geç kalmak istemezsin.”

“Neye?”

Beni dışarı sürükledi. Naula artık ufuktaki küçük bir noktadan ibaretti. Bir sonraki hedefimizin neresi olduğunu merak ettim.

Adamlar her yerdeydi, güverteyi fırçalayıp paspaslıyorlar, kargo taşıyor ve yelkenleri kontrol ediyorlardı. Draxen dümen başındaydı. Elleri kemerindeydi, ayaklarını iyice ayırmış halde her zamanki pis sırtışıyla aşağı bakıyordu.

“Ah *prences*, umarım yolculuktan keyif alıyorsunuzdur?”

Güverteye tükürmemek için kendimi zor tuttum. İğrençti.

“Çok güzel Kaptan. Ama sonrasında olacaklar beni daha çok heyecanlandırıyor.”

“Evet, bugün senden bir sürü ölüm tehdidi duyacağımızdan eminim. Şimdi iş başına.”

“İş?” Bir ona, bir Riden’a bakıyordum.

“Bugün güverte temizliğinde mürettebata yardım edeceksin,” diye açıkladı Riden.

“Hah. Hiç sanmıyorum.”

“Yalnız bırakılmaman gerektiğini kanıtladın. Hem de birçok nedenle, artık yalnız kalmayacaksın.” Aklından dağttığım odasını geçirdiğinden emindim. “Artık baş belası olmana izin vermeyeceğim. En azından bir işe yara.”

“Peki beni işe nasıl koşacaksın?”

“Liomen?”

“Hay hay, efendim?” diye bağırdı biri bir yerlerden.

“Bana ipe kanca getir.”

“Peki efendim,” dedi adam mutlulukla.

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum ama dert etmedim. İsteddiği kanca gemi direklerinde birçok yere asılabilir, zincirlerle kelepçelere bağlanabilirdi.

Bir süre sonra yukarıdan sarkıtılan kancayı Riden kelepçelerimin ortasındaki zincire bağladı. Bir ara pes etmemi... kancayı takmaması için çalışmayı kabul etmemi bekliyormuş gibi duraksadı.

Ama bir şey demedim. Hatta ona bakmaya katlanamıyormuşum gibi kafamı çevirdim.

“Çekin,” diye bağırdı sonunda bir tür hırsla. Bütün tereddütleri uçup gitmişti.

Hangisinin numara olduğunu kestiremiyordum. Benim için tereddüt etmesi mi, yoksa Draxen için hevesli görünmesi mi sahteydi? Belki ikisi de şovdan ibaretti. Belki hiçbir değildi. Riden söz konusu olduğunda hiçbir şeyden emin olamıyordum. Ne istediğini bilmiyormuş ve sürekli gelgitler yaşıyormuş gibi bir hali vardı. Bir şekilde kendini ağabeyine kanıtlamaya mı çalışıyordu? Sonuçta dediğine göre ağabeyi onu kayıtsız şartsız seviyordu. Belki Riden gerçeği kendine bile itiraf edemiyordu.

Bileklerimi saran kelepçelerin hemen üstündeki zinciri iki yanından kavradım. Bütün ağırlığımı bileklerime yüklersem etime batan metal canımı yakacaktı. Hem de çok. En iyisi ağırlığımı sıktığım yumruklara aktarmaktı.

Riden gözünü bile kırpıyordu. Draxen olan biteni ilgiyle izliyordu. Bütün korsanlar heyecanlanmıştı. Bir tür gösteri seyretmek mi istiyorlardı?

Öyleyse istediklerini verecektim.

Liomen'in beni havaya çekmesine fırsat vermek yerine ayağım daha yerden kesilmeden ipe bütün gücümle asıldım. Adam ya bu hamlemi beklemiyordu ya da yeterince hızlı davranıp engel olamadı ve ana direktan aşağı düştü. Yere yapıştığında çığlıkları kesilirken birkaç korsan kaçıştı. İnlemesine bakılırsa kolu ya da kolları kırılmıştı. Belki de bacağı. Bu kadar hızlı düşen birinin neresini kırıldığını kestirmek zordu.

Birkaç korsan kahkaha attı. Liomen'in arkadaşları olduğunu düşündüğüm birkaç kişi hemen yanına koştu.

Çok geçmeden inlemeler bana yönelik ağza alınmayacak küfürlere dönüştü.

Onu suçlayamazdım. Yerinde olsam ben de lanetler okurdum.

Draxen üst güverteden inip karşıma dikildi ve üç korsanına seslenmeden önce beni dikkatle süzdü. “Direğe çıkın. Onu çekmenizi istiyorum. Hemen!”

Adamlar emri duyar duymaz hemen tırmanmaya başladı. Sıkılmış gibi bekledim. Bu korsanların tek hatası saflıktıydı.

Üçü tepeye ulaştığında özenle ipi bileklerine dolayıp beni yukarı çekmeye başladı. Onları düşürme zahmetine girmedim. Abartmış olurdum.

Rolümü abartmakla sorunum yoktu, sadece daha iyi bir fikrim vardı.

Yerden iki metre kadar yükseldiğimde durdular. İpe düğüm attıklarında havada asılı duruyordum. Zincirler şırıltıyordu. Korsanlar harika bir gösteriydi. Beni kaçırmışlardı. Ödülleri şimdi karşılarında asılarak sergileniyordu.

Ama beni görmeye alışık olduklarından daha güçlüydüm.

Draxen yüzüme iyice yakından bakmak için yaklaştı. “Dün en iyi adamlarımdan birini öldürdün. Seni Ulgin’e vermeliydim. Ama fidyeyi aldığımızda korsan kralın kızını tanınması lazım. Bu ceza yeterli olacaktır.”

Ona aldırmadan dikkatimi aşağı inen üç korsana verdim ve bana bulaşamayacakları şekilde aşağıdaki kalabalığa karışmalarını bekledim.

Endişelenmeme gerek yoktu. Tırmanmaya başladığımda herkes donakalmıştı.

“Hey, bunu yapamaz,” diye bağırdı korsanlardan biri.

Aşağıya bakmakla uğraşmadım. Bütün dikkatimi kollarımın hareketine vermiştim. Bir eli yukarı at, dinlen, kendini çek. Diğer el, dinlen, çek. Zincir ipten daha fazla mesafe alabileceğim kadar uzun değildi ama yine de tırmanabiliyordum.

Sonunda en tepeye ulaşmıştım yelkenin altındaki ahşap kirişe doladım. Sonra üstüne oturdum. Nefes nefese bile kalmamıştım. Keşke zincirlerden kurtulmak için zekice bir plan geliştirebilseydim ama yukarıda kelepçeleri açmak için kullanabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Onu aşağı indirin,” diye bağırdı Draxen. Kıpkırmızı keşilmişti. Tam olarak göremiyordum ama öfkeden morarıp şişen suratını hayal etmek bile eğlenceliydi.

Bir sürü adam direğe tırmanmaya başladı. Bana dokunmalarına izin vermeyecektim. O yüzden aşağı inmeye başladım ve ipin yarısında durduğumda adamlar tereddütle duraksadı. Kimse yanıma gelmek istemiyordu.

Riden ağabeyine sokulup güvence vermek istercesine elini omzuna koyduktan sonra, “Alosa!” diye seslendi. “Aşağı gel, yoksa ipi kesmelerini emredeceğim.”

İç çekerek gözlerimi devirdim. Riden, Riden. Uslu bir kız olmam için bu kadar uğraşmaları gerçekten üzücüydü.

Yine de istediğini yaptım. Bir tarafımı morartmaya ya da kırmaya niyetim yoktu.

Öte yandan güvertiyi temizlemek de istemiyordum.

İpin ucunda asılı durarak bekledim. Tek bir numaram kalmıştı. Böyle anlarda babamın lanet olası dayanıklılık görevlerine bütün samimiyetimle şükrediyordum. O görevler beni güçlendirmiş, neler yapabileceğimin farkına varmamı sağlamıştı.

Kimse benden daha iyi bedenini taşıyamazdı.

Dakikalar geçerken hâlâ asılı duruyordum. Herkes gözünü üstüme dikmiş, yorgunluktan omuzlarımın çökmesini, gösteriyi ne kadar sürdürebileceğimi merakla bekliyordu.

Riden öksürdü. “Kaptan, prenses cezasını çekerken belki adamlar işlerine geri dönse iyi olur.”

“Doğru,” dedi Draxen.

“Kaptanı duydunuz. Herkes işinin başına. Kim bilir? Belki işiniz bittiğinde hâlâ bayılmamış olur.”

Geminin farklı yerlerine dağılan adamlar kahkahalarla gülüyordu.

Kol ve karın kaslarım yanmaya başlamıştı. En azından artık pek seyircim kalmamıştı. Aslında bir tek Riden ve Draxen vardı. Draxen’in gözlerinden tatmin duygusu okunabiliyordu. Riden ise... Eh, onun ne düşündüğünü kestiremiyordum. Sadece bakıyordu.

Güneş gökyüzünde kaydı. Rüzgâr yön değiştirdi. Vücudum titremeye başlamıştı. Nefes almakta zorlanıyordum.

Sonunda dayanamayacak noktaya geldiğimde kendimi bıraktım. Metal halkalar etimi çimdikliyor, kemiklerime batıyordu. Canım fena halde yanıyordu ama çıtımı bile çıkarmadım. Güverteyi temizlemeyi kabul etsem bile kaptan beni buradan indirmezdi. Sheck’i öldürdüğüm için acı çekmemi istiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Yüreğinin yağlarının erimesi zaman alacaktı.

Sonunda Riden ve kaptan çekip gitti. Yapmaları gereken işleri vardı. Sanırım kaptan köşkünün fikir alışverişi yapıyorlardı. Nerede olduklarını söylemek zordu. Başımı çevirmek bile büyük bir çaba harcamama neden oluyordu.

“Bayan Alosa,” diye fısıldadı biri.

“Efendim Enwen? Nasıl yardımcı olabilirim?”

Elim kolum bağlıyken hiçbir şey yapamayacağımı bildiğinden gülümsedi. “Pes etmen için kasırgalar kopması gerekir herhalde. Sana bir şey getirdim.”

“Nedir?”

“Siren bileziği. Ayıldığımızda Belor’dan satın aldım. Hani sen kafalarımızı tokuşturduktan sonra.”

“Gerçekten çok üzgünüm.”

“Seni çoktan affettim küçük hanım. Unuttun mu? Özgürlüğün için savaşmanın zararı olmaz. Bu asil bir davranış. Seni suçlayamam. Yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Al bakalım.”

Deri kayışı ayak bileğime bağladı.

“O şey bir ayakkabı bağcığı Enwen.”

“Olabilir. Olmayabilir de. Önemli olan artık sende.”

“Neden kendin için aldığın şeyi bana veriyorsun?”

“Saçımdan birkaç tutam çalmıştım. Sonra gardiyanlığını yaptım. Kaçırılan kadınlara kötü muamele etmek için kor-san olmadım ben. İyi bir hırsızım ve bıçağı da iyi kullanırım. Daha fazlası değilim. Sana yapılanları öylece seyrederemem, Majesteleri. Hem bu gece Belor’dan altınlarımı geri çalabilirim.”

İyice sokulup fısıldadığında onu zar zor duyabiliyordum. “Aramızda kalsın... herkes bana gülüyordu. Bu bileziğin bana getirdiği alaydan başka bir şey olmadı.”

“Hmm. O zaman daha buraya asılmadan önce gücü beni etkilemeye başlamış olmalı.”

“Yo, hayır Bayan Alosa. Bunu düşündüm. Bu bir bilezik. Bilezikler hanımlar içindir. Seni denizden korur ama beni korumayacaktır.”

Küçük bir kahkaha attım. “O zaman teşekkürler Enwen.”

“Benim için bir zevkti, küçük hanım. Görüşürüz.”

Bileklerimden aşağı kan süzölmeye başladı. Of, kıyafetlerim kana bulanıyordu.

Arada bir, bileklerimdeki basıncı rahatlatmak için bir anlığına gücümü tekrar topluyordum ama her seferinde kendimi, Enwen hariç barbarlarla dolu bu geminin üstünde asılı buluyordum.

Belki Kearan’ı da hariç tutmalıydım. Bir ara matarasını ikram edercesine yukarı kaldırdığında herhalde bakışlarımdan içimden geçeni anlamıştı: *Burada asılıyken nasıl içeceğim?*

Omuz silkip romu başına dikti. Sanırım önemli olan ikram etmiş olmaktı.

O sırada çalışan korsanların arasında Theris’i fark ettim. Birkaç kere bana kaçamak bakışlar fırlatmıştı. Yüzünde anlayış ya da endişe değil, bilakis merak vardı. Diğer korsanlar gibi muhtemelen bir sonraki çılgın hamlemi merak ediyordu.

Benimse tek merak ettiğim bu acıdan ne zaman kurtulabileceğimdi.

Asıl canımı yakan aslında kolayca kurtulabileceğimi bilmemdi. Neler yapabileceğimi saklamak zorunda olmasam kurtulmam an meselesiydi ama bu gemide kalmam gerekiyordu. Kendimi ele veremezdim.

Bir süre sonra düşünmekte zorlanmaya başladım. Göremiyordum. Yutkunamıyordum. Her şey bulanıklaşıyordu,

insanlar gölgelere dönüşmüştü. Geminin ötesine, uzaklara bakmaya çalıştım. Acının yerini sadece anıların alacağı çok uzak yerlere bakıyordum. Zihnen buna tutunmaya çalıştığım sırada ufukta bulanık bir leke gördüğümü sandım. Bir gemi olabilir miydi? Ama gözümü kırptığımda kayboldu.

Sonunda beni indirdiklerinde artık herkes yataklarına dönmüştü.

“İpi kesin,” diye emretti Draxen.

Aç susuz havada asılı kaldığım günün ardından güçten düşmüştüm. Bacaklarımda bile derman yoktu. Ayakta durmakta zorlanıyordum. O yüzden olduğum yere yığıldım.

“Bir sonraki hatanda bu sefer ayaklarından asacağım prenses. Bakalım ters dururken kan kafanı ne kadar sürede patlatacak? Götür şunu gözümün önünden Riden.”

“Tamam Kaptan.”

“Odanda kalırken onunla fazla eğlenmemeye çalış. Korsan kralla buluştuğumuzda iyi görünmesi gerekiyor.”

“Benimle güvende olacak.”

“Hadi bakalım.”

Riden bir hamlede beni kucağına aldı. Her nasılsa, zaten ağrıyan yerlerimin daha fazla ağrımasına dikkat etmişti. Beni göğsüne yakın tutarken oldukça nazik davranıyordu. Sanırım saçlarımdan tutup yerlerde sürüklemesini tercih ederdim ama parmağımı bile kıpırdatacak durumda değildim.

Odaya girdiğimizde kapıyı kapatıp beni yatağa yatırdı. Beni bıraktığında bütün vücuduma giren kramplar yüzünden nefesim kesiliyordu.

“Şşşt,” dedi yatıştırırcasına. “Biliyorum Alosa. Birazdan geçecek. Ağrıyan yerlerine bir şey süreceğim. Şimdilik burada kal.”

Nereye gidecektim ki? Kıpırdayamıyordum.

Odada dolaşarak bir şeyler aramaya başladı. “Her şeyin yerini değiştirip kırmasaydın aradığımı daha kolay bulurdum.”

Ağzımı açtım ama çıkardığım ses konuşmaktan çok bir ciyaklamaya benziyordu.

“Efendim?”

Öksürüp tekrar denedim. “Yatağın altına bir şey tekmelediğimi hatırlıyorum sanırım.”

İç çekip dizlerinin üstüne çöktü. “Galiba burada bir şey var.”

Yanıma oturduğunda yatak çöktü. Ardından kollarımın altından tutup beni kaldırdı.

Dişlerimin arasından tıslıyordum.

“Özür dilerim. Neredeyse bitti.”

Kucağında otururken başımı göğsüne yasladım. Bileklerime bir tür merhem sürerken başını eğdiği için boynunu görebiliyordum.

“Oh.” Rahatlayarak nefesimi saldım.

“Bahse girerim daha şimdiden kendini daha iyi hissediyorsun.” Merhemini bileğimde kurumasını bekledi, sonra biraz daha sürdü. Ardından neredeyse parçalanmış bileğimi sardı.

Sadece nefes almaya odaklanmaya çalışıyordum. Acıya değil, sadece nefese odaklanmalıydım.

Riden işini bitirmişti ama beni kucağında tutmaya devam ediyordu. Bir süre sessizlik oldu.

“Üzgünüm. Seni bu kadar uzun süre asılı bırakacağını bilmiyordum.”

“Yanlış hatırlamıyorsam asılmamı öneren sendin.”

“Kaptanın isteğini yerine getirmen için seni ikna etmeye çalışıyordum. Daha ip çekilmeden güvertayı temizlemeye razı olacağını sanmıştım. Bu kadar inatçı olman gerekmiyordu.”

“Beni az çok tanıyorsun,” dedim.

“Evet, tanıyorum. Gerçekten üzgünüm.”

Nedense özür dilemesi öfkemin kabarmasına neden oluyordu. Soğuk bir tavırla, “O kadar üzülüyorsan bağışlanmayı bekliyorsun demektir,” dedim. “Yanılıyor muyum?”

Bir şey demedi. Zaten bir şey demesine fırsat vermemek için sözlerimi sürdürdüm. “Bağışlanmak istiyorsan bir şeyleri doğru yapmak istiyorsun demektir. Ve bir şeyleri doğru yapmak istiyorsan da bana bir daha zarar vermek gibi bir niyetin yok demektir. Yani üzüldüğünü söylüyorsan; bunun ne anlama geldiğinin farkında bile değilsin demektir.”

“Başka çarem yoktu,” dedi.

“Elbette çaren vardı Riden. Sadece zorlu bir çareydi. Ve sen hiçbir şey yapmayarak kolay olanı seçtin.”

“Kolay mı? Seni seyretmek benim için kolay mı oldu sanıyorsun? Sen orada acı içinde asılı dururken... Ben asılısam daha az acı çekerdim. Olanlar için kendimden nefret ettim. Ve kendimi cezalandırmanın tek yolu acı çekmeni seyretmekti. Cezam buydu.”

Saçlarımı okşamaya başladığında konuyu kapatıp kendimi onun kucağında uykuya teslim etmek istiyordum ama benimle böylesi şefkatle ilgilenmesine rağmen ona hâlâ öfkeliydim.

“Ne büyük incelik,” dedim. “Ama ben lafa değil, yapılına bakarım. Söylediklerin doğru olsa bile istediğini yapamayacak kadar ödleksin. Ve ağabeyinle bağını koparmadığın sürece, bence hiçbir şey yapamayacaksın.”

Saçlarımdaki eli donakaldı. “Sanki sen farklısın. Neredeyse bütün dünyaya hükmeden bir zalime hizmet ediyorsun. Bizler politikacı değil, korsanız. Bizler hükmetmemeliyiz. Bozabileceğimiz kurallar olmalı. Düzen olmadığı durumda biz neyiz ki? Dünya son yıllarda değişti. Ve sen değişmesine yardım etmeyi seçtin. Üstelik daha iyisi için değil. Ya öleceğiz ya da korsan kralın ordusuna katılacağız. Neden Kalligan’a hizmet ediyorsun? Baban seni daha çok sevsin diye mi?”

“Ben ya da babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Biliyormuş gibi konuşma. Bırak beni.” Kaçmaya çalıştım ama beni sımsıkı tutuyordu.

“Hayır.”

“Bırak. Bana dokunmanı istemiyorum. Beni iğrendiriyorsun.”

“Benimle didişemeyecek kadar yorgunsun ufaklık. İzin ver de sana bakayım. Senin için tek yapabileceğim bu. Belki beni çözdüğünü sanıyorsun ama alakası yok. Draxen’in başarılı olmasını istemek için kendimce nedenlerim var. Sana ihtiyacımız var. Her şeyin iyi olması için... Güvertede

asılmana izin vermemeliydim. Lanet olası inadından vazgeçeceğine söz verirken güvenliğini sağlamak için elimden geleni ardıma koymam.”

Artık konuşmak istemiyordum, o yüzden uyuyormuş numarası yaptım.

Sessizce nefesini aldı. “Balığa yüzmekten vazgeçmesini söylesem daha iyi.”

Bölüm 10

İkinci kez Riden'in kollarında uyanıyordum.

Hâlâ uyuyordu. Dilediğimce yüzünü seyretmek hoşuma gidiyordu. Dolgun dudaklar, düzgün bir burun, yüzünün sol tarafından saç diplerine uzanan yara izi... Herhalde başına bir darbe almıştı. Babası yapmış olabilir miydi? Onunla ilgili konuşmaktan hoşlanmıyormuş gibi görünüyordu. Belki babasına yaptıklarındandı, belki de onu öldürmüş olmasındandı. Belki neden ikisi birdendi.

Kıpırdadığında seyrettiğimi anlamasın diye gözlerimi bileklerime çevirdim. Birden sargıları çözme isteğine kapılmıştım.

Riden atılıp sağ bileğimdeki yaranın hemen altından tuttu. "Henüz olmaz. Sargıları çıkarma. Yaraların bir süre temiz kalmalı."

"Çok kaşınıyor."

"Biliyorum. Daha da kötü kaşınacak ama elini süremezsın."

“Sanırım daha önce kelepçenin tadına bakmışsın?”

“Gemideki herkesin kelepçe deneyimi var.”

“Herkes aynı zamanda mı deneyimledi?” diye sordum.

Cevabı alışılmadık bir şekilde buruk ve pişmanlıkla doluydu. “Evet.”

“Ne oldu?”

Eli hâlâ kolumdaydı. Parmakları tenimde dolanmaya başladı. Ona engel olmadım çünkü kaşınmamı unutturuyordu.

“Bak ne diyeceğim Alosa... Sen anlatırsan, ben de anlatırım.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Bana yara izlerini anlat.”

“Hepsi ayrı hikâye.”

“Ama anlatacağın bir şeyler vardır.”

“Mümkün ama önce sen.”

Riden bir an düşündü. Parmağıyla kolumu okşarken başını doğrultup boştaki eline yerleştirdi. “Peki. Sana güveniyorum. Önce ben.”

Bana güvenmek? Bu da ne anlama geliyordu? Bu herif aptal mıydı? Bana güvenmesi için *hiçbir* neden yoktu. Sanki dün olan biteni telafi etmeye çalışıyordu.

Çeşit çeşit korsan vardı ama tanıştıklarım arasında Riden korsanlık yapmaktan hoşlanmayan ilk kişiydi. Belki bu yüzden onu çok ilginç buluyordum. Bana bir tutsak olarak bütün korsanlardan daha iyi davrandığı kesindi.

“Bir yıl kadar önce...” diye anlatmaya başladı. “Babam Lord Jeskor, kaptan köşkündeydi. Draxen’la birlikte hayatımız boyunca *Gece Yolcusu*’nda yaşamıştık. Eminim nasıl bir

şey olduğunu biliyorsun. Korsan lordların miraslarını oğullarına devretmesi gerekir. Ya da senin durumunda kızlarına. Seninki ilginç bir durum. Bir gün her şeyin nasıl başladığını anlatman gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor,” dedim.

Gülümsedi. “Sanırım gerekmiyor ama öğrenmeyi çok isterdim.”

“Hikâyene dönersek?”

“Evet. Eh, gemidekilerin çoğu mürettebatın oğullarıydı. Diğerleri oradan buradan topladığımız hırsızlar ve katillerdi. Gemiye ele geçirdiğimizde yeni bir ekip kurduk.”

“Peki gemiyi nasıl ele geçirdiniz? Kelepçelere ne zaman geleceksin?”

Parmağını dudaklarıma bastırdı. “Şşşt. Anlatacağım. Bazen çok sabırsız oluyorsun.”

Parmağı dudaklarımdayken kaşlarımı çatınca elini çekip tekrar uzandı.

“Babam umursamaz bir adam olmuştu. Adamlarıyla kadar daha çok zaman geçiriyor, korsanlığa daha az zaman ayırıyordu. Hepsi tembel, gürültücü ve ayyaştı... Her gün içiyorlardı. Biz oğullar ve mürettebat unutulmuştuk. O yüzden gemiyi ele geçirmeye karar verdik.”

İnanamıyormuş gibi bir kaşımı kaldırdım. “Korsan lord olan baban tembelleştiği için gemiyi ele geçirmeye karar verdiğinizde inanmamı beklemiyorsun herhalde?”

“Bir korsan tarafından yetiştirilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Yara izlerini gördüm. Bizimkiler daha gizli yaralar. Çok az besleniyorduk. Hırsızlık ve yağma görevlerinde bize en tehlikeli işleri veriyorlardı. Sıkıldıkları zaman

dayak atıyorlardı ki bu sık sık oluyordu. Sonunda sabrımız taşmıştı. O yüzden gemiyi ele geçirmeye çalıştık.”

“Ve başarısız oldunuz.”

“Evet, başaramadık. Bizi zincirleyip hücrelere attılar, sonra isyan çıkardığımız için teker teker öldürmeye karar verdiler.”

“Belli ki bu sefer onlar başarısız olmuş.”

Riden başını iki yana salladı. “Evet ama çok yaklaştılar. Babam benimle başlamak istemişti. Ben... onun için bir hayal kırıklığından ibarettim. İsteddiği gibi biri olmamıştım. Ona da benzemiyordum. Onun gibi konuşmuyor, onun gibi yürümüyor, onun gibi içmiyordum. Sanırım bunu ağabeyimle farklı annelerden gelmemize bağlıyordu... ama nede ni ne olursa olsun, Draxen hık demiş onun burnundan düşmüş gibiydi. Her zaman. Kardeşin var mı Alosa?”

“Bir yerlerde yüzlercesi olduğundan eminim. Babam biraz... iştahlıdır. Ama sahiplendiği tek çocuğu benim. Başkaları varsa bile nerede ya da kim olduklarını bilmiyorum.”

“Anlıyorum. Beni Draxen yetiştirdi. Her şeyi birlikte yapardık. Beraber oynar, beraber dövüşürdük. Ağabeyim olduğu için beni hep kollardı. Babam bağırıp vurduğunda savunmama koşardı. Küçükken koruyucumdu çünkü ben-den daha iriydi. Sonra ben de büyüdüğümde birbirimizi kol lamaya başladık.”

Normalde bunu duyunca pis pis sırtırdım. Riden’in hikâyesi çok matah bir şey değildi ama tuhaf bir şekilde kıpırdamadan dinlenmem gerektiğini hissediyordum.

“Aramızda çok güçlü bir bağ var. Hayatımdaki en güçlü

bağ... Bütün hayatım etrafında kurulu olduğu için bu bağı koparmak aklımın ucundan bile geçmez. Yani ağabeyim olmasa ne olurdu bilmiyorum. Herhalde benim için hayırlı olmazdı.”

Böyle bir bağı sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Güvenebileceğin ve çocukluğundan beri arkadaş diyebileceğin biri... Kendi gemimde güvenip arkadaş diyebileceğim bir sürü iyi yürekli kadın vardı ama onları çok yeni bulmuştum. Daha beş yıl bile olmamıştı. Küçüklüğüm-den beri tutunabileceğim biri hiç olmamıştı.

Tabii babam dışında.

“Son hayal kırıklığı olduğunu düşündüğü şey için babam beni öldürmek üzereyken Draxen yanımda bitti. Kendisini tutan adamlardan kurtulup beni kurtarmaya gelmişti. Yine yeniden. Bu hareketi hayatımı kurtardı. Sonuçta Draxen babası yerine beni seçmişti. Ona hayatımı ve sadakatimi borçluyum. O hayatımdaki en iyi şey, o yüzden ona asla ihanet etmem ve ona zarar gelmesine asla izin vermem... Draxen, babama karşı kılıç hünerini gösterdi ama ister sarhoş olsun ister tembel... babam mükemmel kılıç kullanırdı. Draxen’in kılıcını düşürüp tam öldürmeye hazırlanıyordu ki... Ağabeyimin düşen kılıcını kaptığım gibi onu öldürdüm.”

“Peki sonra?” diye sordum.

“Babamı öldürmem hem Draxen’da hem de bende tuhaf bir etki yarattı. O ölünce kendimizi daha özgür ve güçlü hissettik. Ardından savaşarak hücredeki diğerlerini kurtardık. Sonunda da gemiyi ele geçirdik.”

“Öylece?”

“Eh, bütün savaşı anlatmadım ama bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsundur.”

Kokusu, tadı, hissi... Elbette biliyordum.

“Sıra sende. Anlat bakalım yara izlerini.”

Anlaşma anlaşmadır. O yüzden anlattım. Ama benim için üzülmesini istemediğimden duygularımı ve pişmanlıklarımı katmaktan kaçındım. Dayanıklılık sınavlarımdan bahsettim. Gözümün yaşına bakmayan dövüş idmanlarımdan. Babamın düzenli aralıklarla beni sınamasından... Ayrıntılara girmiyordum. Yalan söylemediğimi düşünmemesi için babamın hayatına dair bir izlenim edinmesine yetecek kadarını anlatıyordum.

Sonunda, “Baban bütün adamlarını aynı şekilde mi eğitiyor?” diye sordu.

“Eh, bir tek beni şahsen eğitti ama...” Devamını getirmedi.

“Ne?”

“Neden bu konuyu merak ediyorsun? Hâlâ sorgulaniyor muyum?” Riden’ı itip anında yataktan fırladım. “Sana inanmıyorum. Neler oluyor Riden? İyilik yaptın diye sana içimi açmamı mı bekliyorsun?”

Omuz silkti. “Hem bir kadın hem de korsan kralın kızı-sın. İçimden bir ses işkencenin işe yaramayacağını söylüyordu. O yüzden farklı bir yol denememiz gerekti.”

“Kahretsin. Sana da gemine de lanet olsun. Gerçek miydi?”

Doğrulup ciddi gözlerle bana baktı. “Ne gerçek miydi?”

“Hikâyen? Bu?” Odayı gösterdim. “Bütün o nezaketin? Sırf sana sırlarımı anlatayım diye mi?”

Ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma yerleştirdi. “Çoğu gerçek Alosa. Hem de olmaması gerektiği halde.”

Onu ittiğimde bileklerimin acısıyla suratımı ekşittim. “Bu da ne demek oluyor? Kaptana karşı çıkan ikinci kaptan rolü yapıyorsun. Yalanın dibisin.”

“Sen de öylesin. Bu gemide ne işin olduğunu niye anlatmıyorsun?”

“Hiçbir işim yok!” diye bağırdım. “Bırak gideyim. Hemen gitmek istiyorum!”

Öfkeliyken rol yapmak gerçekten zordu ama aynı zamanda zorunluydu.

“Bırakamam. Tabii babanın nerede saklandığını söyler sen başka. O zaman seni doğrudan ona götürürüz.”

Bütün vücudumun kasıldığını hissettim. Bir şeylere vurmazsam patlayabilirdim.

“Ah,” dedi Riden. “Bu bakışı çok iyi tanıyorum. Seni bir süre yalnız bıraksam iyi olacak.”

Tekmem kapıyı bulmadan hemen önce dışarı kaçtı.

Kendime önemli olmadığını söylemeye çalışıyordum. Riden’ın benden bilgi almaya çalışmasını niye kafama takacaktım ki? Zaten ne yaptığını biliyordum. Sadece duyguları kullanacağı aklıma gelmemişti.

Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ haritayı bulmaya kararlıydım. Ve babamın saklandığı yeri söylemediğim sürece aramaya devam edecektim. O yüzden Riden’in arada bir zekâsını konuşturmasının ne önemi vardı? Bana dokunamazdı.

Yatağın kenarına oturup bütün gün bekledim. Sonunda kapı açıldı. Riden olmamasını ummak abartı kaçır mıydı?

Kolumu kavradı. “Kaptan seni görmek istiyor.”

Yumruğumu karnına indirmeye çalıştım ama bunu beklediği için elimi tuttu. “Hadi Alosa. Ne istiyormuş gidip bir bakalım.”

“Ne istediği umurumda değil. Onu her gördüğümde korkunç şeyler oluyor. Tek istediğim rahat bırakılmak. Senden de bu gemiden de usandım.”

“Hadi.” Beni kapıya sürükledi. “Kötü bir şey olmayacak.”

Bir bakış fırlattım.

“Yani *muhtemelen* kötü bir şey olmayacak. Sadece Draxen’a istediğini ver, yeter.”

“Ya ona hak ettiğini verirsem?”

Beni sürüklemeye devam ederken güldü.

Dairesine girdiğimizde, “Ah, işte hanımefendi geldi,” dedi Draxen. Yanında iki adamı vardı. Kearan ve Ulgin. Ürpermek için kendimi tutuyordum. “Bence kilit altında olmadığında prensesi kelepçelemek iyi olur,” diye ekledikten sonra başını sallayınca Ulgin, kemerindeki kelepçeleri çıkardı.

“Hâlâ çok güçsüz Kaptan,” dedi Riden, başıyla bileklerimi işaret ederek. “Bence buna gerek yok.”

“Öyle olsun Riden. Alosa, otur.”

“Sanırım ayakta kalacağım.”

“Rica etmiyordum.”

Riden beni bir sandalyenin önüne götürüp oturtmak için omuzlarıma bastırdı. İstemesem de oturdum. Bundan sonra olacaklar hoşuma gitmezse her an tekrar ayağa kalkabilirdim.

“Dün babandan haber geldi.”

“Nasıl olur? Kimsenin yerimizi bilmediğini söylemişlerdi.”

“Yano kuşlarını kullanıyorduk.”

Bunu duymayı beklemiyordum. Yano kuşları, denizde

iletişim için kullanılırdı. Son derece hızlı yaratıklardı ve yn duyguları mükemmel gelişmişti. Aynı zamanda sessiz iletişim için son derece kusursuz aracılardı çünkü bu kuşların ıtları dahi çıkmazdı. Ama aynı zamanda çok nadir kuşlardı. Babamda bile sadece beş kuş vardı.

“Yano kuşunu nereden buldunuz?” diye sordum.

“Mrettebatımda böyle şeyleri bulma konusunda eline kimsenin su dkemeyeceği bir adamım var. Sen asıl, şu andan itibaren beş dakika içinde olacakları dert et. Babanın nerede saklandığını öğrenmek istiyorum.”

“Mesajında nerede olduğunu söylemedi mi? Bak işte buna şaşırdım.”

Draxen konuşma tarzım karşısında kaşlarını çattı.

“Mesajda tam olarak ne diyor?” diye sordum.

“Fidye pazarlığına hazırmış. Sadece istediğim miktarı ve yeri söylememi istiyor.”

“Söyle o zaman.”

Draxen iblis gülümsemesiyle bakarken altın dişi göründü. Kötü niyetle dolup taşan hesaplı sırtışına buz gibi gözleri eşlik ediyordu. Elinin benden daha güçlü olduğunu düşündüğünde Riden’in glmsemesinden tamamen farklı görünüyordu. Riden’in gülümsemesi galip gelmiş gibi, hat-ta kstahtı ama aynı zamanda bir şekilde zararsızdı. Fakat Draxen... onun gülümsemesi zehir kusuyordu.

“Anlayacağın...” dedi Draxen. “İstediği yere gittiğimizde babanın on gemisi tarafından kuşatılacağımıza dair bir hisse kapılıyorum. O yüzden bizi beklemediği bir anda sürpriz yapıp konuşmak çok daha iyi olur diye düşünüyorum. Haksız mıyım?”

“Babamın barış sözü vermesi yetmez mi?”

“Riden’in dediğine göre baban için çok özelmışsin. Anladığım kadarıyla sen söz konusu olduğunda sözlere pek güvenemeyiz. Elimizin ondan güçlü olması gerekiyor. Riden’la işbirliği yapmazsan neler olacağını sana söylemiştim. Sabrım taşmak üzere. Babanın yerini öğrenmem gerekiyor.”

“Hiçbir şey söylemiyorum.”

Draxen dişlerini sıkıp başını sertçe iki yana salladı. “İşbirliği yapmazsan seni Ulgin’e vermeyi düşünüyordum ama galiba sorguyu şahsen yapmak için adeta yanıp tutuşuyorum.”

Bu hiç hoş olmazdı.

Arkama geçip saçımı çektiğinde acıyla yüzümü ekşittim. Ardından yumruğunu yanağıma indirdi.

“Kalligan nerede?”

Cevap vermedim. Yine vurdu.

“Draxen,” diye araya girdi Riden.

“Ne?”

“Bu bana doğru gelmiyor.”

“O zaman git. Bu işin halledilmesi gerektiğini çok iyi biliyorsun.” Kafama bir yumruk daha indi. Burnum kanıyordu.

Karşılık veremezsin, dedim kendime. Her şey sona erdiğinde onu öldürebilirsin ama şu anda karşılık veremezsin. Babamın sesi kafamın içinde çınlıyordu.

“Draxen, lütfen,” diye bir kez daha şansını denedi Riden.

“Git dedim Riden.” Draxen diğer eliyle vurdu. Bu seferki resmen etime batmıştı. Galiba bunun nedeni Allemos soyunun mührünü taşıyan yüzüğüydü. Yanağım yarılmış olabilir.

“Ağabey,” dedi Riden. Bu sefer sesi daha güçlüydü. Bugüne kadar gördüğünden daha dik duruyordu.

Draxen’in gözünü kan bürümüş olmalıydı ama bu kelime durmasına neden oldu ve kafasını temizlemeye çalışıyormuş gibi iç çekti. “Peki, Riden. Madem ısrar ediyorsun... Konuşmaya hazır mısın prenses?”

Sessiz kaldım.

“Ne diyorsun Riden?” diye sordu Draxen. Sesindeki yeni tını hiç hoşuma gitmiyordu. “Korsan kralın kızının saçları olması gerekmiyor, değil mi?”

Kınından çekilen bıçağın sesini duydum.

Riden itiraz etmedi. Niye etsindi ki? Birinin saçlarının kesilmesi acı vermezdi ama belli ki bir kadının saçlarına ne kadar değer verdiğini bilmiyordu.

Ve saçlarımı kaybetmeye hiç niyetim yoktu. “Dur!” dediğimde ağızımdan kanlar püskürüyordu. Burnumdan akan kan ağzıma dolmuştu.

Kearan başını yana eğip ilk kez konuştu. “Hepsi bu muydu? Lanet olası saçlarıyla tehdit etmek yetiyor muydu?”

“Bir kadını sorgulamak için kadınlar gibi düşünmen gerekir,” dedi Draxen.

“Kadın gibi düşünmekte hiç zorlanmaman çok ilginç,” dedim.

Riden’in önceki uyarılarına rağmen Draxen yine vurdu ama umursamadım. Buna değerdı. Odadaki diğer korsanlar gülmemeleri gerektiğini hissedebiliyordu.

“Babanın yeri Alosa,” diye emretti Draxen.

“Lycon Tepesi. Nerede olduğunu biliyor musun?” dedim.

“Evet.” Bunu söyleyen Kearan’dı. Doğal olarak. Enwen, onun bir zamanlar bir gezgin ve maceracı olduğunu söylemişti. “Kuzeydoğu yönünde iki haftalık yol.”

“Bu mümkün mü?” diye sordu Draxen. “Oralarda bir şey var mı?”

Kearan, “Birkaç küçük ada bulmak zor olmaz,” dedi.

Draxen saçımı bırakıp önüme geçti. “Yalan söylüyorsan saçlarınla kalmam, bir elini de keserim küçük hanım.”

“Babama çaktırmadan yaklaşılabileceğine gerçekten inanıyor olamazsın? Oraya gittiğin anda babam hepinizi asar.”

“Şansımızı deneyeceğiz. Riden, tutsağı odasına götür. Geri gelirken haritayı da getir. Kearan, kaptan köşkünde güzergâhı konuşmak için buluşuruz.”

Birkaç dakika sonra Riden’in odasındaydım. Riden odasındaki harita yığınlarını karıştırırken bir havluyu burnuma bastırıyordum.

Havlunun altından kocaman sırtıttığımı elbette göremiyordu. Sadece bütün haritalarını mahvetmekle kalmamıştım, aynı zamanda babamın nerede olduğunu söylemem de gerekmemişti. Hayır, söylediğim yer babamla bu göreve çıkmadan önce kararlaştırdığımız yerdi. Babam ve adamları haritayla dönüşümü orada bekleyecekti. Draxen’in onun nerede olduğunu öğrenmeye çalışacağını biliyorduk. İşler sarpa sardığında ona söylemek üzere bir yer belirlemiştik.

Şu andaki tek sorun haritayı bulmak için zamanımın iyice daralmış olmasıydı. Babamın yanına gitmeden önce onu bulmalıydım. Yoksa bundan *hiç* hoşlanmayacaktı.

Ve canı sıkıldığında kötü şeyler olurdu.

Bölüm 11

Riden gün boyunca beni saatlerce yalnız bıraktı. Yüzüm artık acımıyordu, her zaman çabuk iyileşen biri olmuştum ama midem açlıktan ağrıyordu. En son bir buçuk gün önce bir şeyler yemiştım.

Evde babamın muhteşem ziyafetlerinden birinde olduğumu hayal etmeye çalıştım. Sofrada her çeşit et olurdu. Güveç sebzeleri ve tatlı meyveleri hayal ederken ağzım sulanıyordu. Çörekler, şarap, ekmek, peynir... Bugün bana yemek vermezlerse gece geç saatte gizlice mutfağa inme riskini göze almam gerekecekti.

Ama endişelenmeme gerek kalmadı.

Kapının ötesinden sıcak ve leziz kokular almamın hemen ardından Riden elindeki kâselerden birini bana uzatıp, “Dikkatli ol, hâlâ sıcak,” dedi.

Umurumda değildi. Çorbadan ilk yudumları alırken dilim resmen yandı. Boğazımı yakarak mideme inen sıvının

tadını bile alamıyordum. Kâsem boşaldığında Riden'in elindekini de alıp başıma diktim.

“Özür dilerim. Ne zamandır yemek yemediğini fark edemedim. Söylemeliydin.”

Yerken ona bakmıyordum. İlk açlığımı bastırdığım için sabırla kaşığı doldurup çorbaya üfledim. Yine de sebzeleri ve patatesi iştahla çiğniyordum.

İkinci kâseyi de bitirdiğimde her şeyi yere fırlatıp yatağa girdim. Alışılmadık bir şekilde hâlâ bitkin hissediyordum. Öğle saatleriydi ama içimden bir ses şimdi yatarsam sabaha kadar uyuyabileceğimi söylüyordu. Kaç gecedir çok az uyku uyuyabilmişim.

Gözlerimi yumdum ama Riden'in odada dolaştığını duyabiliyordum. “Ne yapıyorsun?”

“Pisliğini toplamaya çalışıyorum.”

“Biraz sessiz olabilir misin? Burada uyumaya çalışıyorum. Son birkaç gün zor geçti, biliyorsun.”

Kıkırdamakla yetindi ama temizlik hışırtıları devam ediyordu.

“Odanı temizlemen iyi fikir,” dedim. “Yarın bana yapacak bir şeyler çıktı.”

Elindeki şeyi gürültülü bir şekilde yere çarptı. Hemen ardından o kollarımdan tutup beni kaldırırken gözlerim ardına kadar açıldı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedim öfkeyle. “Küçük çocuklar gibi beni istediğin zaman oradan oraya çekeştiremezsin.”

“Çocukluk etmeye devam edersen sana bir yetişkin gibi davranmam için bir nedenim kalmaz.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Odamdan!” Homurdandı. “Şu hale bak. *Leş* gibi. Lanet olası çizimlerin sayesinde eşyalarımın yarısı mahvoldu. Seni denize atmalıyım!”

“Beni buraya sen kilitledin! Ne olacağını sanıyordun? Aptallığın yüzünden git kendini denize at. Hem beni cezalandırmak istiyorduysan, engel olmak yerine kaptanın bana istediğini yapmasına izin verebilirdin!”

“Yardım ettiğim için şikâyet mi ediyorsun?”

“Her şey kontrol altındaydı.”

“Daha dün sana arka çıkmadığım için söylenip duruyordun. Hem öyle hem böyle olmaz! Birinden birini seç!”

“Ne istediğim umurunda mı ki? Bana istediğini yapacak cesaretin olsa keşke!”

Riden iç çekerek tavana baktı. “Kes şunu.”

“Neyi?”

“Bir kadınsın. Bir kadın gibi davran. Öyle iğrenç şeyler...”

“Canım ne isterse söylerim. Ben bir leydi değil, bir korsanım!”

“Eh, olmamalıydın!”

“Niyeymiş? Korsanlıkta gayet iyiyim.”

“Çünkü korsanlar senin gibi görünmemeli, senin gibi konuşmamalı ve senin gibi hareket etmemeli. Kafamı fena karıştırıyorsun.”

“Bu benim suçum mu? Eminim kafan ben gelmeden çok önce karışmıştı.”

Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. O kadar yakın ve o kadar öfkeliydi ki neredeyse kahkaha atacaktım.

“Hayır, karışmamıştı,” diye terslendi.

Sonra beni öptü.

Neler oluyordu? Gidişatı tamamen yanlış okumuştum. Onu sinirlendirmek, tepesini attırmak, düşmanla işbirliği yaptığı için kafasını darmaduman etmek istiyordum. Bütün söylediklerimin sonunda böylesine romantikleşeceği aklımdan ucundan bile geçmezdi.

Öte yandan buna romantiklik demekte zorlanıyordum.

Katıksız öfkesi adeta fiziksel bir ihtiyaca dönüşmüştü. İlginçti.

Korsanlar dahil birçok adamla öpüşmüştüm. Normalde onlardan bir şey çalmamdan hemen önce öpüşürdüm. Ya da sıkıldığımda.

Şu anki öpüşmeyi nasıl açıklayacağımı ben de bilmiyordum. Aslında onunla öpüşmemek için binlerce neden olduğundan emindim. Sadece bu nedenleri düşünecek halde değildim.

Belki dudaklarının tadının hayal ettiğimden de güzel olmasıydı. Belki yanaklarımı tutan elleriyle karıncalanan tenimdi. Belki de babamın asla onaylamayacağı bir şeyi yapmanın heyecanıydı... Yani aşırı koruyucu bir baba sayılmazdı. Flörtlerimle hiç ilgilenmezdi. Ama bir şey elde edemediğim halde düşmanla öpüştüğümü duysa fena halde öfkeleneneceğinden emindim. Hayır, bir şey elde edemediğim doğru değildi. Öpüşmek, ikinci kaptanı parmağımda oynamamı sağlayabilirdi.

Riden’in dudakları boynuma kayarken babamı tümünden unuttum. Ateş basması ve aynı anda gerçekleşen ürperme-

ler dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Köprücük kemiğimin boşluğuna geldiğinde sessizce inledim. Hemen ardından yeni bir ateşle dudaklarıma geri geldi. Dillerimiz değdiği-nde çorbadan yanan damağım gıdıklanıyordu. Saçındaki bağı koparırcasına sıyırıp parmaklarımı saçlarına daldırdım.

Mükemmel bir andı.

Ama bir düşünce aniden beynimde çekiç etkisi yaptı. *Mükemmel olamazdı*. Aslında değildi. Yeterince uyuyamamış, yeterince beslenememiştim. Uykusuzluk ve açlık, salak bir taverna şıllığı gibi davranmama neden oluyordu. Bunu yapamazdım. Çalmam gereken bir harita vardı.

Fiziksel olmaktan ziyade ruhsal bir çabayla onu ittim.

Göğsü hızla inip kalkıyordu. Benimkinin de farklı olmadığından emindim.

“Bu kadar yeter,” dedim.

“Yine kanıyorsun,” dedi Riden yanağıma dokunarak.

Yaramın tekrar açıldığını hissetmemiştim. “Muhtemelen senin yüzünden.”

“Her şeyden beni sorumlu tuttuğuna eminim.”

“Tabii ki seni sorumlu tutuyorum.”

Gülümseyip tekrar eğildi ama mesafemi korumaya kararlıydım. Bu kadar iyi öpüşmeseydi her şey çok daha kolay olurdu. “Bu kadar yeter dedim.”

Yakınımdayken kendine güvenemiyormuş gibi hemen geri çekildi. Ardından arkasını dönüp, “Yapacak işlerim var,” dedi.

“Eminim vardır.”

Gemideki araştırmama devam etmek için gecenin çökmesini beklemek zorunda kalmamayı dilerdim. Tek başıma kaldığımda tek yapabildiğim düşünmektir. Ve şu anda düşünmek, yapmak isteyebileceğim en son şeydi.

Bir şeyleri yumruklamak istiyordum.

Enwen bir ara yemek getirdi. O çıkarken gülümsedim. Riden ödleğin tekiydi. Benimle yüzleşmek istemiyordu. Belki öpüşmek o kadar da kötü bir fikir değildi. Daha sonra kıvrınmasını seyretmeye değerdi.

Geceye hazır olmak için biraz kestirdim. Uyandığımda tekrar uykuya dalmak için her şeyimi verebilirdim ama Draxen ve gemisi babama yaklaşırken boşa harcayacak tek bir saniyem bile yoktu.

Riden odaya girdiğinde saat bayağı geç olmuştu. Beni görünce şaşırdı. “Uyuduğunu sanıyordum.”

“Daha doğrusu uyuduğumu umuyordun,” dedim gülümseyerek.

“Sonra benim için düşünüp taşındığın iğneleyici laflarını kaçırayım diye mi? Asla öyle bir şey ummam.”

“İğneleyici laf falan düşünmedim.”

“Tüh. Son yaşadıklarımızın tekrarını umuyordum aslında.”

“Eminim. Maalesef biraz yorgunum.”

“O zaman niye uyumuyorsun?”

“Uyumaya hazırlanıyordum.”

“Bana beni bekliyormuşsun gibi geldi.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Belki de bir yumrukla onun sabaha kadar baygın kalmasını sağlamalıydım. Ama bunu yapamazdım. Sabah yumruğu hatırlardı ve onu bayılttıktan sonra hâlâ gemide ne işim olduğunu açıklayamazdım çünkü o lanet olası haritayı bulmadan bu gemiden ayrılamazdım!

“Hadi uyu Riden. Al.” Yataktan kalkıp koltuğa geçtim.

“Koltukta mı uyuyacaksın?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü canım öyle istiyor, tamam mı? Bütün bu sorular da nereden çıkıyor?”

“Ben sorgucunum, unuttun mu?”

“Şu anda mesaide değilsin, o yüzden uyu.”

“Neden uyumamı bu kadar çok istiyorsun? Ben uyuduktan sonra yatağa mı geleceksin?”

“Aslında tek istediğim sen uyuduktan sonra kavuşacağım sessizlik.”

Riden odada etrafına bakındı. “Bu iğrenç odada uyumak benim için gerçekten zor. Belki sen uykuya dalana kadar beklesem iyi olacak.”

Buna zamanım yoktu. Ve onu uyutmaya çalışırken uyu-yakalmış numarası yapmayı göze alamazdım çünkü gerçekten uyuyabilirdim, böylece bütün bir geceyi çöpe atmış olurdum.

Sinirlendim. Gerçi bu kadar sinirlenmesem, çözüm bu kadar çabuk aklıma gelmezdi. Bütün gün oturmaktan sabrımın sınırlarındaydım. Suratım dağılmıştı. Canım uyumak istediği için mızımız hissediyordum ve hâlâ açtım.

Şarkı söylemeye başladım. Melodi derin ve yatıştırıcıydı. Enerji damarlarımdan akarken bedenim adeta titreşiyor, odadaki her şeyi hissedebiliyordum. Sanki sesim ahşap duvarlardan battaniyeye sızıyor, oradan da Riden'in kulaklarına giriyordu.

Daha iyi duyabilmek için yaklaştı. Yanıma gelmesini beklemeden ayağa kalkıp elini tuttum ve yatağa götürdüm. Büyülenmiş gibi yürüyordu. Riden'in hayattan ne beklediğini biliyordum. Sevgi ve kabul görmek istiyordu. Şarkıma sevgi ve kabul sözleri katıp uyumasını ve şarkı söylediğimi unutmasını emrettim.

İtaat etmekten başka çaresi yoktu.

Bölüm 12

Okyanusun beklediğim özlemini hissedebiliyordum. Şarkımı kullandıktan sonra hep aynısını hissederdim. Yüreğim sızlıyor, yatışmak ve beslenmek için suyun altında olmak için yanıp tutuşuyordu. Gerçi hayatta kalmak için okyanusun gücüne ihtiyacım yoktu. Tek yapmam gereken sır olarak saklamaya çalıştığım yanımı güçlendirerek şarkımı tazelemektir. Ama tazelenmenin sonuçları vardı. Şarkı söyledikten sonra diğer yanım beni ele geçirmeye çalışıyordu ki görevimi tamamlayana kadar bunu göze alamazdım.

Çoğunlukla insandım ama annemden aldığım yetenekleri kullanmak için kendime izin verdiğimde bambaşka bir şeye dönüşüyordum. Ve bunlara direndiğim her seferinde içimde bir şeyler ölüyordu.

Gün doğmadan hemen önce sessizce Riden'in odasına

geri döndüm. Anahtarı tekrar cebine koymam gerekiyordu ama o homurdanarak yatakta doğrulunca hemen kapıdan uzaklaşıp çalışma masasındaki sandalyeye oturdum.

“Ne oldu?” diye sordu elini başına götürerek.

“Başın mı ağrıyor?” diye sordum. “Bütün gece ateşin varmış gibi sayıkladın.”

“Hayır, ağrımıyor. Sadece...”

Geçmişte birçok erkeğe şarkı söylemiştim. Sonrasında hatırlamalarına izin verdiklerim, nasıl bir his olduğunu anlatmaya çalışmışlardı. Anladığım kadarıyla sevinçli bir deneyimdi. Zevk ve mutluluk birbirine geçiyordu. Onları uyuttuğumda bütün gece rüyalarında beni görüyorlardı.

Büyürken etrafımda şarkılarımla pratik yapmama izin verecek çok fazla erkek yoktu. Yine de denemiştim. Yanımda bütün bunları öğretecek bir annem yoktu. Babam sadece seçkin bir grubun bildiği yeteneklerimi şimdiye kadar sır olarak saklamayı başarmıştı. Rakiplerinin ne kadar güçlü olduğumu öğrenmelerini istemiyordu. Öğrettiği savaş ve dövüş teknikleri beni yeterince tehlikeli yapıyordu. Ama siren melezi olmak... Eh, işte bu beni ölümcül yapıyordu.

“Sadece ne?” diye sordum.

“Hiç,” dedi hemen. Düşüncelere dalmıştı. Muhtemelen hafızasını ya da rüyalarını yokluyordu. Uyandıklarında kurbanlarım genellikle doğru düzgün düşünemezdi.

Hatırlamaya çalışmasını seyretmek eğlenceliydi ama farkına varmadan anahtarı cebine geri koymam gerekiyordu. “İyi uyudun mu?” diye sordum. “Güzel rüyalar gördün mü?” Rüyasında beni gördüğünü biliyordum ama ne rüya gördüğünü nereden bilecektim ki?

Tabii Riden'in dürüst davranmasını beklemiyordum.

Bir an kafası karışmış gibi baktı, hemen ardından kendini topladı. "Evet. Dün ne oldu? Ben..."

Kaşlarımı çattım. "Sen içtin mi?"

Oturup çıplak ayaklarını yere bastı. "Genellikle içmem. Asla sarhoş olmam. Özellikle de sana bekçilik yapacaksam."

"Geceyi birlikte geçirdiğimizi hatırlamıyor musun?" Hızlı düşünmem gerekiyordu. Bir an önce bu anahtardan kurtulmalıyım, o yüzden ona yaklaşmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı.

"Geceyi birlikte geçirmek?" Riden'in aklı iyice karışmıştı.

Kucağına oturup kollarını boynuna doladığımda donakaldı.

"Gerçekten hatırlamıyor musun?" diye fısıldadım kulağına, baştan çıkarırcasına. Omzundaki elim yavaşça göğsüne kaydı. Taş kadar sert ama yumuşacık ve pürüzsüz göğsüne... Beline ulaştığımda anahtarı cebine kaydırıverdim.

Yankesicilik gibi bir şeydi, sadece tersine işlemiştii.

Riden nefesini salıp kalçalarımı kavradı. "Neden hatırlatmıyorsun?"

Elimi kollarından aşağı kaydırıp parmaklarımı parmaklarına kenetledim. "Biraz böyle."

"Hmm."

"Sonra böyle."

Dudaklarına yöneldiğimde karşılık verdi. "Sonra?" diye fısıldadığında, dudaklarımı kaçırıp kulak memesini gıdıkladım.

"Sonra..." Susup iyice sokuldum. "Gemiden kaçmama yardım edeceğine söz verdin."

Beni yatağa yatıracakmış gibi eğildi. Sonra aniden bıraktı. Neyse ki yatağa düştüm.

“Bence bunu hatırlardım,” derken bacaklarımı da yatağın üzerine attı.

“Merak etme,” dedim. “Eminim yakında her şeyi hatırlarsın.”

“Bu arada Draxen beni bekler.” Dolaba gidip yere yığıldığım kıyafetlerini karıştırırken memnuniyetsizlikle homurdanıyordu.

Pantolonu bulduktan sonra üzerindeki indirmeye başladı. Bir taraftan da tepkimi seyrediyordu.

“Kes şunu,” dedim hemen yüzümü çevirerek.

Kıkırdadı.

Soğukkanlılığımı korumalı, yüzümü çevirmemeliydim. Umurumda değilmiş gibi omuz silkelemekle yetinseydim Riden bu kadar eğlenmeyecek ve bahse girerim, başka bir yerde giyinmeye karar verecekti. Ama her şey bir anda olduğundan hazırlıksız yakalanmıştım. Yapacak bir şey yoktu.

“Benimle yaşarken üstümü nasıl değiştireceğimi sanıyorsun?” dedi.

“Git, Draxen’in odasında değiştir!” diye terslendim.

“Ama öylesi hiç eğlenceli olmaz ki?”

İşini bitirmesini beklerken öfkeyle nefesimi saldım. Kıyafetlerin hışırtısını, kemerinin şıkırtısını, yeni cilalanmış çizmelerin topuklarını duyabiliyordum... ve bitmesini bekliyordum.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki topuk seslerinin yaklaşlığını ancak elini belimde hissettiğimde anladım.

Dudakları kulağımdaydı. “Artık bakabilirsin Alosa.” Gitmeden önce dudaklarını saçlarıma sürdü.

Bütün bedenim gevşeyene kadar ne kadar gerildiğimin farkında bile değildim.

Sonraki birkaç gün sıkıntıdan ölmem gerekirdi ama öyle olmadı. Riden sık sık beni kontrol etmek için odaya geliyor, sohbet sorguya dönüşene kadar konuşuyorduk. Babamın nerede saklandığını, tedarik gemilerinin ne kadar sık sefere çıktığını, kaç adamı olduğunu vesaire öğrenmeye çalışıyordu. Bu konularda hiçbir şey söylemedim. Bilgi vermektense ölmeyi tercih ederdim. Eh, aslında *onlar* ölürdü çünkü beni öldürmelerine izin vermezdim.

Riden’in belli bir mesafeyi korumaya çalıştığının farkındaydım. Yine de sohbet sırasında attığım yemlerin üstüne atlamaktan kendini alamıyordu. Benimle bir denge tutturmaya çalışırken bocalamasını seyretmek eğlenceliydi. Onunla oyun oynamak gemide araştırma yapmaktan çok daha eğlendiriciydi. Her gece keşfinden elim boş döndükçe kaygılarım artmaya başlamıştı. Sık sık ne kadar yol aldığımızı kontrol ediyor, babama haritayı sunmak için ne kadar zamanım kaldığını hesaplıyordum.

Lycon Tepesini geçmiş, kuzeydoğu yönünde ilerliyorduk. Fazla zamanım kalmamıştı.

Geç yattığım halde erken uyandım. Artık uyuyamayacak kadar endişeliydim, o yüzden tavanı seyrederken her şeyi

aklımdan geçiriyordum. Araştırdığım her yeri düşünüyor, gözden kaçırmış olabileceğim yerleri bulmaya çalışıyordum. İki hafta dolmak üzereydi. Buluşma yeri ufukta her an belirebilirdi.

“Erkencisin,” dedi Riden yanımda.

“Uyuyamadım,” dedim.

“Bir derdin mi var?”

“Aslında horultularından uyuyamadım.”

Gülümsedi. “Ben horlamıyorum.”

“Kulaklarımın dili olsa da konuşsa.”

Sırtüstü dönüp benimle birlikte tavana bakmaya başladı. “Söyle bakalım, derdin ne?”

“Düşman korsanlar tarafından tutsak edilmem dışında mı?”

“Evet,” dedi basitçe. “Onun dışında.”

Eh, Draxen ya da babasının haritayı geminin bir yerine sakladığını ve bir türlü bulamadığımı söyleyemezdim. Bunun yerine, “Babanı etkilemek için yaptığın en çılgınca şey neydi?” diye sordum.

Sessizliğe gömüldü.

“Onunla ilgili konuşmak acı mı veriyor?” diye üsteledim.

Başını iki yana salladı. “Hayır, acı falan vermiyor. Aslında düşünmemeye çalışıyorum çünkü ondan fazlasıyla nefret ediyordum.”

“Anlıyorum.” Sorumu yanıtlayıp yanıtlamayacağını görmek için bekledim.

Sonunda iç çekti. “Söylemesi zor. Bir sürü çılgınlık yaptım.”

“Birini anlat.”

“Peki,” dedi dalgın bir sesle. “Bir keresinde denize açıldığımızda yağmaladığımız bir gemiyi yakmıştık. Babam gemiye doğru çektiği mücevherlerle dolu bir sandığı suya düşürdüğünde hemen ardından denize dalmıştım.”

“Belki önce senin *çılgınlık* kavramını tartışmamız gerekiyordur.”

“Su akura yılanbalıklarıyla doluydu. Saldırımızdan kurtularak denize atlayan denizcilerin işini bitiriyorlardı.”

Başımı ona çevirdim. “İşte *buna* çılgınlık derim.” Akura yılanbalıkları, köpekbalıklarından daha korkutucuydu. Daha hızlıydılar ve insan kanına karşı daha hassastılar. Bazı durumlarda çok daha büyük ve dişli olabiliyorlardı. Çoğunlukla okyanusun dibinde dolaşırlardı ama yüzeyde bir hareket hissettiklerinde ne olduğunu anlamak için hemen yukarı süzülürlerdi.

“Sandığı çıkarabildin mi?” diye sordum.

“Hayır. Yılanbalıklarından biri beni fark etti. Draxen bunu görünce bana ip atıp tam zamanında sudan çıkardı.”

“Baban ne yaptı?”

“Sandığı getirmem için beni tekrar okyanusa atmaya çalıştı ama Draxen konuşarak onu bir şekilde vazgeçirdi.”

“Anlaşılan sen öldürmesen bile eninde sonunda babanı birileri öldürecekmiş. Korkunç birine benziyor.”

“Öyleydi.” Riden bana baktı. “Bu sorunun gelişigüzel bir soru olmadığını tahmin ediyorum. Babanı etkilemek için senin de yaptığın çılgınlıklar var mı?”

“Ben sırf eğlencesine çılgınlık yaparım.”

“Buna inanırım.”

“Babanı yeterince tanıdığını düşünüyor musun?”

Omuz silkti. “Yeterince. Niye sordun?”

Dikkatli olmalı, havadan sudan bahsediyormuşum gibi görünmeliydim. Riden konunun sadece benimle ilgili olduğunu düşünmeliydi. “Babamın dünyada güvendiği tek kişi benim, yine de benden sakladığı sırlar olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

“Herkesin sırları vardır. Bazı şeyleri kendimize saklayamayıydık fazlasıyla ifşa olmuş gibi hissederdik.”

“Şey...” Hayır, ona kendi sırlarını soramazdım. Konuyu saptırmamalıydim. “Ama bu farklı. Babanın senden bile bir şeyleri sakladığını fark etmiyor muydun? Çok önemli şeyler?”

“Evet, genellikle.”

“Babamın gemideki odasında bir zulası vardı. Yer tahtalarından birinin altındaydı. Önemli eşyalarını orada tutardı. Bana her şeyi anlatmadığını hissettiğimde sıklıkla planlarını ve sırlarını orada bulurdum.” Bunları o anda uydurmuşum, o yüzden Riden’in anlamaması için içimden dualar ediyordum.

Gerçekte babamın odasına sadece kendisi girerdi. Özel bir girişi vardı. Kim bilir kaç kez gizlice içeri girmemek için kendimi tutmam gerekmişti. Hatta bir keresinde denemiştim. Babam kilitle oynadığımı görünce kilitli kapılara o kadar meraklıysam beni bir yere kilitleyebileceğini söylemişti.

Kilitlemişti de. Derinlerdeki bir hücreye. Tam bir ay boyunca.

“Ama sonra bir gün...” diye devam ettim. “Yerdeki tahtanın altı boştu. Bir daha hiçbir şey bulamadım.”

“Ne yaptığını fark etmiş.”

“Ya da planımı anlayıp işi şansa bırakmamıştı.”

Doğal ve rahat görünse de... Riden her kelimemi tartıyordu. Babamın sırlarını ağzımdan kaçıracağımı ummasından daha doğal bir şey olamazdı ama bu sohbetin amacı farklıydı. Lord Jeskor’un sırlarını öğrenmeye çalışıyordum.

“Peki *senin* baban?” diye sordum. “Sırlarını sakladığı bir zulası var mıydı? Öğrenmemen gereken bir şeyi öğrendiğin oldu mu hiç?”

Harita parçasını nereye sakladığını biliyor musun?

“Aslını istersen hiç merak etmedim. Küçükken Draxen beni kandırıp alt güvertedeki gizli odalara açılan panelleri bulmak için ona yardım etmemi sağlardı ama hiçbir şey bulamadık.”

Tahmin edebiliyordum. Bütün panelleri çoktan araştırmıştım.

Riden’la konuşmaktan hoşlandığımı inkâr edemezdim, yine de dişe dokunur bir şeyler öğrenebilmeyi umuyordum. Haritanın nerede olduğunu anlamamı sağlayacak bir şey...

Nereden bilecektim ki?

“Hem o kadar önem verdiği bir şey olsaydı, babam gözünün önünden ayırmazdı. Muhtemelen hep üstünde taşırdı. Draxen’la ben asla ondan bir şey çalmaya çalışacak kadar aptallık etmedik.”

Ah.

Bölüm 13

Riden kahvaltı getirmek için gittiğinde kendi aptallığıma yanıyordum.

Elbette öylesi değerli bir şeyi *üstünden* ayırmazdın.

Jeskor öldükten sonra oğulları cesedi araştırmış, haritayı bulmuş olmalıydı. Draxen tanıştığım en açgözlü insanlardan biriydi. Haritanın değerini henüz anlamadıysa bile öğrenmek için her şeyi yapardı. Ve öğrendiğinde...

Draxen ahlaksız, tacizci ve çıkarıcı bir adamdı. Bu gemide dokunmak isteyebileceğim son kişi oydu.

Belki bu yüzden *haritanın üstünde* olabileceğini hiç düşünmemiştim. Tabii ki haritayı yanından ayırmayacaktı. Başkasının bulmasını istemediğin bir şeyi başka nereye sakladın ki? Riden'la ağabeyinin babalarına karşı isyan çıkarmalarının, gemiyi ele geçirmeye çalışmalarının ve sonunda bütün mürettebatı kılıçtan geçirmelerinin asıl nedeni buydu.

Bin yıllık bir hazineye götüren bir haritadan daha önemli bir neden olabilir miydi?

Düşünüyordum da muhtemelen haritaya defalarca yaklaşılmış olmalıydım.

Ama Draxen haritayı herhangi bir yerinde taşıyor olabildi. Ceketinin, gömleğinin, pantolonunun herhangi bir cebinde, hatta iç çamaşırlarında bile olabildi. Ah, bunu gerçekten hiç istemezdim.

Ne yazık ki öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kaptanı baştan çıkarmaktan başka çarem yoktu.

Düşüncesi bile *nefret* duygularımı körüklüyordu. İyi de onu nasıl yalnız yakalayacaktım? Uyuyana kadar bekleyebildim ama şarkımdan geri kalanını onu *uyutmak* için harcamak istemiyordum. Draxen, kardeşinden daha derin uyuyan biri olabildi, yine de üstü başı araştırılan biri nasıl uyumaya devam ederdi ki?

Hayır, hemen harekete geçmem gerekiyordu. Riden döner dönmez harekete geçmeliydim. Babama sunmak üzere haritayı ele geçirmeden buluşma yerine varmayı göze alamazdım.

Annemin hediyesini daha çok kullanma zamanı gelmişti.

~

Riden kahvaltıyla geri döndü. Bir sürü yumurta. Hızla yedikten sonra, “Bugün dışarı çıkmak istiyorum,” dedim.

“Niye?” diye sordu kuşkuyla.

“Çünkü kaç gündür bir çocuğun evcil hayvanı gibi buraya tıkıldım kaldım. Çıkmak istiyorum.”

“Güverteye çıkarsan kaptan çalışmanı isteyecektir.”

“Fark etmez.”

Riden elindeki boş tabakları yere düşmeden yakaladı.

“Ne dedin sen?”

“Fark etmez dedim. Kulaklarında bir sorun falan mı var?”

“Elbiselerini kirletecek hiçbir iş yapmak istemediğini sanıyordum.”

“Çocukken korsan olmanın arada sırada kirlenmeyi gerektirdiğini öğrenmiştim. Sadece düzenli banyo yapman ve sürekli kıyafet değiştirebilecek kadar zengin olman gerekiyor. Yeri gelmişken... yeni bir kıyafete ihtiyacım var.”

“Ama üstün başın kirlenecek.”

“Biliyorum, yine de günlerdir bunlarla dolaşıyorum.” Riden’in odasına taşındığından beri Enwen yeni giysiler getiriyordu. İnce bir davranıştı ama adamın yeni bir şeyler getirmeye karar vermesini bekleyecek zamanım yoktu. Draxen’i baştan çıkarırken temiz kıyafetlere ihtiyacım olacaktı.

“Pekâlâ, bir şeyler getiririm,” dedi Riden.

“Hayır, her şeyi getirmeni istiyorum.”

Dalga geçercesine kıkırdadı. “Hayatta olmaz. Eşyalarının arasında kim bilir başka neler saklıyorsun? Sadece bir kıyafet getireceğim.”

Enwen de bu isteğimi yerine getirmemişti ama denemeye değerci.

“İyi,” dedim. “Yeşil olanı getir.”

“Yeşil?”

“Evet, görünce anlarsın. Bir de temiz bir bluzla pantolon istiyorum.”

“Başka arzunuz? İç çamaşırı falan?”

“Sana bu tatmini yaşatmayı hiç istemem.”

Güldü. “Eh beni durduracak değilsin ya?”

Bir hanımefendiye iyilik yaptığını düşünerek hızla odadan çıktı. Belki bir parça hevesli olduğu bile söylenebilirdi. Belki benimle tartışmak istememişti. Ya da belki sadece iç çamaşırlarımla haşır neşir olacağı için heyecanlanmıştı.

“Bu ne?” diye üsteledi geri geldiğinde. Kapıyı kapatmayı bile unutmuştu.

“Kıyafet,” dedim. “Of Riden, yoksa...”

“Hayır,” diye kestirip attı. “Bu kıyafet falan değil. Bu bir çocuğun üstüne bile olmaz.”

“Kumaşı esniyor, ahmak.”

“Esniyormuş!” diye bağırdı. “Hayır. Bunu *giymeyeceksin*.” Diğer elindeki mor kumaş yumağını fırlattı. Bu bir korseydi ama göğsü de kapatan türdendi. Kapüşonu ve kısa kolları vardı.

“Yeşil korsemin nesi varmış?” diye sordum.

“Aptal biri olmadığını biliyorum Alosa. Bunu giydiğinde mürettebattan bir kişinin bile işine odaklanamayacağını biliyorsun!”

Yeşil korseyi tam da bu yüzden seçmiştim. Draxen’in dikkatini çekmem gerekiyordu. Başka zamanlarda baş belasından başka bir şey değilmişim gibi bakardı. Bugün onun bakışını değiştirmeliydim ve bunun için şarkımdan geri kalanını boşa harcamak istemiyordum.

O kaptan, ben tutsaktım. Bugün beni bir kadın olarak görmesi gerekiyordu. O yeşil korse, bunu *kaçınılmaz* kılacaktı.

“Benim sorunum değil,” dedim. “Yeşili istiyorum.”

“Eh, vermiyorum. Küpeşteden suya atacağım.”

“Hadi ama Riden. Bu hiç adil değil.”

“Bu gemide bir tutsaksın. Adil davranılmayı hak etmiyorsun.”

Peki, mor korseyle idare edecektim ama önce Riden’a takılmadan edemedim. “Sence biraz abartmıyor musun Riden?”

“Nasıl yani?”

“Bence kıskanç bir koca gibi davranıyorsun.”

“Ne?”

“Bilirsin işte, kadınları kendine zincirleyen erkekler gibi.”

“Evet, bir kocanın ne olduğunu biliyorum.” Ateş saçan gözlerle bakarken yumruklarını sıktı. Öfkelendiğinde daha yakışıklı oluyordu. “Kıskanacak bir şey yok.”

“Yani yeşil korseyi giyersem bununla şahsen hiçbir sorunun olmaz?”

“Asla.”

“O zaman sorun ne? Ver şunu.”

Dişlerini sıktı. “Hayır.”

Sanırım beden dilimle yetinmek zorunda kalacaktım. Bazı erkekler, patates çuvalıyla gezsem bile gözlerini benden alamazdı. Draxen zeki görünüyordu. En azından denediğimi görecektik kadar zekiydi. Bu işi çok dikkatli kotarmalıydım.

“Öyle olsun. Çık da üstümü değiştireyim. Yoksa odanda çıplak olduğumu bilme fikrine dayanamayacak mısın?”

Onu yemlediğimin farkındaydı. Ateş saçan gözleriyle kapıyı çarpmasından etkilendim.

Ardından maharetli parmaklarımla korsemi bağlayıp omuzlarımda çıkıntı yapan kolları taktım ve kapüşonu başıma geçirdim. Utanç verici bir şey yaparsam bununla yüzümü saklayabilmek hoş olacaktı.

Riden gerçekten de iç çamaşırını getirmişti. Temiz giysileri giyinirken Riden'in bunlara dokunduğu gerçeğini aklımdan kovmaya çalışıyordum.

Yeni kıyafetlerimin moralimi fazlasıyla düzeltmesi inanılmazdı.

Riden'in odasından yepyeni bir kadın olarak çıktım. Sırtımayan, tavır yapmayan, terbiyeli bir kadın... Draxen'in böyle kadınları çekici bulduğuna dair bir hisse kapılmıştım.

Rol yapma zamanı gelmişti.

Korsanlarla fazla zaman geçirdiğim için kaba saba yürümeye alıştım ama doğal yürüyüşüm bu değildi. Sirenler zarif ve güzel yaratıklardı. Öğrenilen alışkanlıklardan ziyade dürtüleriyle hareket ederlerdi. Genellikle sakladığım siren yanımla sayesinde o yeşil korseye aslında hiç ihtiyacım yoktu. Bu ruh haline büründüğümde, erkeklerin tam olarak ne istediğini sezebiliyordum. Üstelik *istediğimi* elde etmek için onlara görmek istediklerini sunabilirdim. Bunun karşılığında benden duygularını saklayamazdı çünkü ne hissettiklerini bedenlerinin etrafında beliren bulanık renkli bir hale gibi görebilirdim.

Haliyle güvertede attığım her adım yumuşak ve zarifti. Kırılğan bir melek gibi yürüyordum. Beynimdeki tilkiler ya da hırsızlık güdüm yüzüme yansımıyordu. Tenimi yalayan her farklı yeli hissedebiliyordum. Havadaki tuz kokusunu

alabiliyordum. Her saç telimin yüzümün etrafındaki dalgalanışın farkındaydım.

Sirenlerin varlık amacı erkekleri büyülemektir. Bir sirene dönüşmek benim için çocuk oyuncağıydı ama öte yandan bundan nefret ediyordum çünkü kendim gibi hissedemiyordum.

Sanki birine uyum sağlamak için çırpındığım iki dünya arasında sıkışıp kalmıştım.

Riden'in dairesinden çıktığımda bütün kafalar bana döndü. Fark etmemiş gibi yaptım. "Nerede durayım?" diye sordum Riden'a. Sesim yumuşacıktı, neredeyse melodikti. Ama kimseyi sesimle büyülemiyordum. Üç kişiden fazlasını kontrol edemiyordum. Şarkım yetse bile bu kadar adamlarla dolu gemide işim biterdi. Geçen gece muhtemelen Riden'a o kadar uzun şarkı söylememeliydim ama bir kere başlamışken kendimi durduramamıştım.

Sorum karşısında Riden'ın ağzı bir karış açık kaldı. Beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Sanırım haklıydı. Bu halimi hiç görmemişti. Görünüşümde hiçbir değişiklik yoktu, sadece hareketlerim, konuşmam, duruşum değişmişti. Bir sirene dönüşmeme rağmen aynı görünüyordum, o yüzden kimse değişikliğin nedenini kestiremediği için ilgileri daha çok artıyordu.

"Neler oluyor? Niye herkes iş bıraktı..." Draxen bana baktığında bir an için herkes gibi donakaldı. Göz göze geldiğimizde belli belirsiz onunla ilgilendiğimi gösteriyordum. Kafa karışıklığından kurtulmak istiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Herkes iş başına, yoksa hepinizi kırbaçlatırım. Riden, bu kadın güvertemde ne yapıyor?"

O da anlık uyuşukluğundan silkinmeye çalıştı. “İçeride kalmaktansa güvertede çalışmaya razı oldu. Sanırım kapalı kalmaktan sıkıldı Kaptan.”

Draxen dikkatli gözlerle beni süzdüğünde öyle bir gülüm-sedim ki konuşmaya başlamadan önce yutkunmak zorunda kaldı. “Demek zincirler fikrini değiştirmene yaradı *prens*es?”

“Evet, Kaptan.” Sesimde alay yoktu. Alabildiğine samimi-ydim. Bir de masum. Boyun eğen... Boyun eğme fikriyle yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum. Düşüncesi bile korkunçtu. Ama planımın işlemesini istiyorsam buna katlanmak zorundaydım. Babam için nefret ettiğim her şeye dönüştürebilirdim.

Riden ve Draxen, başka ne diyeceğimi bekliyormuş gibi öylece susuyordu. Ah, zekice yorumlarımdan birini bekli-yorlardı. Bırakalım da beklesinler. Siren Alosa, bir erkeğin hayallerindeki her şeydi ve şu anda Draxen’in hayalindeki kadın olmaya odaklanmıştı.

Riden, davranışım ile ilgili bir tür cevap bulabilecekmiş gibi ağabeyine baktı. Kendimi rolüme fazlasıyla kaptırmamış olsam kahkaha atabilirdim.

Draxen bana yepyeni bir gözle bakıyordu. Kendi gü-cünün farkındaydı, benim zayıf olduğumu görebiliyordu. Onun için üstün gelebileceği, kontrol edebileceği bir şey-dim. Bu adam masumiyeti kirletmekten hoşlanıyordu. Eh, masum olduğum söylenemezdi; onun gibi düşünen sayısız adam öldürmüştüm ama algı önemliydi.

Kaptanın omuzlarında açık kırmızı bir merak belirmişti ama turuncu bir umursamazlıkla bocalıyordu. Güzel.

Ve Riden... Ne düşündüğünü görmek için ona döndüm. Diğerleri kadar etkilenmemişti. O mücadeleyi seviyordu, oyun oynamayı seviyordu. Bu halimi çekici bulmaması ilginçti. Oyunumu zorlaştırabilirdi. Şu anda etrafına bir mavi yayıyordu. Mavi kafa karışıklığı demekti.

Gördüğüm renklerin anlamını çözmek için yıllarımı vermiştim. Sirene dönüştüğümde korsanlara ne hissettiklerini sorar, söylediklerini gördüklerimle bağdaştırmaya çalışırdım. Zorlu bir eğitimdi çünkü derin duygulara kapıldıklarında insanlar konuşmaya pek yanaşmıyordu ama boşlukları doldurmayı başarmıştım.

Konuşmadan bekledim. Bir sabır ve hoşgörü timsali gibiydim.

Riden neredeyse düşmek üzereymiş gibi görünüyordu. Karşısındakinin ne olduğunu anlamaya çalışmak istercesine boynunu iyice öne eğmişti.

Ama kaptan olan Draxen'di. Diğerlerine örnek olması gerektiği için kendini daha çabuk toparlamaya zorladı. Yeni ve genç bir kaptan olarak itibarını korumalıydı. Gemideki en zor hedef olduğu kesindi.

Yalnız olsak muhtemelen beş dakikaya kalmaz üstüme atlardı. Gizli köşelerde insanların yapabilecekleri inanılmazdı. Zaten planım buydu. Onunla yalnız kalıp gözünden hiçbir şey kaçmayan küçük kardeşi Riden'dan özellikle uzaklaştıracaktım.

"Yıldızlar aşkına... Biri şuna bir paspas versin," dedi Draxen.

Güvertede yerleri paspaslayan beş adam vardı. En yakındaki korsan hevesle atılıp elindeki paspası bana verdi.

“Teşekkür ederim,” derken ahşap sapı parmak uçlarımla nazikçe tuttum.

Bütün denizciler hayatının bir noktasında paspas yapmıştır. Tuzu ve suyu uzak tutmak için düzenli yapılması gereken bir iştir. Şahsen bugüne kadar bu hiç umurumda olmamıştı ama şu anda umursamak zorundaydım.

Kıvrak hareketlerle paspaslamaya başladım. Leke olduğunu yerlerde iyice eğiliyordum. Her hareketim bir amaca hizmet ediyordu. Hareketlerimin ve Draxen’in tepkilerinin farkındaydım. Bir erkek hoşlandığında, karşısındaki kadının yaptığı her şeyin kendisi için olduğunu düşünürdü. Şu anda Draxen aynen böyle düşünüyordu. Saklamaya çalışsa da beni izlediğinden emindim. Değişimime anlam veremiyordu ama beni o kadar zeki de bulmuyordu. Ve arzuları her saniye biraz daha harlanıyor, kırmızı renk daha parlak bir tona bürünüyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Riden konuştuğunda Draxen’in duygularından geri çekildim. “Güverteyi paspaslıyorum.”

“Hayır, ondan bahsetmiyorum. Farklı davranıyorsun.”

“Nasıl farklı? Biraz çekilir misin lütfen? Şurayı silmem gerekiyor.”

“İşte bak... aynen böyle farklı davranıyorsun. Ne zamandan beri *lütfen* demeye başladın? Hem neden kırıtip duruyorsun? Komik görünüyorsun.”

“Hakkımda istediğini düşünebilirsin,” dedim, iltifat almışım gibi cilveyle.

“Kes şunu,” derken dişlerini sıkıyordu.

“Paspas yapmamı istemiyor musun?”

“Tavrından bahsediyorum. Kes şunu. Bu... bu çok yanlış.”

“Neden bahsettiğini anlayamıyorum.”

“Böyle bir gemide yanlış izlenim yaratıyorsun ufaklık. Başın belaya girecek.”

“Ne tür bir izlenim doğru olurdu? Senin yarattığın izlenim mi mesela?”

Böyle davrandığında ona takılmadan edemiyordum. Hem Draxen’in gözlerini hâlâ üstümde hissedebiliyordum. Kaçamak bir bakış attığımda renklerine yeşilin karıştığını görebiliyordum. Güzel. Draxen, Riden’la konuşmamdan hoşlanmıyordu.

“Demem o ki...” diye söze başladı Riden.

“Yalan mı?” diye üsteledim. Arzularına ve ihtiyaçlarına odaklanmıştım. Kalbindeki en derin arzuları görebiliyordum. “Mutluluktan başka bir şey istemiyorsun ama mutluluğu yakalamaya cesaretin yok Riden. Birçok açıdan güçlü ve cesursun ama mesele sen olduğunda hiçbir şey yapamıyorsun.”

“Alosa,” diye sesini alçalttı. Yüz ifadesinden samimiyetini okuyabiliyordum. “Aramızda olanlar için... seni üzdüysem özür dilerim. Böyle intikam almana gerek yok.”

“Her şeyin seninle alakalı olduğunu mu düşünüyorsun Riden? Ne kadar da yanılıyorsun. Seninle sürekli didişmekten bıktım. Yeter artık.”

“Alosa, lütfen. Neler olduğunu göre...”

“Riden!” diye bağırdı Draxen.

Riden yavaşça nefes aldı. Belki de ağabeyini tanımak için özel güçlere ihtiyacı yoktu. “Efendim Kaptan?”

“Kızı buraya getir.”

Bir şey demeden bana bakıyordu. Ben de gözümü ondan ayırmıyordum. Renkleri dağılmıştı. Ağabeyine olan sadakatiyle bana hissettikleri arasında kalmıştı. Bedeninden iki birbirinden farklı kırmızı tonu yayılıyordu. Okuması en zor olanı buydu. Çoğu korsanda bunu şehvete yorardım. Ama Riden’in ağabeyine hissedebileceği türden bir duygu değildi bu. Ya da bana.

Muhtemelen daha çok öfkeden köpürüyordu.

“Riden!” diye bağırdı kaptan yine.

“Geliyorum Drax,” dedikten sonra bana döndü. “İşte gidiyoruz. Bunları bırakabilirsin.” Paspasla kovayı gösteriyordu.

İtaat ettim. Riden kolunu açarak önden buyur etti. En azından yapmaktan çok hoşlandığı üzere kolumu tutmayacaktı.

Adamların arasından geçerken başını iki yana sallayarak gülümseyen Enwen’i gördüm. *Etkilenmişti*. Benim onun hırsızlık yeteneğini takdir etmem gibi, o da benim yeteneklerimi takdir ediyordu. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama içimi okuduğu söylenebilirdi. Ne yaptığımı tam olarak çözemesi de rol yapan birini anında anlayabiliyordu.

Sancak tarafından hızla ilerledikten sonra dümene yakın bir yerde durduk.

“Gidebilirsin Riden.”

“Emin misin Kaptan?”

“Evet.”

“Ama...”

“Ben halledebilirim.”

“Elbette.” Riden merdivenlerden inip bütün adamları görüp kontrol edebileceği üst güverteye geçti. Aynı zamanda bizi de görebilecekti. Uzaktan bile renklerini okuyabiliyordum. Yeşilin karıştığı siyah bir renk yayıyordu. Siyah korkuydu. İyi de Riden neden korkuyordu?

“Sen de gidebilirsin Kearan,” dedi Draxen. “Git bir şeyler iç.”

“Lafı asla ikiletmem. Sen gemiyi sadece kuzeydoğu yönünde tut Kaptan.”

Adam yalpalayarak yanımdan geçip selam verdikten sonra Draxen dümenin başına geçti. Baş başa kalmıştık. Gerçi neredeyse bütün korsanların gözü önündeydik ama konuştuklarımızı duyamayacaklardı. Dahası Draxen’in konuşma havasında olduğunu görebiliyordum. İlginçti.

“Daha önce dümende durdun mu?” diye sordu.

“Hayır,” diye yalan söyledim. Duymak istediği cevap buydu. İnanmayı seçmesi kendi aptallığıydı. Sonuçta ben korsan kralın kızıyım. Tabii ki dümende durmuştum.

Ama Draxen’in aklının başında olduğu söylenemezdi.

Elimi tutup beni kendine çekti. Ardından dümeni kavradım.

“Hayır,” dedi. “Ellerini buraya koy.” Elim başka yere yerleştirdi. “Bu elin de burada olsun. İşte... daha iyi değil mi?” Sesi her zamanki gibi kararlı ve emrediciydi. Başkalarına ne yapmaları gerektiğini söylemekten keyif alıyordu. Bu bir kaptan için iyi bir özellikti.

Geminin diğer ucuna bakmaktan kendimi alamadım. Riden yerinden ayrılmamıştı. Yüzünü göremesem de neler hissettiğinin farkındaydım.

Draxen'in bana dokunmasından hiç hoşlanmıyordu.

Hoşlanmayan sadece o değildi.

"Pruvayı kuzeydoğu yönünde tut. Güneş batmak üzere, o yüzden sol arkanda kaldığından emin ol. Battıktan sonra yıldızları kılavuz olarak kullanacağız."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Sahi mi?" Masum bir soruydu. Alay etmiyordum.

"Evet. Yıldızlara tapınmalıyız. Güzel oldukları kadar işe de yarıyorlar. Bazıları hiç yer değiştirmmez. Onlar gökyüzünün sabitidir. Onlar olmasa kaybolurduk."

"Büyüleyici."

Gevezeliğe devam etti. Sessiz kalmamı tercih ettiği belliydi. Bunu hissedebiliyordum. Tavrındaki değişiklik aslında bir değişiklik sayılmazdı. Çoğunlukla şov yapıyordu. Bir şey istediğinde herkes değişirdi. Ve şu anda Draxen beni istiyordu. Nasıl istemesindi? Ona tam da istediği şeyi veriyordum. Her saniye bana biraz daha sokulmaktan kendini alamıyor, hava karardıkça korsan doğasını unutuyor, benim onu büyülemeye çalıştığım gibi o da beni büyülemeye çalışıyordu. Doğal bir tepkiydi. Tabii bende asla işe yaramazdı.

Çünkü kontrol her zaman bendeydi.

Bölüm 14

Sonunda hava kararmıştı. Yakında bu oyuna son verebilecektim.

Ne yazık ki yıldızların ortaya çıkması Draxen'in iyice gevezeliğe vurmasına neden oluyordu.

"Şu takımyıldızını görüyor musun?" Kuzeyi işaret etti. "Peki şuradakini?" Parmağını güneye doğrulttu.

"Evet."

"Bunlar hep yıldız değildi."

"Neydi?" Beni etkilemek için bu hikâyeyi kullanması inanılmaz ahmakçaydı.

"Bu ikisi bir zamanlar birbirine âşıktı. Filirrion..." Parmağını kuzeyden güneye çevirdi. "Ve Emphitria. Tarihin en büyük aşkı olduğu söylenir. Ne yazık ki sonu iyi olmamış."

"Ne olmuş?" diye sorarken kısa kesmesini umuyordum.

"Emphitria'ya âşık olan biri daha varmış. Xiomen. En karanlık büyücü. Onu çok severmiş ama Emphitria'nın gözü

Filirrion'dan başkasını görmüyormuş. Kıskançlıktan gözü dönen Xiomen ikisini de lanetlemiş. Onları birer yıldız yapıp bir daha asla bir araya gelemesinler diye dünyanın iki ucunda gökyüzüne yerleştirmiş.”

“Çok trajik,” dedim.

Draxen başını salladı. “Gökteki bütün yıldızlar hareket ederken üç takımyıldızı yerinden kıpırdamaz. İkisi Filirrion ve Emphitria.”

“Üçüncüsü?”

Draxen tepeyi işaret etti. “Xiomen. Onları ayırmak yetmemiş, kendisini de lanetlemiş. Ayrı düşen iki aşığın birbirini görmesini engellemek için hep orada durur. Emphitria’yla birbirlerini işaret ettiklerini görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Emphitria, Filirrion’u görmeye çalışıyor ama ne yaparsa yapsın Xiomen’i aşamıyor.”

Bu hikâyeyi duyan kadınlar Draxen’in yatağına atlıyorsa, kolumu kesebilirdim.

Hikâyenin ardından bir sessizlik çöktü. Arada sırada dümeni boşaltınca Draxen ellerimi tutup yine düzeltiyordu. Gemiye yoldan çıkarmaya çalıştığımı düşünmüyordu, ona göre sadece beceriksizdim. Ama bu sayede ona bana dokunma cesareti veriyordum. Beni daha çok istesin de bir an önce dairesine geçelim istiyordum. Böylece haritayı arayabilecektim.

Korsanlardan biri yanımıza geldi. “Dümeni devralayım mı Kaptan?”

“Evet, sanırım artık odama çekileceğim.”

“Peki efendim.”

“Gel benimle küçük hanım,” diye emretti Draxen. Peşinden dairesine açılan kapıya yöneldim. “Biraz daha takımyıldızları hakkında konuşmak ister misin?”

“Ah evet.” Sanki odasında takımyıldızlarını görmeye devam edebileceğimiz gibi... Enayi. Bu saçmalığa daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

İçeri girince Draxen birkaç mum yaktı.

“Şu iki aşığı anlatsana,” dedim.

“Daha iyi bir fikrim var,” dedi.

İşte başlıyorduk. Mürettebatı göremesin diye yalnız kalmak istemişti. Ya da karşı koyma ihtimalimin görülmesinden çekinmişti. Gerçi odasına girdiğimizi herkes gördükten sonra ne önemi vardı ki?

“Neymiş?” diye sordum.

“Yatağa uzan.”

“Neden?”

Sorularıma bayılıyor, her birine cevap vermek için yanıp tutuşuyordu. Bana göstermek istiyordu. Oyunumu anlayamayacak kadar kendini kaptırmıştı. Biraz akli olsaydı anlardı ama bir işe odaklandığımda kimse ne yaptığımı anlayamazdı. Sadece... Eh, kendilerini bana kaptırırlardı.

“Sana yıldızlardan daha büyüleyici bir şey göstereceğim.”

Iyk. Iyk. Iyk. Iyk.

Bunu yapamayacaktım. Bu konuşmalara artık katlanamıyordum. Bir an önce ağzını kapatmam gerekiyordu.

Gerileyip karşısına dikildim. “Benim göstermeme ne

dersin?” Başımı kaldırdığımda beni öpmesi için davet ediyordum.

Fena öpüşmüyordu... ama Riden kadar deneyimli olduğundan kuşkuluydum.

Yine de keyif almıyordum. Çünkü sıkıntıdan eğlence aramıyordum. Bir işi halletmeye çalışıyordum. Ve Draxen’in ne rezil bir adam olduğunu çok iyi biliyordum. Aklından ve yüreğinden geçenlere odaklandığımda rezilliğini görmem imkânsızdı.

Ceketini çıkarıp daha sonra araştırmak üzere yere fırlattım. Draxen bunu da bir davet olarak kabul edip pantolonunun kemerini çözmeye girişti.

Iyk. Bu kadarı yeterdi.

Yatağa itip üstüne oturdum. Baktığı yerden aceleyle kemerini çözmeye çalışıyormuşum gibi görünüyordu. Şehvet ateşini hissedebiliyordum. İğrençti, sapıklıktı ve bir an önce bu iş bitsin istiyordum.

Kemerini çözdüğümde kınıyla birlikte kılıcını çıkardım ve sonra kabzasını doğrudan başına indirdim.

“Of,” dedikten sonra kıpırtısız kaldı.

Yaptığım mı, yoksa yapmam gereken mi daha beterdі? Kestiremiyordum.

Ona bakma, dedim içimden. Kıyafetlere odaklan. Altındakilere değil.

Üstünde hiçbir şey kalmayana kadar onu soydum. Yatakta çıırılçılplak yatarken bütün ceplerini, bütün dikiş yerlerini, çizmelerinin topuklarını araştırdım.

Ama...

Harita yoktu.

Midem kasıldı. *Nasıl olmaz?* O kadar emindim ki. Tek çarem buydu. Şimdi uyandığında ne yapacaktım? Başına vurduğumu biliyordu. Onu baştan çıkardığımı anlayacaktı. Ve elbette bundan hiç mutlu olmayacaktı.

Sonra babamın yanına gidecektik. O da...

Hayır, bu düşüncelere son vermeliydim. Bana bir faydası yoktu. Geçmiş ya da gelecek değil, şu an önemliydi. Bu işi nasıl düzeltecektim?

Draxen'a şarkı söyleyerek yaşananları unutturmam bir seçenek değildi. Hafızasını silecek kadar şarkım kalmamıştı. Hafıza silmek uyutmaktan daha büyük güç istiyordu.

İşi gerçekten yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Draxen'ı baştan çıkarmak? Hayatımda verdiğim en kötü fikir olabiliirdi.

Öfkeyle bağırmamak için ağzımı elimle kapatmak zorunda kaldım.

O sırada biri kapıyı yumrukladı.

"Draxen!" Riden gelmişti. "Kapıyı aç, yoksa ben gireceğim."

Sürgünün kalktığını duyunca kapıya koştum. Kapı açılır açılmaz da Riden içeriyi göremeden önce dışarı fırlayıp arımdan kapattım.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Ağabeyin bana takımyıldızlarıyla ilgili hikâyeler anlatıyor," dedim.

Riden'in gözleri kocaman açıldı. Anlaşılan Draxen'ın kadın tavlama için her zamanki numarası buydu. "Sakın..."

“Ne?” diye sordum.

“Onun...” Bir türlü dile getiremiyordu.

“Riden, içeri gireli daha iki dakika bile olmadı.”

Başını iki yana salladı. “Elbette. Ama şu anda ne yapıyor?” Gözleri tekrar ardına kadar açılmıştı. “Sakın onu öldürdüğünü söyleme!”

Draxen’i öldürebilecek kapasitede olduğumu baştan kabul etmesi gururumu okşuyordu ama ona gözlerimi devirdim. “Tabii ki öldürmedim.”

“O zaman niye bağırıp küfretmiyor?”

Haklı bir noktaya parmak basmıştı. Bu işten paçayı sıyırmak istiyorsam gerçeğe başvurmam gerekiyordu. “Eli kolu durmayınca onu bayıltmak zorunda kaldım.”

Riden bir parça rahatladı. Ağabeyinin bayılmasını dert etmemesi komikti. Kapıya baktı. İçeri girmesine izin vermezdim. Yatağa ben atmadıysam Draxen’in neden çıplak olduğunu açıklayamazdım. Hem... Eh, Riden’in ağabeyini yatağa benim attığımı düşünmesini istemiyordum.

“Neler oluyor Alosa? Odasına niye girdin ki?”

Buradan uzaklaşmamız gerekiyordu. Hemen şimdi. Draxen’in ne zaman ayılacağını bilmiyordum.

“Başka bir yerde konuşabilir miyiz?” diye sordum. “Belki senin odanda? Bütün sorularını yanıtlayacağım. Burada üşüyorum.”

Bana kuşkuyla bakıyordu ama sonunda razı olup odasının yolunu tuttu. Adımlarında fazladan bir hırs sezebiliyordum. Merdivenleri boş verip ana güverteye atladığında çıkan gürültüyle gözetmenler ne olduğunu anlamak için başlarını çe-

virdi. En sonunda odasının kapısını açtığında gülümsemeden edemiyordum. Fazlasıyla sıkkın görünüyordu.

Ama gülümsemem anında silindi. Büyük bir sorunum vardı. Paniklediğimi belli etmemek için adeta kendimle savaşıyordum. Belki geri dönüp Draxen'ı öldürmeliydim. Ayıldığında ortalık fena karışacaktı. Ve Draxen ölmeyi hak ediyordu.

Sadece bunu Riden'a yapabileceğimden emin değildim. Nedenini bilmiyordum ama ağabeyini sevdiğini biliyordum. Muhtemelen mahvolurdu.

Ama başka çarem var mıydı? Harita başka nerede olabiliirdi? Gemide değilse ve Draxen üzerinde taşımıyorsa...

Riden'a bakarken birden anladım.

Harita Riden'da olabilir miydi?

Tutsak alındıktan sonraki ilk gecemde Draxen'ın odasını aramış, ardından haritayı saklaması için Riden'a vermiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama Riden haritayı üstünde taşıyorsa? Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Riden'ı kontrol edebilmek için sayısız fırsatım olmuştu. Bir gece şarkı söyleyerek uyuttuğumda kasırga kopsa uyanamazdı.

Sanırım şimdi onu da Draxen gibi bayıltmam gerekiyordu. Zaten olan olmuştu, öyle değil mi? Görevi çoktan yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Belki henüz erkendi. Belki Draxen uyandığında beni hücreye attırmaktan fazlasını yapmayacaktı ama bundan kuşkuluydum.

Yalnız kaldığımızda Riden cevap beklercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. Draxen'ı bayılttığım anda siren yanimı bastırmıştım çünkü uzun sürerse aklımı kaçırarak gibi

oluyordum. Açıklaması zordu ama başkalarının duygu ve arzularına uzun süre odaklandığımda kendimi kaybediyor, kim olduğumu unutarak onlar gibi olmaya başlıyordum. Babam bu gerçekleşmeden önce ne kadar dayanabileceğimi görmeme yardım etmek için beni zorlasa da o noktayı asla geçmemiştim.

Yetmezmiş gibi bir de doğaüstü duyguların kısa süreli yan etkileriyle baş etmem gerekiyordu. Resmini çizebileceğim kadar net görebildiğim arzu ve duygulardan nefret ediyordum. Bunlar bana ait değildi ve benimmiş gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu. Hem Riden'ı okumam gerekmiyordu. Zaten kuşkulu ve kafası karışık olduğu için dikkatli olmam yeterli olacaktı. Bombayı patlatacaksam konuşmadan önce onu rahatlatmam gerekiyordu. Yalanlarıma doğruluk kırıntıları serpmem iyi olacaktı.

“Endişeliyim Riden,” diye söze başladım. “Babam... beni önemsiyormuş, beni geri almak için fidyeyi ödemek istiyormuş gibi görünebilir ama bana çok kızacak.”

“Neden?”

“Her şeyden önce tutsak düştüğüm için. Pervasız ve aptal olduğumu düşünecek. Üstelik pervasızlığımın sonucunda kaybettiği para yüzünden küplere binecek. Ben... geri döndüğümde bana ne yapacağını bilmiyorum.”

Riden'ın gözleri bacaklarıma kaydı. Daha önce gördüğü yara izlerini hatırladığına kuşku yoktu. “Buna inanırım ama bütün bunlarla ne ilgisi var?” Başparmağıyla güverteyi işaret ederken yüzü yine ciddileşmişti.

“Draxen'in dikkatini çekmeye çalışıyordum. Bu meseleyi

onunla konuşmam lazımdı. Belki bir şeyler yapabiliriz diye düşünmüştüm. Belki o parasını alırken ben özgür kalırdım.”

“Eee?”

“Draxen konuşmakla pek ilgilenmedi.”

Riden yüzünü ekşitip başını kaşıdı. “Onunla konuşurum.”

Kafa karışıklığım için rol yapmama gerek yoktu. “Ne konuşacaksın?”

“Parayı aldıktan sonra özgür kalman için bir şeyler yapabileceğimizden eminim. Tek yapman gereken şimdiye kadar sakladığın her şeyi anlatmak, yoksa babana dönmene gerek kalmaz.”

Kuşkuyla küçük bir kahkaha attım. “Nereye gideceğim ki?”

“İstediğin yere gidebilirsin.”

“Nereye gidersem gideyim, beni bulacaktır.”

“O zaman gitme. Kal.” Riden’in ağzı kendi söylediklerine açık kalmıştı.

“Kalmak mı? Neden kalacaktım ki?”

“Neden öyle dedim bilmiyorum. Unutabilirsin.”

Her an dışarı fırlayacakmış gibi rahatsız görünüyordu. Hemen harekete geçmeliydim. Başına neyle vurabilirdim? Bütün silahları odadan çıkarmıştı. Ve Draxen’la olanlardan sonra hâlâ bana karşı kuşkulu olduğu kesindi.

Fazla seçeneğim kalmıyordu. Bütün planım dağılıp giderken doğru dürüst düşünemiyordum. Şimdilik onu konuşturmam gerekiyordu. Eninde sonunda nasılsa bir çözüm bulacaktım.

“İçinden öyle geçtiği için öyle söyledin,” dedim.

“Hayır, geçmiyordu.”

“Sahi mi? Söylediklerini ağzın kendisi mi uydurdu?”

“Ağzım çok yeteneklidir.”

“Evet, farkındayım.” Bunu söylediğim için kendimi tokatlayabilirdim ama onu konuşturmak, bu arada düşünmek zorundaydım.

İmalı gözlerle gülümsedi. “Belki bu konuyu konuşmalıyız.”

“Neyi konuşacağız?” diye sordum, inanılması zor bir masumiyetle.

“Biliyorsun.”

İki hafta olmuştu. Neden şimdi konuşmak istiyordu? Aslında o bir korsandı... Konuşma ihtiyacı da ne oluyordu?

“Neyi kastediyorsun?” diye sorarken iyice meraklanmıştım.

Bir şey demedi. Kelimeleri bulmaya çalıştığı açıktı ama bulamadığı da kesindi.

“Söylenecek çok fazla bir şey yok,” dedim. “Bu gemide tutsağım. Aynı zamanda gemideki tek kadını. Biraz yalnız hissediyordun, ben de biraz eğlenmek istedim. Hepsi bu. Aptalcaydı ama bitti, o yüzden önümüze bakalım.”

Duvara mı çarpsaydım acaba? Draxen gibi bayılırdı ama bunu yaptığımı görürse uyandığında *fazlasıyla* kuşkulanırdı. Onu duvara çarpmak için kaç kadın gerekirdi? Riden zaten bende bir terslik hissediyordu. Ya tahmin ederse?

Paranoya giderek aklımı esir alıyordu. Uykuya ihtiyacım vardı.

“Hiç sanmıyorum.”

“Ne?” diye sordum, konuya dönerek.

Riden onu duyduğunu biliyordu, o yüzden tekrarlama zahmetine girmedi.

Benimle tartışmaya çok mu alışmıştı? Başka bir şey yapamıyor muydu? Doğruyu söylediğimde bile niye inatla üstüme geliyordu?

Hile yapmaya karar verdim. Şu anda merakım tiksintimden daha güçlüydü ve kendimi kaybetmeden önce bayağı vaktim vardı.

Beynine ve yüreğine odaklandığımda öfkesini ve can sıkıntısını hissedebiliyordum. Hem kendine hem de bana kızıyordu. Sadece nedenini bilmiyordum. Duygularını ve arzularını hissedebilsem de aklımdan geçenleri okuyamıyordum. Oysa ne çok işime yarardı! İnsanların niyetlerinin ardındaki nedenleri asla öğrenemeyecektim.

Tek bildiğim Riden'ın beni tekrar öpmek istediğiydi. Şu anda en büyük arzusu buydu ve benden saklayamıyordu. Bütün bunları kendi arzummuş gibi hissediyordum. Ve uzun süredir bir kadınla yalnız kalmadığı için heyecanlandığının farkında olsam da bu zaafından faydalanabilirdim.

Onu bayıltmama gerek yoktu. En büyük arzusunun uyumak olmasını sağlamalıyım. Uyuduğunda onu şarkımla uyutmaya devam edebilirdim. Bu kadarı bana yeterdi.

Ama en çok istediği şeyi değiştirmenin tek yolu vardı. Önce ilk arzusunu yerine getirmeliydim, böylece rahatlayıp başka bir şeyler düşünebilecekti.

Yutkundum. Nedense düşüncesiyle heyecanlanıyordum. Herhalde oyunun heyecanıydı.

İyi de nasıl başlayacaktım?

“Sanmıyor musun?” dedim. “Sence ne oldu?”

Bir anda koyu bir fırtına grisi her yanını sardı. Suçluluk hissediyordu. Kuşkusuz bunun nedeni ağabeyine yaptığı ihanetti. Bu suçluluk duygusundan kurtulmak istiyordu. Sonuçlarına katlanmadan istediğine kavuşmak istiyordu.

Tipik korsan davranışydı.

Sorumluluk yoktu, sadece bencil arzular vardı.

“Bence...” dedi sonunda. “İkimizin de kabul etmek istediğinden daha fazlası var.”

“Neyin fazlası?”

Öfkesiyle birlikte arzusu da alevleniyordu. İkisinin iç içe geçmesi ilginçti ama artık dayanamıyordum. Bu işi sirene bırakma zamanı gelmişti.

“Ne yaptın?” diye sordu.

Bir kaşımı kaldırdım. “Nasıl ne yaptım?”

“Sen... birden değiştin. Bir an sanki bambaşka biri gibi oldun ama hayal ettiğimi sandım. Yine eski halin gibi görünüyorsun.”

Daha önce kimse bunu fark etmemişti. Riden da gerçekten değişimi fark etmiş olamazdı, değil mi?

“Of Riden... Sohbetine bakılırsa bu konuda iyi olduğun söylenemez. Belki biraz dinlenmelisin.”

“Şu anda uyku aklımdaki en son şey.”

Biliyordum. Ama yatağa girmesi gerekiyordu. “Dinlenmen gerekiyor. Gel. Buraya otur.” Yatağa oturup yanımı işaret ettim.

Acı çekiyormuş, kendisiyle çelişiyormuş gibi baktı. Belki sireni biraz daha iş başında bırakmalıydım ama bu akşam

bir daha ona başvurmak istemiyordum. Ta ki *gerçekten* çaresiz kalana kadar...

“Merak etme, canını yakmayacağım,” dedim.

Alayla nefesini saldı. “Sanki yakabilirmişsin gibi.”

Parmağımla adadayken yaraladığım yan tarafını işaret ettim.

“İzin vermesem yapamazdın.”

“Doğru. Çünkü çok cesursun. Gel, otur. Kendiyle çelişen korsanların bile molaya ihtiyacı var.”

Sonunda teslim oldu ama bana bakmıyordu. Aramızda bir kişilik yer bırakarak yatağa oturdu. Ne istediğini bildiğim için ilginç buluyordum. Herhalde nefesine hâkim olmaya çalışıyordu. Öyle olsa yatağa gelmezdi. Bu davet bana yeterdi.

“İkinci kaptan olmanın stresli bir iş olduğunu tahmin ederim,” dedim.

“Neden?”

“Çünkü kaptan değilsin. İkinci kaptan olmaya katlanamazdım. Ben hep bildiğimi okurum.”

Güldü.

“Bana sağladığı özgürlüğü seviyorum,” diye devam ettim. “Sen de daha fazla özgürlük istiyormuşsun gibi görünüyorsun.”

“O kadar belli ediyor muyum?”

Bunu öğrenmek için sihirli güçlerime ihtiyacım yoktu. Riden’ı okumak, diğerlerinden daha kolaydı. “Bazen. Burada söylediklerinden daha fazlası var,” derken parmağımla kafasına vurdum.

Dokunmamla birlikte sonunda bana döndü. “Bu kadar şeyi nasıl biliyorsun? Sen nasıl... sen oluyorsun?”

“Ben benim çünkü ben olmayı seçiyorum. Olmak istediğim kişiyim. Bazıları kendini bulman gerektiğini söyler. Bence yanlış. Bence kendimizi istediğimiz gibi yaratabiliriz. Sevmediğimiz yanlarımızı biraz çaba göstererek değiştirebiliriz.”

Biraz abartmış olabilirdim ama Riden inanmıştı. Gözleri yanmaya başlıyordu. Kahverengi gözleri gerçekten güzeldi.

Uzanıp elini tuttum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Hiç. Sadece dokunmak istedim ve dokundum.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu.”

“Seni yine öpmek istiyorum.”

“O zaman niye duruyorsun?”

“Çünkü sana yardım edemem. Tek yapabileceğim senden almak ama karşılığını vermemek.”

Bu samimiyet karşısında nutkum tutulmuştu. Belki samimiyetinden ziyade, sözlerindeki dürüstlükten etkilenmiştim. Bir korsanın böyle bir şey söyleyeceği aklıma gelmezdi. Tersti. Rahatsız ediciydi. Onunla oynadığım için neredeyse suçluluk duygusuna kapılacaktım.

Neredeyse.

Yanına kaydım. Yanağını tutarak, “Ama vereceksin,” diye fısıldadım. “Beni kaderime giden yoldan çıkarıyorsun. Bundan daha iyisini umut edemezdim.” Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Beni öpmek yerine saçımı okşayıp umutsuzlukla adımı mırıldandı.

İstedigini biliyordum; sadece vermesini sağlamam yeterdi. Kucağına oturup onu kendime çektim.

Mürettebatımdan biri duysa utancımdan öleceğimi bildiğim halde, “Lütfen Riden,” diye ekledim. “İstiyorum. Sen de istiyor musun?”

İşe yaradı. Sonunda yumuşacık çekingen dudakları harekete geçti. Özgüveni tavan yapan biri için çekingenliği ilginçti. Belki biraz cesarete ihtiyaç duyuyordu.

Dilimin ucunu üst dudağında gezdirdim.

Anında değişti. Daha ne olduğunu anlayamadan bir elini enseme, diğerini bacağıma bastırdı. Dudaklarımı boynuna kaydırıp kalp atışlarını hızlandıracak en doğru yerleri gıdıkladım.

Ama daha fazla eğlenmeme izin vermedi. Çenemi tutup dudaklarımı kendine çevirdi. Öpüşmenin kontrolü, ritmi ve hızı ondaydı. Hâkimiyet hissi güçlensin diye teslim oldum. Ona istediğimi yaptırabilmek için buna ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum.

Ceketini çıkardı. Ateş basması normaldi.

Güzel... en azından ceketini ben çıkarmak zorunda kalmayacaktım.

Bir an için kendimi öpüşmenin zevkine bıraktım. Her şey asıl amacıma ulaşmak içindi ama Riden’la öpüşmenin Draxen’la öpüşmekten ne kadar farklı olduğunu inkâr edemezdim. Draxen’la öpüşmek yanlış hissettiriyordu. Draxen bencil bir âşık olduğunu göstermişti.

Riden ise...

Riden bencil değildi.

Beni heyecanlandırmak için nereme dokunacağını bili-

yordu. Dudaklarının basıncıyla resmen nefes nefese kalmıştım. Boynumdaki küçük ısırığıyla nefesimi tuttum.

Sonra beni yatağa yatırdı. Gömleğini eteğinden tuttuğum gibi yukarı çekti. Başının üzerinden çıkarmama yardım edip yere fırlattı. Gömleğin nereye düştüğünü aklıma yazdım. Gizli cepleri olabilirdi.

Planım Riden'a istediğini biraz olsun vermektir. Öfkesini yatıştırmak istiyordum. Böylece uyuyabilecekti. Ama artık bunun o kadar da iyi bir plan olmadığı ortadaydı. Belki plan bile değildi, belki de onunla öpüşmek için bahanem olmuştu.

En azından bayıldığında çıkarmam gereken çok az kıyafeti olacaktı. Sonuçta erkekler ağır oluyordu.

Ama şimdi ne olacaktı? Ne yapacaktım?

Parmakları korsemin yan tarafındaki bağcıklarda dolaştı. Çözmüyor, çözmedikçe beni daha delirtiyordu. Beni delirttiğinin farkında mıydı? Bunu düşüncesizce yaptığını sanmıyordum. Bunun için fazla sinsiydi.

Heyecandan midem kasılıyor, bir taraftan beynimde düşünceler çarpışıyordu.

Draxen baygın. Çok fazla vaktin yok.

Ama Riden'ın elleri o kadar yumuşak ve sıcak ki... durmasını istemiyordum.

O haritayı hemen bulman lazım. Başaramazsan babanın ne yapacağını düşün.

Ama Riden'ın dudaklarını düşünmek bile ağzımı sulandırıyor. Sonsuza kadar kollarında kalabilirdim.

Alosa, korsanlar kraliçesi olma hayalini unuttun mu? Orada bir yerlerde hazineyle dolu bir ada var. Haritayı bulursan her istediğin gerçekleşecek.

Evet. Kahretsin.

Bu gemiye geldiğimden beri yaptığım en düşüncesizce hareket olacaktı ama Draxen uyanmadan harekete geçmiydim. Kaybedecek bir saniyem bile yoktu.

Şarkımdan geriye pek bir şey kalmamıştı ama yapmak zorundaydım.

Şarkıya başladım. Tek bir nota.

Şansıma Riden çoktan sesime alışmıştı. Yatağa yuvarlandı. Anında kendinden geçmişti. Uzun sürmeyeceği kesindi.

Nefesim rüzgârdan daha hızlıydı. Aptallık etmiştim. Riden'ı uyutacak kadar şarkım vardı ama ona unutturamayacaktım. Şarkı söylediğimi hatırlayacaktı.

Haritayı bulur bulmaz bu gemiden gidebilirdim, böylece hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Babam *Gece Yoleusu*'nu ele geçirip gemideki herkesi öldürürdü. Yaşananların hiçbir tanığı kalmazdı.

Bir tahta gıcırdayınca gözlerim kapıya kaydı ama başımı iki yana salladım. Eski bir gemide tahtalar hep gıcırdardı.

Zamanım olmasa da nefeslenmek için kendime izin verdim. Kalbim inanılmaz hızlı atıyordu.

Sonunda ceketini ve gömleğini kontrol edip parmaklarıyla kumaşı iyice yokladım. İkisinde de bir şey bulamayınca hayal kırıklığına mı uğramıştım, yoksa sevinmiş miydim kestiremiyordum.

Çünkü geriye çizmeleriyle pantolonu kalmıştı.

Gerçi Riden bunları çıkarmaya dünden razıydı.

Aceleyle diğerlerini araştırmaya koyuldum ama Draxen'da olduğunun aksine gözlerimi kaçırmıyordum. Bir süredir bu gemide kapanıp kalmıştım. Bu kadarını hak ediyordum.

Gördüklerimin heyecanı kaçınılmaz sonla sönüverdi.

Harita yoktu.

Yine yanılmıştım.

Kahretsin. İyi de nerede olabilirdi? Hemen her yere bakmıştım. Draxen karada bir yere saklamış olamazdı. Karada haritanın kaybolması ya da yerinin unutulması çok büyük bir ihtimaldi. Kimse harita bulmak için harita yapmazdı.

Derin nefesler almaya çalıştım ama bunu yapabilmek için Riden'in çıplak bedeninden gözlerimi almam gerekiyordu.

Pekâlâ... Harita gemide değilse babam beni suçlayamazdı, değil mi?

Ama işin aslı öyle değildi. Babam herkesi suçlayacaktı. Haritayı bulamadığımı söylediğimde ilk suçlanacak ben olacaktım. Bu sefer cezam kim bilir ne olacaktı? Hücrede bir ay. Her gün kırbaç. Bir hafta açlık.

Benim hatam değildi. Harita bu gemide değildi.

Bu geminin içinde yoktu.

İçinde.

Beynimdeki çarklar dönüyordu. Evet, geminin içinde her yeri aramıştım.

Peki ya dışı?

Bölüm 15

İnsanın akli başına gelene kadar kaç tane hatasını fark etmesi gerekiyordu?

Gece Yolcusu'nun dışarıdan nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalışırken gözlerimi yumdum.

Yaklaşık yirmi metre uzunluğundaydı. Meşe ve sedir ağacı karışımından yapılmıştı. Üç yelkeni vardı. Kıç yuvarlaklı. Ama bunlarla ilgilenmiyordum.

Cıvadra geminin ön tarafında altı metre kadar uzuyordu. Altında aynı ahşap karışımından gerçek boyutlarda bir kadın figürü vardı. Upuzun dalgalı saçları ve kocaman cam gibi gözleriyle güzel bir kadındı. Gözleri muhtemelen gerçek camdan yapılmıştı. Ama elbisesine bakılırsa kadın bir siren olabilirdi. Elbise suyun altındaymış gibi dalgalanıyordu. Suyun hemen üstündeki bacaklarına bakılırsa sanki tüy kadar hafifti. Gemiye sırtından bağlanmıştı.

Riden'ın odasından dışarı fırlarken geleceğimin ellerim-

de olduğunu hissedebiliyordum. Koşarken uzun ve sağlam bir ip buldum. Hemen bir izbarço düğümü atıp pruvadaki küpeşteye bağladım. Ardından hiç zorlanmadan aşağı sarktığım da artık sirenin kocaman yüzüyle karşı karşıyaydım. Güvertede asılmaktan incinen bileklerim artık iyileşmiş sayılırdı ama umurumda değildi. Haritayı hemen bulmam gerekiyordu. Başarısız olursam yaşayacaklarımla karşılaştırıldığında küçük bir acının hiçbir önemi yoktu.

Ellerimi ahşabın üzerinde dolaştırmaya başladım. Gizli yuvalar, düğmeler ya da ahşaba saklanmış bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Saç çizgisinde bir girinti hissettim ama ahşaptaki bir damardan başka bir şey değildi. Buna rağmen bulduğumu düşündüğüm den kalbim deli gibi atıyordu. Ama boşunaydı.

Jeskor'un ailesi pervasız davranmış olabilir miydi? Asırlar geçerken harita parçasını kaybetmiş olabilirler miydi? Riden babasının umursamaz birine dönüştüğünü söylemişti. Belki haritayı kumarda kaybetmişti. Öyleyse artık bulmam mümkün değildi.

Güvertede hafif adım seslerini duydum ama muhtemelen gözcülerden biriydi. Buraya gelirken yanlarından sessizce geçmiştim.

Nasıl olabilmmişti? Her şey boşuna mıydı? Kaçırılmışımdım, sorgulanmışım, işkence görmüş, istediğimi elde edebilmek için aşağılık rollere bürünmek zorunda kalmışım.

O kadar öfkeliydim ki tutunduğum ip sarsılmaya başladı. Kaskatıydım, arada bir sinirle sallanıyordum.

O da neydi?

Gözümün ucuyla bir pırıltı gördüğüme yemin edebilirdim. Öne eğilip ipi tekrar salladım.

İşte. Sol gözündeydi. Bu açıdan bakıldığında daha koyu görünüyordu.

Nabzımın damarlarımı patlatacağını sandım. Kalbim beynimde zonkluyordu. İpin aşağıdaki ucunu çekip ayağıma defalarca doladım, sonra da çenemin altına sıkıştırdım. İki elime birden ihtiyacım vardı.

Hançer hâlâ çizmemdeydi. Riden bir daha istememişti. Sanırım varlığını unutmuştu.

Bıçağın ucunu camla ahşabın arasına yerleştirip bastırduğumda göz yerinden fırladı. Süya düşmeden yakalamayı başardım.

İçinde bir kâğıt parçası olduğunu görebiliyordum. Başka ne olabilirdi ki?

“Sonunda,” dedim nefes nefese. Sonra başımı yana eğip tek gözlü sirene baktım. “Çok özür dilerim. Bunu almam gerekiyor.”

Gözü iri bir elma büyüklüğündeydi, yine de cebime tıktırtmayı başardım çünkü yukarı tırmanmam gerekiyordu. Küpeşteden güverteye atladığımda gülümsüyordum.

O sırada başımı kaldırıp baktım.

Yalnız değildim. Kalabalık desem yeriydi.

Sanki bütün mürettebat güvertedeydi. Artık giyinmiş olan Riden ve Draxen da aralarındaydı.

Of, yıldızlar aşkına.

“Bakin, kimler buradaymış?” diye geveledi Draxen. Ruh halini kestirmek zordu. Bir taraftan beni yakaladığına sevinmiş görünüyordu. Öte yandan beni gördüğüne sevinmediği

belliydi. Sonuçta onu bayıltıp odasında çırılçıplak bırakmıştım. “Küçük tutsağımız... yoksa hırsız mı demeliyim?”

“Hırsız?” dedim kafa karışıklığı ve öfkenin karışımıyla.

“Eh, ya hırsız ya da fahişesin prenses. İkimizi düşürdüğü gün durumu ancak bu ikisi açıklar.”

“Ancak onurunuzu çalmış olabilirim. Belki de itibarınızı.”

Draxen’in gözkapakları yarıya inmişti. Gemiye ilk geldiğimde belki benden nefret etmişti ama şimdi hakkımda hissettikleri nefretin çok ötesindeydi. Bir adım öne geldi.

“Ceplerini boşalt,” dedi bu arada Riden. Gözlerimi ona çevirdim. Maskesini düşürmemek için kendiyile savaşıyordu ama bir şeyler sezebiliyordum. Hayal kırıklığı? Öfke? Belki bir parça hüznü?

Nedeni ben miydim?

Draxen kılıcını çekti. “Ceplerini boşaltmak? Her yerini iyice araştırabilmek için prensesi niye çırılçıplak bırakmıyoruz?”

Birkaç korsan ısılıkla tezahürat yaptı ama endişelenmiyordum. İlk hamlelerinde suya atlardım.

Riden sorunu kendince çözmeye çalıştı. “Ver Alosa.”

“Ne verecekmışim?”

“Of, aptallık etme ufaklık. Haritayı bulduğunu biliyoruz.”

“Geminin alt tarafında birkaç delik açmayı başardım. Hepinizi batırmaya kararlıyım.”

Draxen tekrar öne doğru atıldı ama Riden daha hızlıydı.

“Seni neden hâlâ koruduğumu bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Ama ağabeyim hiç havasında değil. Haritayı vermen lazım.”

“Bende...”

Ama cebimdeki şişliği görmüş olmalıydı. Engel olmama fırsat kalmadan uzandı.

Olamaz, hayır, hayır.

Riden heykelin gözünü cebimden çıkarıp dikkatle inceledi. Haritayı fark ettiğini görebiliyordum. Tatmin olmuş gibi başını salladıktan sonra gerileyip camı ağabeyine uzattı.

Harita Draxen'in biraz olsun yatışmasını sağlamıştı. "Sonunda," dedi.

"Bir saniye," diye araya girdim. Draxen'in tepkisini tuhaf bulmuştum. "Haritayı biliyordunuz. Ama yerini bilmiyordunuz, öyle mi?"

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi kaptan neşeyle. "Seni kaçırmamızın nedeni korsan kraldan ondaki parçayı alabilmekti. Senin bizdeki parçayı bulman harika oldu."

Ağzım açık kalmıştı. "Ama haritayı aradığımı nereden biliyordunuz?"

"Riden uzun zaman önce kuşkulananmaya başlamıştı. Gerçekten çok dikkatli davrandığını mı sanıyordun? Geceleri gemiyi dolaşman, zavallı kaçışların, gemide takındığın korkusuz tavır... Sadece burada olmak isteyen bir kadın düşman korsanlardan korkmaz."

Alakası yoktu. Beni tanıımıyorlardı, ne zaman ne yapıp yapmayacağını bilemezlerdi. Ama Draxen'in beni hafife alması canımı en çok yakan şey oldu.

Beni satan Riden olmuştu.

Rol yaptığını, zaman zaman koruyucummuş gibi davrandığını biliyordum. İçten içe rol yaptığının hep farkındaydım. Yine de yüreğim burkuluyordu. İhanet diyebilir miydim?

Hiç benden yana olmayan birinin bana ihanet ettiğini söyleyebilir miydim?

Görevim, *kimseye çaktırmadan* haritayı ele geçirmektir. Sonra gemiyi buluşma noktasına götürecektim.

Planın ilk kısmında fena halde başarısız olmuştum, ikincisi de yoldaydı.

“Onu odama götürün beyler,” dedi Draxen. “Birinin onunla güzelce eğlenmesinin zamanı geldi.”

Bunun işine geldiğini fark ettiğimde kaşlarımı çatıttım. Korsanlar sakinleşirken hepsiyle uğraşmak yerine Draxen’den tek başına kurtulmam çok daha kolay olacaktı.

Üç adam kollarımdan ve bacaklarımdan tutarak beni taşımaya başladı. Kurtulmak için bütün gücümle çırpınsam da çığlık atmadım. Sözümde duracaktım; Draxen’a çığlık attığımı asla duymayacağına söz vermiştim.

Riden da oradaydı. Draxen haritayı emanet ettiğinde camı hemen cebine attı. Sonra adamların beni götürmesine yardım etti. Beni bu halde görmeye bayıldığına bahse girebilirdim. Ağabeyine istediğini vermek onun işiydi. Önce haritayı vermişti, şimdi de beni veriyordu. Draxen’ın artık beni fidye için tutuyormuş gibi yapmasına gerek kalmamıştı. Artık kibarlığa gerek yoktu.

Hiç acımadan beni odanın içine fırlattılar. Riden kapıda duruyordu. Belli ki ağabeyi gelmeden önce benimle birkaç saniye yalnız kalmak istemişti.

Ama ben istemiyordum.

“Defol,” dedim. “Yapacağını yaptın.”

Yüzü sakindi, gözlerini bana dikmişti. “Bıçak hâlâ çiziminde mi?”

İnanamıyormuş gibi kahkaha attım. “Tabii ki değil.”

“Güzel. Yanından ayırma. Ama lütfen sadece gerekirse kullan. O hâlâ benim ağabeyim. Öldürme.”

“Artık yalanlarıma alıştın, öyle mi? Yalanla gerçeği ayırabiliyorsun ha? Sen ne yapıyorsun Riden? Amacın ne? Seni anlamaya çalışmaktan usandım. Tam anlaştığımızı sandığım anda, canımı sıkacak başka bir şey yapıyorsun. Seni bu oyuna kim soktu?”

“Buna zaman yok Alosa. Ağabeyimden kurtul, yapabilirsen bu gemiden uzaklaş. Elimden en fazla bu gelir. Hari ta ağabeyim, özgürlük senin içindi. Lütfen. Rica ediyorum, onu öldürme.”

“Kumar oynuyorsun Riden. Ya Draxen beni alt ederse? O zaman ne hissedeceksin?”

“Ah hadi ama. İkimiz de haritayı ele geçirme amacın dışında başka sırların olduğunu biliyoruz. Beceriklisin Alosa. Bir insanın olabileceğinden çok daha yeteneklisin. Kimse seni alt edemez. Ne olduğunu bilmiyorum, sadece bir şekilde beynime girebildiğinin farkındayım. Geçen gün bütün mürettebatı büyülemeyi başardın. O gün bizi neden öldürmediğini hâlâ anlamaya çalışıyorum.”

Kapı ardına kadar açıldığında Draxen uzun adımlarla içeri girip, “Bizi yalnız bırak,” diye emretti. Aynı anda hem hızlı hem de güçlü görünüyordu.

Riden itaat etti. Çıkmadan önce bana yakaran gözlerle bakıyordu. *Onu öldürme.*

Kelimeleri içime oturmuştu. *İnsan.* Biliyordu. Uyutmak için ona şarkı söylediğimi hatırlıyordu ama bunun tuhaf bir

tesadüf olduğunu düşünmesini beklemek çok mu büyük bir saflık olurdu?

İyi de neden Draxen’a söylemiyordu? Ya da... en azından onu *uyarması* gerekmez miydi? Muhtemelen önemi yoktu ama önemişiyordum. Riden’in sırrımı bilmesi... En azından kısmen çözmesi hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Draxen beni kavrayıp duvara yapıştırdığında kafam hâlâ karışık.

“Bundan büyük zevk alacağım. Son seferinde arıza çıkarmasaydın sen de eğlenecektin. Ama şimdi... şimdi seni çılglık çılgılığa bağirtacağım.”

“Aslında Draxen,” dedim, ağırlığı altında kurtulmaya çalışırken. “Bağirtmayacaksın.”

Gülüp beni yatağa itmeye çalıştı. “Bunu uzun zamandır düşünüyordum.”

“Ben de.”

Draxen beni bir kez daha duvara dayadı. Kolları omuzlarımdaydı. İki bacağımı birden kaldırıp midesine indirmeyi başardım. Sırtımdan destek alıyordum. Hareketimle birlikte gerilemek zorunda kaldı.

Bense kış üstü yere oturdum. Draxen’in beni sorgulamak için bu odaya getirdiği günü hatırlamaya çalışıyordum. Yerdeki kanım kurumuştı. Babamın saklandığı yeri öğrenmek için defalarca vurmuştu.

Her zaman dişe diş, göze göz mantığıyla yaşamıştım.

Yumruğumu suratına indirdim. Kendimi tutmam gerekmediği için artık tutmuyordum. Bütün gücümle saldırdım. Parmaklarım sızlarken doğru yere vurduğumu anlıyordum.

Kendimi o kadar uzun süre tuttuktan sonra iyi geliyordu. Acı verse de iyi geliyordu.

Draxen darbeye inledi. Sol yumruğumu indirdiğimde hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı.

“Nasıl hissettiriyor Draxen?” diye tısladım. “Merak etme... daha yeni başladık.”

Beni görmeye çalışırken kükreyerek yumruklarını sıkı ama hamlesini savuşturup iki yumruk attığımda yere yapıştı.

Küfretmeye bile hali kalmamıştı.

Ama işim henüz bitmemişti.

“Saçlarımı kesmekle tehdit etmiştin. Hangi dallama böyle bir şey yapar? Ben senin değer verdiğin bir şeyini keseyim mi Draxen?”

Dehşetle nefesini tuttu. Bu tehdit karşısında yardım isteyeceği kesindi ama buna izin veremezdim. Yüzüne attığım tekmeyle bayıldı.

Çizmemden hançerimi çıkardım. Neresini kesmeliydim? Kulağını? Parmağını? Yoksa daha aşağılarda bir şeyi mi?

Düşüncesiyle yüzümü ekşittim. İğrençti. Belki kalbiyle yetinmek en iyisi olacaktı.

Ama Riden’in sesi hâlâ kulaklarımdaydı. *Lütfen onu öldürme.*

Hiç erkek kardeşim olmamıştı. Olsaydı ona karşı neler hissedeceğimi bilmiyordum. Draxen gibi bir ağabeyim olsaydı, onu herhalde öldürürdüm.

Riden’in ne düşündüğünden bana neydi ki? Sonuçta üzülecek olan oydu. Draxen bir şey hissetmeyecekti. Adamları her zaman başka bir gemide iş bulabilirdi. Zaten çoğu

kaptandan çok Riden'a bağılıymış gibi görünüyordu. Lord Jeskor öbür dünyadan intikam yemini edecek değildi. Ama Riden intikam almak isteyebilirdi. Hatta bütün mürettebatı kendine yandaş yapabilirdi.

Korkmuyordum.

Dizlerimin üzerinde kendimi bıçağa bakarken buldum.

Riden bende kalmasına izin vermişti. Bende olduğunu biliyordu. Bir süredir biliyordu. Ama kötüye kullanmayacağı konusunda bana güvenmişti. Beni korumuştı. Her şeyimi almış olabilirdi ama bu inancı bende bırakmıştı.

Ağabeyini öldürmeyeceğime güvenecek kadar bana inanıyor muydu?

Aptal.

Draxen'in göğsüne eğildim. Bıçağın saplandığını, derisinin direncini, metalin kaburgalarından kayarken çıkardığı sesi hayal ediyordum.

Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, elim bir türlü harekete geçmiyordu.

Riden'dan etkilenmemeye çalıştığım halde kendimi zalim ağabeyini öldürmeye zorlayamıyordum.

Yüzlerce adam öldürmüştüm. Neden bunu öldüremiyordum?

Lanet olası Riden.

Öldürmeye değmeyeceğini düşünerek kendimi daha iyi hissetmeye çalıştım. Tabii bunu düşünürken bir dakikadan fazla zaman öylece oturmuştum. Ama önemi yoktu.

O haritayı almam gerekiyordu.

Riden'ı bulmam gerekiyordu.

Bölüm 16

Kafamı temkinli bir şekilde kapıdan uzattım.

Durduğum yerden kimseyi göremiyordum ama hava karmaya başlamıştı, o yüzden emin olmak zordu. Hareket halinde olmadığımız için dümende kimsenin durması gerekmiyordu. Draxen muhtemelen babamın olduğu yere casus sokma planı yapmak için oyalanıyordu. Tabii şimdiye kadar bunu başarmış bile olabilirdi. Ne planlarsa planlasın yarıda kalacaktı. Babamın adamları her yerdeydi. Gemiye çoktan fark etmiş olabiliyorlardı.

Son birkaç gündür bir sürü küçük ve boş adanın yanından geçmiştik. Deniz bu adacıklarla benek benekti. Babam buluşma noktası olarak büyüklerden birini seçmişti. En fazla bir iki saatlik mesafede olmalıydık.

Ana güvertede tekrar etrafıma bakındım. İskele tarafında bir hareket vardı. Birkaç adım sonra bir sandal hazırlayan Riden olduğunu anladım.

Beni gördüğünde ilk sorusu, “Onu öldürdün mü?” oldu.

“Şaşıracaksın belki ama hayır. Bir şey değil.”

“Teşekkürler. Benim için anlamını tahmin bile edemezsin.”

Omuz silktim. “Bunu benim için mi hazırlıyorsun?” diye sordum, suya indirdiği sandalı işaret ederek.

“Evet. Mürettebata aşağı inmelerini emrettim. Babanın saklandığı yere gidecek kadar zamanın olacaktır. Tek ricam, korsan kral peşimize düşmeden bize zaman tanıman.”

“Babamı peşinize taksam, ne kadar önde olduğunuzun hiçbir önemi olmazdı. Şu anda hâlâ hayatta olmanızın tek nedeni, sizi hiç aramamış olması.”

Riden gözlerini elindeki ipten kaldırdı. “Ne demek bu? Yani...”

“Tutsaklığım bir numaradan ibaretti.”

Bakışları paha biçilmezdi. “Kaçırıldıktan sonra fırsatı değerlendirip gemiyi araştırmaya başladığını sanmıştım.”

“Maalesef öyle değil. Kaçırılmam planlıydı. Babam emretmişti.”

Riden’in kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. “Korsan kral tek varisini neden böylesi tehlikeli bir göreve gönderdin ki?”

“Çünkü bunu bir tek benim başarabileceğimi biliyordu. Diğerlerinden farklı yeteneklerim var.”

Riden elindeki ipi bıraktı. Sandal suya inmiş olmalıydı. “Şu anda da o yetenekleri kullanıyor musun? O yüzden mi bunu yapıyorum? O yüzden mi sana yardım ediyorum?”

“Yardım etseydin haritayı çoktan vermiştin. Hâlâ sak-

lamaya çalıştığına göre, kontrolün sende olduğundan emin olabilirsin.”

“Gözlerin değişti,” diye konuyu değiştirdi.

“Ne?”

“Buraya ilk geldiğinde renkleri maviydi. Şimdi yeşil.”

Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Denizin gücü gözlerini mavi yapıyordu. Güç gittikten sonra yeşile dönüyordu.

“Gözlerim mavi-yeşil,” dedim.

“Hayır. Kesinlikle değişti.” Küpeşteye yaslandığında tuhaf bir şekilde korkusuz görünüyordu. “Sen nesin?”

“Sanki söyleyecekmişim gibi.”

“Siren misin?”

Kelimeyi duyunca burnumu kırıştırdım. Riden’dan duy-
mak garip geliyordu. “Tam olarak değil.”

“Annen bir siren. Anlatılan bu. Dedikodulara göre baban bir sirenle yatağa girdikten sonra hayatta kalan tek erkek... Demek doğru.”

İnkâr etmenin bir anlamı var mıydı? Babam nasılsa kısa süre sonra bu geminin peşine düşecekti. “Evet.”

“Ama niye böylesin? Sirenler hayatta kalmak ve yeni sirenler doğurmak için insan erkeklere ihtiyaç duyar. Seni deniz yarattığı değil de insan yapan ne?”

“Mükemmel bir soru. Haklısın. Tam olarak bir siren değilim. Yarı siren, yarı insanım. Ve doğumumla ilgili özel bir durum var. Haritayı nereye sakladığını söylersen anlatırım.”

“Kulağa çok cazip gelse de söyleyemem. Neden güçlerini kullanıp söyletmiyorsun?”

“Bu iş öyle yürümüyor.”

“O zaman nasıl yürüyor?”

“Anlatırım. Lütfen haritayı ver Riden.”

“Kusura bakma Alosa.”

“Peki. Senden öğreneceğim. Ama bunu yapmaktan nefret ettiğimi bilmeni istiyorum.” Doğaüstü yanına dokunduğunda birden derime sığamaz oldum. Kollarım ve bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor, saç diplerim acıyordu. Etrafımdaki her şeyin farkında olmak zihnen yorucuydu.

“Yine aynısını yapıyorsun,” dedi. “Değiştin.”

Daha önce hiç kimse değişimimi fark etmemişti. Bunu babam bile anlayamazken Riden nasıl anlıyordu?

“Annemden gelen doğaüstü yanımı öne çıkarıyorum. Bunu kullanmaktan nefret ediyorum. Korkunç geliyor. Doğal değil.”

“Aklımı okuyabiliyor musun?”

“Hayır, sadece neler hissettiğini anlayabilirim.”

Bir anda panikledi. Duyguları parlak kırmızıyla açık gri- nin bir girdabıydı.

Gri ilginç bir renkti. Fırtına bulutları gibi koyu gri, suçluluk duygusunu ortaya koyuyordu. Daha hafif tonlarıysa keder anlamına geliyordu.

Riden derin bir hüzne kapılmıştı. Ama değişim o kadar aniydi ki duygularını anlayamamam için aklına çok üzüldüğünü bir şeyi getirdiğinden şüphelenmeye başladım.

“Kasten üzücü anılarını mı hatırlıyorsun?” diye sordum.

“Ne düşündüğümü bilmen dehşet verici.”

“Ne düşündüğünü ya da neden üzüldüğünü bilmiyorum. Sadece seni üzen bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyorum.”

Artık korkusuna oynamalıydım. Haritayı bulmamdan korkuyordu. Üstünde olamazdı. Üstünü arayacağımı biliyordu. Gemide bir yere saklamıştı. Bulmak istiyorsam korkularının üstüne gitmem gerekiyordu.

Gemide dolaşmaya başladım ama aynı zamanda onu konuşturmaya devam ediyordum. “Benim... farklı olduğumu nasıl anladın?” diye sordum sancak tarafına ilerlerken. Alt güverteye inen girişe yakındım. Adamlar gürültülü bir şekilde sohbet ediyor, kahkahalar atıyordu. Aşağıda olmaları iyiydi. Muhtemelen daha sonra şükredeceklerdi.

“Uyanıp bayılmadan öncesini hatırlayamadığımda. Başta beni bayılttığını sandım ama boğuştuğumuzu hatırlamıyordum. Aksine tam tersi bir şeyler anımsar gibiydim.”

Kendi kendime gülümsedim. Evet, eğlenceli bir akşam olmuştu.

Riden hâlâ yoğun bir hüznle bir şeyleri maskeleyemeye çalışıyordu. Tahminime göre, babasının ölümünü düşünüyordu. Ama benimle konuşurken etrafından kızıl alevler de eksik olmuyordu. Özellikle de o akşamdan bahsederken.

“Ama sonra değiştiğin o gün var. Sanki bambaşka biri olmuşsun. Direnmiyordun. Her zamanki gibi konuşmuyordun. Sanki... sinirlerin alınmış gibiydi. Yemin ederim, çok farklı görünüyordun. Gözlerimi kıssam, etrafında bir hale görebileceğime yemin edebilirdim.”

Bunu hayal etmiş olmalıydı. Siren olduğumda hareketlerim ve sözlerim dışında fiziksel hiçbir değişime uğramıyordum.

“Küçüklüğümden beri babamın haritasından haberdardım,”

diye devam etti. “Tam olarak anlamasam da sirenleri bilirim. Sen ve babanla ilgili bildiğim iki üç şeyi bir araya getirince bağı kurmak zor olmadı. Bu akşam bana... şarkı söylemeden önce de şüpheleniyordum.”

Hüznünün arasında sadece küçük alevler oynaşıyordu. Korkmuyordu. Harita buralarda değildi. Üst güverteye yöneldim.

Riden güvenli bir mesafeden takip ediyordu. “Neden nerede olduğunu söyletemiyorsun? Beni uyutmuştun, yanılıyor muyum?”

“Evet, seni uyuttum. Hem de iki kere. Ama...” Gücümü tükettiğimi söylemek istemiyordum çünkü güç kelimesi kulağa tuhaf geliyordu. “Biraz yorgundum. O yüzden ikinci seferimde seni derin bir uykuya sokamadım. Artık bir şey yapamıyorum.”

“Yeteneğine yine nasıl kavuşacaksın?”

“Deniz. Deniz bana güç veriyor. Ona yakın oldukça güçleniyorum.”

Harita burada değildi. Uzun adımlarla pruvaya yöneldim.

“Başka neler yapabiliyorsun? Yani insanları uyutmak dışında?” Yanından geçtiğim sırada dokunmaya korkuyormuş gibi Riden geriledi.

Erkeklere olmayan şeyler gösterebilirdim. İstedğim gibi düşünmelerini sağlayabilirdim. Söz verdiğimde inandırabilirdim. İstedğim her şeyi yaptırabilirdim. Tek yapmam gereken şarkı söylemekti. Ama babamın yakında bu gemiyi yakalayacağına inandığım halde bunları ona söyleme konusunda emin değildim.

“İsteddiğimde erkeklerin ne istediğini hissedebiliyorum. Bütün arzularını sezebiliyorum. Ve istediğimi almak için bunu kullanıyorum. İstedğim zaman yeteneğimi devreye sokabiliyorum.” Ve kendimi kaptırdığımda kendimi kaybedebiliyorum.

Riden donakaldı. Hayır, bir saniye. Bir siyahlık görür gibi olmuştum. Korku siyahı. Olduğum yerde etrafıma bakındım. Ana direğin yükseldiği geminin ortasını geçmiştim.

“Bu yüzden mi böyle davranıyorsun?” diye sordu. Sanırım dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

Ana direğe doğru geri yürüdüm. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu gemide olduğun süre boyunca yaptığın ve söylediğin her şeyden bahsediyorum. Ne hissettiğimi anlamaya çalıştın mı? O yüzden mi istediğimi verdin? Bu yüzden mi seni korumam gerektiği hissine kapıldım? Yoksa beynime mi girdin? Daha önce hissetmediğim şeyler hissetmem için beni zorladın mı?”

Olduğum yerde kaldım. “Riden, seni sadece uyuttum. Ne aklınla oynadım ne de seni kullandım. Bunu sadece haritayı bulmak için Draxen’a yaptım. Düşündüğün ve hissettiğin her şey... sana ait. Ben bir şey yapmadım.”

Halesi maviye döndü.

“Kafan karıştı,” dedim. “Neden?”

Gözlerini kıstı. “Çünkü seni anlayamıyorum. Ve neye inanacağımı bilmiyorum.”

“Neye inanmak istiyorsan ona inan ama gerçeği söylüyorum. Şimdi izin verirsen, bulmam gereken bir harita var.” Başımı kaldırıp yukarı bakarak, “Gözcü kulesi ha?” dedim. Riden haritayı oraya saklamış olmalıydı.

Riden arkamdaki bir şeye bakıp çenesini havaya dikti. “Hey, sen orada ne yapıyorsun?”

Riden’in duygularına o kadar yoğunlaşmıştım ki arkamdan birinin geldiğini fark edememiştim. Tam dönüp bakacağım anda kafama inen sert bir şeyle karanlığa gömüldüm.

Her şey bulanıktı. Birkaç gölge seçebiliyordum ama sallandığımı farkındaydım. Sandaldaydım.

“Uyanıyor,” dedi biri.

“Düşündüğümünden daha hızlı iyileşiyor. Tekrar vur.”
Bir kez daha karanlık.

Soğuk.

Buz gibiydi. Yanaklarım donuyordu. Parmak uçlarımı yakıyordu. Kıyafetlerimden içeri sızıyordu.

Gözkapaklarım hâlâ ağır olduğu halde açmayı başardım. Parmaklıklarla karşılaştım. Yine hücreye mi atılmışım?

Hayır.

Parmaklıkların ötesi gemi değil, kum ve ağaçtı. Çok uzak olmayan dalgaları duysam da kıyıyı göremiyordum.

Yalnızdım.

Ağaçlar rüzgârla hisırdıyordu. Soğuktan titriyordum. Kumların altında bir şeyler hareket ediyordu.

Gecenin sesleri beni korkutmuyordu. Hayır, beni asıl korkutan kafesti. Şarkım bitmişti. Kimsem yoktu.

Uzun zamandır ilk kez gerçekten korkuyordum.

Biri yaklaştığında sabah olmuştu.

Adamı tanımıyordum. Uzun boyluydu ama babam kadar uzun değildi. Tepesi kelleşmişti, çenesinde kahverengi sakalı vardı. Sol kulağında beş altın halka küpesi hemen göze çarpıyordu. Kıyafetleri kaba olsa da temizdi. Belinde kılıcı ve tabancası asılıydı. Ama sık sık silah kullanacak biri gibi görünmüyordu. Sırım gibiydi, kaslıydı ama kafeste olmasam onu alt edebileceğimden emindim.

Cebinden küre gibi bir şey çıkardı. Ah, harita. Tembelce havaya atıp tuttu. Bana hava atıyordu.

“Kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu. Sesi tam da beklediğim gibiydi. Gür ve emredercesine konuşuyordu.

“Bilmem gerekiyor mu?” dedim, kafeste değilmişim gibi umursamaz bir tavırla. Ses tonumla gurur duyuyordum. Midedi kasıp kavuran sinirlerime paravan oluyordu.

“Adım Vordan Serad.”

Şaşkınlığımı belli etmedim. Üçüncü korsan lord tarafından kaçırılmışım ve bu seferki önceden planlanmamıştı.

En azından ben planlamamıştım.

Özgüvenimi takınmaya çalıştım. “Sen *benim* kim olduğumu biliyor musun?” diye sordum, Vordan’ın emreden sesini taklit ederek.

“Korsan kral Byronnic Kalligan’ın kızı Alosa Kalligan’sın.”

“Mükemmel. O zaman beni kafeste tutmakla ne büyük aptallık ettiğini de biliyorsunuzdur.”

“Aptallık? Alakası yok. Baban seni kaçırmanın genç Al-lemos olduğunu sanıyor, aradığı kişi ben değilim. Suyun gücünden mahrum bırakıldın, o yüzden kurtulamazsın. Asıl korkmadığın için aptallık eden *sensin*.”

Ağzım kururken midem yanıyordu. “Peki kim bıraktı?”

“Ben,” dedi arkamdan bir ses. Ağaçların arasından bir sürü adam çıkmıştı. Riden aralarındaydı ama konuşan o değildi. Hayır, Riden iki namlunun ucundaydı. İtekleterek bana doğru getiriliyordu. Neden benim gibi kafese kapatılmamıştı? Kafeslerde yer yok muydu yani?

Konuşanı görünce beynim bir anda bomboş kaldı.

Theris.

Ağaçlardan birine dayanmış, her zamanki gibi bir parayı parmaklarının arasından geçirip duruyordu.

Başımı iki yana salladım. “Babama ihanet etmek? Bu yaptığın son hata olacak. Düşmana bilgi sızdıran son adama ne olduğunu bilmiyor musun? Babam onu ayak bileklerinden bağlayıp tam ortadan testereyle kesti.”

Theris etkilenmiş benzemiyordu. “Şansıma ihanet eden ben değilim,” dedi.

Kafamı karıştırmak için bunu söylemesine bile gerek yoktu.

“Ben asla babanın adamı olmadım,” diye devam etti.

Sözlerine anlam vermem gerekenden uzun bir zaman aldı. Ama işaret... Babamın işaretini biliyordu. Kalligan soyuna hizmet ettiğini açıkça göstermişti.

“Bağlantılarım derindir,” diye açıkladı Vordan, cam küreyi cebine atarak. “Kalligan aptalın teki. Dokunulmaz

olduğunu sanıyor. En yakınındakilerin onu satmaya hazır olduğunu farkında bile değil. Daha da önemlisi seni de satmaya hazırlar.”

Theris’e baktım. “Gemide bana yardım etmiyordun.”

“Hayır,” dedi. “Seni gözetlemeye gönderilmiştim.”

“O zaman *Gece Yolcusu*’ndaki babamın adamı kim?” diye sordum. Daha çok kendimle konuşuyordum.

“Zavallı Gastol’du. Korkarım Draxen gemini ele geçirirken adamcağızın boğazını kestir.”

İki adam öldürmüştüm ve onlardan biri de babamın adamıydı, öyle mi? Tamamen benim suçum olmadığını bildiğim halde suçluluk duygusu tepemden aşağı kaynar sular gibi boşalıverdi. Sahte kaçırılma planımı devreye sokarken babamın gemiye yerleştirdiği adamın kim olduğunu söylemesi gerekirdi. O zaman Gastol ölmez, Theris beni kandıramazdı. Babam böyle ince detaylarla ilgilenmezdi. Bir adamının kazara ölmesi umurunda mıydı? Her zaman yerine başkasını bulabilirdi. Ama bu durumda umursamazlığı yüzünden, Draxen’in haritasından olmuştu.

Ve belki beni de kaybedecekti.

Öte yandan belki babamın bir muhbirinden bana yardım etmesini istemeyeceğini bilmem gerekirdi. Sonuçta yardıma ihtiyacım olmadığını biliyordu. Theris’in numara yaptığını en başında anlamalıydım. Kendime kızsam da tekrar konuya odaklandım.

“Neden Theris’i beni gözetlemeye gönderdin?” diye sordum Vordan’a. “Benden ne istiyorsun ki?”

“Değerinin farkında değilsin,” dedi adam. “Kalligan’ın

seni sırf kızı olduğun için mi yanında tuttuğunu sanıyordun? Hayır Alosa. Güçlerin yüzünden seni yanında tutuyordu. Kendi kazancı için seni kullanıyordu. Onun için kullanışlı bir aletten fazlası değilsin. Kalligan'ın bütün cezalarını, eğitimlerini, sınavlarını duydum. Sana yaşattığı bütün o korkunç şeyleri biliyorum. Ve seni özgürleştirmek için buradayım.”

Bir an için hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl bilebildiğini merak ettim. Sonra fark ettim ki babamın sağ kollarından biri onunla çalışıyorsa... Eh, her şeyi bilmesi çok normaldi.

“Kafese tıkmak, beni *özgürleştirmeye* çalıştığını göstermenin en iyi yolu olmasa gerek.”

“Özürlerimi kabul etmeni rica ediyorum. Mesele açıklığa kavuşana kadar kafes daha çok bir güvenlik önlemi. Kendim ve adamlarım için.”

“Mesele açıklığa kavuştu. Şimdi beni dışarı çıkar.”

Vordan kel kafasını iki yana salladı. “Daha sözlerimi bitirmedim.”

Ben de bitirmesini istemiyordum. Sadece beni bu kafesten çıkarsın istiyordum. Hemen şimdi. Yine de onu kızdırmamak için sesimi çıkarmadım. Belki şarkı söyleyecek gücüm kalmamıştı ama onu okuyabiliyordum.

Hiçbir yere kaçamayacağım bir kafese tıklılmanın sıkıntısı yetmezmiş gibi şimdi de... Siren yanıma başvurmam gerekiyordu. Yeniden. Genzimde iğrenç bir tat hissedebiliyordum. Tüylerimin diken diken olmasının soğukla bir alakası yoktu.

Adamın rengi kırmızıydı. En karmaşık renk. Bir sürü an-

lama gelebilirdi: aşk, şehvet, nefret, tutku... Aslında güçlü bütün duygular bana göre kırmızıydı. Tahmin etmem gerekirse Vordan'ınki tutku kırmızısıydı ama ne tutkusu?

Vordan'ın başarma arzusuna yordum. Benden bir şey istiyordu. Keşke ne olduğunu öğrenecek kadar sabırlı olabilseydim.

“Devam et o zaman,” diyebildim.

“Mürettebatıma katılmanı teklif ediyorum. Isla de Canta'ya ulaşmama yardım etmen karşılığında sana özgürlüğünü vermek istiyorum.”

“Kendi gemimin ve mürettebatımın kaptanıyım. İstediğim zaman istediğim yere yelken açma özgürlüğüm var. Böyle bir teklifi niye cazip bulacaktım?” Öfkeyle sormuyordum. Tavrım son derece mantıklıydı. Sakin kalmaya ve onu anlamaya çalışıyordum.

“Çünkü sonuçta babana tabisin. Bu iş bittiğinde... babanla birlikte üç haritayı ele geçirdiğinizde... Isla de Canta'ya gidip asırlardır biriken hazineye el koyduğunuzda... Sonra ne olacak Alosa? Ben ne olacağını söyleyeyim. O zaman baban sadece Maneria denizlerinde hüküm sürmeyecek ve aynı zamanda kontrolü elde tutmak için ihtiyaç duyduğu zenginliğe kavuşacak. Ve sen ona hizmet etmeye devam edeceksin. Ondan asla kurtulamayacaksın.”

“Ama size katılırsam özgür kalacağım, öyle mi?” diye sordum kuşkuyla.

“Evet. Babanın ele geçirmek istediğini benim ele geçirmeme yardım et. Isla de Canta'ya gitmeme yardım et. Kalligan'ı devirmeme yardım et. O zaman özgür kalacaksın.

Başarılı olduğumuzda nereye istersen gidebilir, ne yapmak istersen yapabilirsin. Bir daha seni rahatsız etmeyeceğim.”

Vordan Serad aptalın tekiydi. Sözünü tutacağına bir an olsun inanacağımı mı sanıyordu? Gerçekten babama böylesine kolay ihanet edeceğimi mi düşünüyordu? Kalligan’a hizmet etmekten gocunduğumu da nereden çıkarmıştı? O benim babamdı. Yaptığım her şeyi aileme sevgimden yapıyordum. Özgürlük gibi bir arzum yoktu çünkü zaten özgürdüm. Kendi gemim ve mürettebatım vardı, istediğimi yapabiliyordum. Bana ihtiyaç duyduğunda arada bir babama yardım ediyordum. Sonuçta o aynı zamanda kraldı. Ve tahtı bana devrettiğinde kraliçe olacaktım. Vordan bütün bunlardan vazgeçmemi mi bekliyordu? İmkânsızdı.

Yine de bunları söylemeyi göze alamadım. Hâlâ Vordan’ın duygularını sezebiliyordum. Umutluydu. Bir şeyler için... fazlasıyla umutluydu.

Bu kafesten çıkıp kaçma şansı yakalamak için kabul etmek tek yoldu.

“Haklısın,” dedim. Vordan’ın benden tam olarak duymak istediğini söylüyordum. “Korkumdan babamdan bir türlü kurtulamıyordum. Uzun zamandır özgür kalmak istiyorum. Isla de Canta ya da Kalligan hiç umurumda değil ama hizmetim karşılığında bana özgürlüğümü söz verirken aradığını bulmana yardım ederim.”

Vordan arkamda bir yere bakınca ben de döndüm. Theris başını iki yana sallıyordu. “Yalan söylüyor.”

“Yalan söylemiyorum,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Vordan’a o kadar çok yoğunlaşmışım ki Theris’in

duymak istediğiyle ilgilenmemiştim. Dahası ikna etmem gerekenin Vordan değil, o olduğunu da fark edememişim.

Theris gülümsedi. “Draxen’da kullandığı taktiği uygu-
luyor. Duymak istediklerini söyleyerek Alosa’nın insanları
nasıl oyuna getirdiğine kendi gözlerimle tanık oldum.”

“Draxen’da yeteneklerimi kullanmış olabilirim ama bu
şu anda kullandığım anlamına gelmez,” dedim. Gerçi fay-
dasız olduğunu biliyordum. Aslında söylemem gerekenin ne
olduğunu anlamıştım ama artık cevabımı değiştirmek için
çok geçti.

“Direnmedin Alosa,” dedi Theris. “Seni gemide bir ay
izledim. Konuşmalarını ve... temaslarını dinledim.” İmalı
gözlerini Riden’a çevirdi.

Riden henüz konuşmamıştı ama adamları dikkatle izli-
yor, bu durumdan nasıl kurtulabileceğimizi anlamaya çalışı-
yordu. Theris’in sözleri üzerine bana baktı.

Theris ne kadarını gördü? diye düşünürken midem bu-
lanıyordu.

“Ne kadar inatçı olduğunu çok iyi biliyorum,” diye de-
vam etti adam. “Ve babanla ilgili hislerini de biliyorum.
Onu hep yaptığın gibi savunmadın.”

Herifi tekmelemek istiyordum ama çok uzaktı. Zaten
istesem bile bacağımı parmaklıkların arasından geçiremez-
dim. Kolum geçerdi ama bacağım asla. “Peki,” dedim, yeni
bir plan düşünürken. “Şimdi ne olacak?”

“İşbirliği yapmayacağını bildiğimizden, farklı bir yol
planladık,” dedi Vordan.

Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. Siren yanıma bastırdım.
Şu anda Vordan’ın düşüncelerine hazır değildim.

“Malzemeleri getirin,” diye emretti, tabancaları hâlâ Riden’a dönük adamlarına. Adamlar anında dönüp ağaçların arasında gözden kayboldu.

Riden’ın beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Ne düşündüğünü kestiremiyordum ama tahmin etmek zor değildi. Silahlar gitmişken ne yapabileceğini düşünüyordu. Ama gerilemesine fırsat kalmadan Theris tabancasını çekip uyardı.

“Aklından bile geçirme.”

“O niye burada ki?” diye sordum. “Beni zaten kafeslediniz. İkinci tutsağa gerek var mı? Draxen onu aramaya başlamıştır bile.”

“Onu da açıklamanın zamanı gelecek,” dedi Vordan.

Halinden pek memnundu, belli ki olacakları heyecanla bekliyordu. Sanırım işbirliği yapıp yapmamam arasında hiçbir fark olmayacaktı.

Belki de değişmeliydim. Vordan’ın özgür bırakmak isteyeceği mükemmel kadına mı dönüşmeliydim? Elimdeki tek silah buydu ama işe yarar mıydı? Gözüm Theris’e ve parmaklarının arasında kaydırduğu paraya kayınca, hiçbir işe yaramayacağını anladım. Vordan’ı etkilemeye çalışsam Theris farkına varacak ve bir şekilde oyunumu bozacaktı.

Çaresizdim. Silahım yoktu. Gücüm yoktu. Şu aşamada tek umudum birinin kafese yaklaşması ya da Riden’ın kaçıp sonra beni kurtarmasıydı. Halihazırda Riden zaten pek mutsuz olduğundan, kaçsa bile bana yardım etmek isteyeceğinden kuşkuluydum.

Adamlar elleri boş dönmedi. Her birinin bir elinde bir

kova suyla, diğ er elinde sopaya benzeyen bir Şey vardı. Başta ne olduğ unu anlayamadım.

“Alosa,” dedi Vordan. “Madem buradasın,  yleyse sahip olduğ un yetenekleri öğrenebilirim. Isla de Canta’ya gitme yardımı etmeni sağlayamayacaksam, sirenler hakkında her Şeyi  ğrenmeliyim ki oraya gittiğimde kendimi hakkıyla koruyabileyim.”

Buz gibi bir korku yüreğime oturdu.

Denek olacaktım.

Bölüm 17

“Ne?” diyebildim. Çünkü başka *ne* diyeceğimi bilmiyordum.

“Yeteneklerinle ilgili dürüst olmanı beklemiyorum, o yüzden kendim karar vermek zorundayım,” dedi Vordan. “Birlikte sirenlerin sahip olduğu bütün güçleri öğreneceğiz Alosa.”

Bunun benim için ne kadar dehşet verici olduğunun farkında değildi. Yeteneklerimi kullanmaktan ne kadar nefret ettiğimi, hatta bazen korktuğumu nereden bilecekti ki? İçimin dışıma çıkması hissinden nefret ediyordum. Duygusal sonuçlarından nefret ediyordum. Tabii bu arada yeteneklerimi kullanırken değişmem meselesi vardı. Vordan her şeyi tekrar tekrar göstermemi isteyecekti. Düşüncesi bile midemin ağzıma gelmesine neden oluyordu. Yutkundum.

“Ben sadece kısmen bir sirenim,” dedim çaresizce. “Yaptıklarım ve yapamadıklarım Isla de Canta’da bulacağın yaratıklarla karşılaştırılmaz. Hiçbir işine yaramam.”

Vordan sakalını çekiştirdi. “Bu doğru değil. Gerçek bir

sirenin güçlerine sahip olmasan bile, bana hazırlanmamı sağlayacak bilgiyi verecek yeteneklere sahipsin.”

Bu arada Vordan’ın adamları yaklaşıyordu. Kovaları kaftesten beş adım kadar uzağa bıraktılar. Erişemeyeceğim kadar uzak duruyorlardı. Sonra kovalara içi boş tüpe benzeyen uzun dalları yerleştirdiler.

“Her şeyden önce...” dedi Vordan. “Benim için şarkı söyleyeceksin.”

“Çok beklersin.”

Vordan gülümsedi. “İşte ikinci kaptan tam da bu yüzden burada. Theris, Alosa’ya her itirazında ne olacağını göster.”

Theris palasını çektiği gibi Riden’in kolunu kestiğinde gömleğin altından kan boşaldı.

Riden yüzünü ekşitti ama bunun dışında acı çektiğini belli etmiyordu. Bilakis kahkaha atıp elini taze yarasına bastır-
dı. “Prensesin hayatımı dert edeceğini düşünüyorsanız ger-
çekten büyük aptallık ediyorsunuz,” dedi.

Theris kıkırdadı. “Yanılıyorsun Riden. Alosa prensipleri için yaşar. İntikam duygusu güçlüdür. Kendisine yanlış yapanların paçayı sıyırmasına asla katlanamaz. Draxen onu ka-
çırdı, dövdü, aşağıladı ve iffetine göz dikti. Alosa ondan nef-
ret ediyor. Oysa Draxen hâlâ hayatta. Neden biliyor musun?”

Riden bana baktığında gözlerimi hemen yere indirdim.

“Acı çekeceğini düşünmese ağabeyini çoktan öldürmüştü. Hem de işkence ederek öldürmüştü. Draxen’in hâlâ hayatta olması, prensiplerinden daha çok önem verdiği en az bir şey olduğu anlamına gelir. Senden bahsediyorum.”

Bu doğru değildi. Ben... Riden’a borçluydum. Alabile-

ceği halde hançerimin bende kalmasına izin vermişti. Kimseye borçlu kalmak istemezdim. O hayatta kalmama yardım etmişti, ben de ağabeyini öldürmemiştim. Hepsi buydu.

Bundan emindim...

Bir saniye... Hançer!

Otururken rahat olmaya çalışıyormuş gibi kollarımı bileklerime sarıp çizmemi yokladım.

Hançer yoktu.

“Bunu mu arıyorsun?” dedi Theris, hançerimi kemerinden çekerek. Daha önce fark etmemiştim.

Dert etmiyormuşum gibi görünmeye çalıştım. Gerçekte öfkeden köpürüyordum. Theris sadece kaçma umudumu elimden almamıştı, o hançerin benim için özel bir değeri vardı.

“Şöyle yapacağız,” dedi Vordan, dikkatimi kendisine çekerek. “Ne yapacağını söyleyeceğim, sen de istediğimi yapacaksın. En küçük bir tereddüt ya da oyunda Riden yeni bir yara daha alacak. Yeteneğini kaçmak için kullanırsan onu öldürür, değer verdiğin başka birini getiririm. Anlaşıldı mı?”

Ateş saçan gözlerle baktım. “Bu kafesten çıktığımda ilk işim seni öldürmek olacak.”

Vordan’dan işaret bile beklemeyen Theris Riden’in bileğini kestiğinde nefesimi tutarken gözlerim kocaman açıldı.

“Anlaşıldı mı dedim?”

İnsan olarak da siren olarak da bana ters olduğu halde gururumu yuttum. “Evet.”

“Güzel. Niffon, Cromis... balmumu.”

Adamlar ona ve Theris’e sarı turuncu renkte iki balmumu

parçası verdi. Sonra kendilerine de aldılar. Ardından hepsi balmumu parçalarıyla kulaklarını tıkadılar.

Zekice bir çözüm Vordan. Yenilmez olduğunu sanıyorsun. Buradan kurtulmanın yolunu bulacağım. Her zaman bulurum. Kurtulmam an meselesi. Ama keşke bütün hücrelerime sinen korkuya söz geçirebilseydim.

Vordan başıyla kovaları işaret ettiğinde yüzümdeki öfkeyi saklamaya bile çalışmadım. Adamları ince dalları kovalara daldırdılar.

“Ellerini uzat Alosa,” derken Vordan sesini yükseltti.

Hayır. Uzatmayacaktım. Uzatamazdım. Bu deneyin bir parçası olamazdım. Bunu bir kez daha yaşayamazdım. Babamın zindanında yaşadıklarım hâlâ gözümün önündeydi.

Bileklerimdeki kelepçelerle duvara zincirlenmiştim. Ayak bileklerimi de kıpırdatamıyordum. Zincirler taş duvardan bir adım uzaklaşmamı bile engelliyordu.

“Rahatla,” demişti babam, yüzüme bir kova su çarparken.

Sırılsıklam olurken ağızma burnuma giren suyla az daha boğuluyordum.

“Direnme Alosa. Bakalım seni daha güçlü yapabilecek miyiz...”

Bir homurtuyla kendime geldim. Riden sağ eliyle kolunu tutuyor, gergin parmaklarının arasından kanlar akıyordu.

“Ellerini uzat!” diye emretti Vordan. Bu sefer bağırıyordu.

Anıların geçmişte kaldı, dedim kendime. Baban güçlenmeni sağladı. Yapabileceğin her şeyi öğrenmene yardım etti.

Korsan kralın baskılarından ve deneylerinden sonra hayatta kaldıysan bu yılanbalığından farksız zavallı aptalın yapacaklarına da katlanabilirsin.

Telkinim anında devreye girdi. O yüzden Theris, Riden'a yeniden zarar veremeden Vordan'ın isteğini yerine getirdim. Riden'a bakmayacaktım. Boyun eğmem kendim için ne anlama geliyordu? Riden için ne anlama geliyordu?

Niffon ve Cromis kovalarının yanında diz çöktü. Niffon içi boş dalın bir ucunu tıkayıp kovadan çıkardı, ardından bana doğrulttu.

Anlaşılan Vordan her şeyi düşünmüştü.

Keşke Niffon'un dalı biraz daha uzun olsaydı. O zaman yakalayabilirdim. Basit bir hataları şu anda çok işime yarayabilirdi. Ama hayır. Theris, kısıtlı kaynaklarla neler yapabileceğimi görmüştü. Dallara dokunmama asla izin vermezdi.

Korku dolu bir bekleyişti. Niffon başparmağını dalın ucundan çektiğinde içindeki okyanus suyu açtığım ellerime döküldü. Suyun parmaklarımın arasından akmasına engel olmuyor, bu kadarcık sudan güç almadığımı umuyordum. Belki bu şekilde rol yapabilirdim. Yeteneklerimi bu şekilde güçlendiremezdim.

Ama Vordan bunu yutacak adam değildi. Memnuniyetsizlikle başını iki yana salladığında Theris bu sefer kılıcını Riden'm baldırından geçirdi.

"Suyu yerde biriktirme," dedi Vordan. "İçine çek."

Tehlikeli bir şeyler yapmak üzere suyu biriktirmemden korkuyordu. Oysa içime ne kadar su çekersem çekeyim, kulaklarındaki balmumu yüzünden ne Vordan'a ne de adamlarına zarar verebilirdim.

Elbette bunu belirtmedim. Riden'in daha fazla acı çekmesini istemiyorsam fazla zamanım yoktu. Haliyle Niffon'un elime döktüğü bütün suyu anında içime çektim. Tek bir damla bile yere damlamamış, ellerim anında kuruyuvermişti.

Değişim gecikmedi. Yatıştıran su bir parçam oluvermişti. Son birkaç haftadır hissettiğim boşluğu dolduruyor, şarkımı besliyor, özgüvenimi yerine getirirken korkularımı hafifletiyordu. Bu konforu bütün bedenimde hissetmek istiyordum. Okyanusa koşmak, derinlerin karanlığında konforun kucağına dalmak istiyordum.

Bir an için tek düşünebildiğim okyanus oldu. Ona dönmekten başka bir şey istemiyordum. Başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

“Alosa.”

Özlem dolu düşüncelerimi bölen Riden'in sesi oldu. Siren arzularımı dizginlemeye çalıştım. Kendime hâkim olana kadar şarkımı kullanamazdım. Okyanustan beslenmek, siren dürtülerimi devreye sokuyordu. Ve bir sirenin dürtüsü kendinden, kız kardeşlerinden ve okyanustan başkasını umursamamaktı.

Bu adam benim için hiçbir şeydi. Neden onu öldürecekler diye dertleniyordum ki? Benim için hiç önemi yoktu. Önemli olan bendim.

“Alosa,” dedi yine Riden.

Düşüncelerime odaklanmaya çalışırken gözlerimi kısarak ona baktım.

Ruhsuz bir yaratığa dönüşme, diye düşünüyordum. Sen bir kadınsın. Mürettebatını, dostlarını, aileni düşün. Çal-

dığın gemiyi nasıl sahiplendiğini hatırla. Kaptan olmanın, mürettebatının saygı ve minnet göstermesinin nasıl bir his olduğunu hatırla. Onu memnun ettiğinde babanın gözlerinde beliren gururu düşün. Riden'ı düşün. Kılıç çarpıştırırken nasıl eğlendiğini unuttun mu? Atışmalarınızı, hançeri, öpüşmenizi... Kendine hâkim olamadığın için ölmeyi hak etmeyen Riden'ı düşün!

İşe yaradı. Gözlerimi Vordan'a çevirip yeni emri bekledim.

"Ona şarkı söyle Alosa. Göster yeteneğini."

Kuşkusuz Vordan, Riden'in dans etmesini ve komik hareketler yapmasını bekliyordu. Başka şartlarda olsaydı, Riden'ı küçük düşürmek gerçekten eğlenceli olabilirdi. Ama şimdi öyle düşünmüyordum. Beni kafese kapatan bir adama bu tatmini yaşatmayacaktım. Ne Riden onun maymunuydu ne de ben köleydim.

Riden'a baktım. Korkuyormuş gibi görünmüyordu, sadece huzursuzdu.

"Hadi," diye mırıldandı sonunda. Bana baktığı ve hepsinin kulaklarında balmumu olduğu için benimle konuştuğunu anlayamıyorlardı. "Bu işten eninde sonunda kurtulacağız. Bu arada yapman gerekeni yap."

Vordan beni dikkatle izlediğinden başımı sallama riskine girmedim. Bunun yerine başladım. Basit ve anlaşılması zor bir şeyler başlayacaktım. Dudaklarım hafifçe aralandığında ruh okşayan hafif bir melodi tutturdum. Notaların önemi yoktu. Önemli olan şarkıya güç veren niyetti. Bu sayede Riden istediğim her şeyi yapacaktı. Ve şu anda tek istediğim acılarına son vermektir.

Anında gergin kolları ve bacakları gevşedi. Artık acı veren kesikleri hissetmiyordu. Ardından bluzumdan yırttığım bir parçayı ona attım.

Vordan'ın adamları, Riden'in kaçmasını ya da beni kurtarmaya çalışmasını engellemek istercesine hazır bekliyordu. Küçük bir kumaş parçasıyla bunu başarabileceğimi düşünmeleri gururumu okşamalıydı.

Ama şeridi Riden'in kolu için atmıştım. Şarkıma birkaç nota daha katarak kanamayı durdurabilmesi için Riden'in en kötü yarasını sarmasını sağladım. İyileştirebilmeyi dilerdim ama yeteneklerim sınırlıydı. Sadece acıların kaynağı olduğunu öğrendiğim beyni etkileyebiliyordum. Riden'in acılarını geçici bir süre rahatlatmaktan daha fazlasını yapamazdım.

Sadece birkaç notam kalmıştı, o yüzden Vordan'a istediğini vermeye çalıştım. Riden'in sırtı aniden dikleşti. Gözleri boş bakmıyordu. Dahası kendi iradesiyle hareket ediyormuş gibi normal görünüyordu. Ama öyle değildi. Şarkımla söylediklerim dışında hiçbir şey yapamazdı. Birkaç dövüş hareketi yaptı. Görünmez bir düşmana tekme ve yumruk savurmasını sağladım. Havaya sıçrayıp rakiplerinin darbelelerinden kaçtı. Sonunda hayali kılıcını kınına soktu.

Gücüm tükendiğinde onu bıraktım. Sonra kafeste yere oturdum.

Riden gözlerini kırıştırarak kafa karışıklığıyla etrafına bakınıyordu. Beni görünce her şeyi hatırladı. Şarkının anısını silmemiştim, o yüzden ona neler yaptırdığımı çok iyi biliyordu. Derin bir nefes aldı. Yaralarının acısı geri dön-

meye başlamıştı. Şarkımı kestikten sonra acıları için yapabileceğim bir şey yoktu. Geçici bir rahatlama olmuştu ama en azından bunu yapabilmiştim. Sonuçta benim yüzümden buradaydı.

Eh, aslında Theris'in yüzündendi ama Riden'in böyle düşüneceğini sanmıyordum.

Vordan kafese bir adım yaklaşıp dikkatle beni süzdü. "Gözlerin gerçekten ruhunun aynası gibi Alosa," derken kulaklarındaki balmumu yüzünden bağırıyordu. "Bir dakikadan az bir sürede yeşilden maviye, sonra tekrar yeşile döndü. Şarkı söyleyip söylemediğini anlamak için harika bir yol."

Kahretsin.

Kafesten çıkana kadar bunu fark etmeyeceklerini ummuştum ama beni yakından izliyorlardı. Bu işin sonunda hiçbir sırrım kalmayacaktı.

"Ama işimize dönelim. Bence bundan daha iyisini yapabilirsin Alosa," diye devam etti Vordan. Hevesli sesi midemi daha da bulandırıyor. "Bir daha dene," derken parmağını adamlarından birine doğrulttu.

Bu sefer Cromis elindeki dalı suyla doldurup başparmağıyla tıkadı ve sonra kafesten dışarı halsizce uzattığım kollarımın üzerine getirdi.

Numara yapıyordum. Güçlerimi kullanmamın beni bir süreliğine güçsüz bıraktığını düşünmelerini istiyordum. Bunu daha sonra avantaja çevirebilirdim.

Dökülen suyu içime çektim. Gücün damarlarımda dolaştığını, bütün vücuduma yayıldığını hissedebiliyordum.

Kuşkularım silindi. Zayıflığım güce dönüştü. Korku artık çözümdü. Bu adamlar neye bulaştıklarını bilmiyordu. Ben güçtüm. Ben ölüm ve yıkımdım. Ben uğraşılmayacak biriydim. Hepsinden üstündüm. Hepsini...

“Alosa.” Riden’in sesi tehlikeli düşüncelerimi böldü. Si-ren yanımın beni ele geçirmeye çalıştığını fark mı etmişti? Yoksa hemen itaat etmezsem Theris’in yapacaklarından korktuğu için acele etmemi mi istiyordu?

Nedeni ne olursa olsun, beni hızla kendime getirme yeteneğine minnettardım.

“Alosa, bunu yapmak zorunda değilsin,” diye ekledi. Yine Vordan ve adamlarının göremeyeceği şekilde durmuştu, o yüzden muhtemelen konuştuğunu anlamıyorlardı. “Sorun değil. Onlara aldırma. Kendini bu durumdan kurtarmaya odaklan. Kaçma konusunda iyisin. Yap şu işi.”

İçinde olduğum duruma rağmen ona gülümsedim.

“Her kaçışım planlıydı. Bu tutsaklığı planlamamıştım.” Vordan’ın kıpırdayan dudaklarımı şarkımın başlangıcı olarak yorumladığını umuyordum. Yanılsamayı sürdürmek için son kelimeyi notaya dönüştürüp yeni şarkıma başladım.

Bana göre melodi hızlı ve heyecan vericiydi. Kıpır kıpırdı. Şarkım her zaman ruh halimle örtüşürdü. Bu sefer Riden’a etkileyici esneme ve el çabukluğu hareketleri yaptırdım. Havada takla attırdım. Ağaçlara tırmanıp ters takla atmasını sağladım. Yaralarının izin vermeyeceği bir hızda koşturdum. Kendi iradesiyle yapamayacağından emin olduğum cambazlıklar yaptırdım çünkü *yapabileceğim* her şeyi ona da yaptırabilirdim.

Notalarım tükendiğinde yine kafesin içinde yere çöktüm.

Vordan kulaklarındaki balmumu parçalarını çıkarınca adamları da aynısını yaptı.

“Çok daha iyi Alosa.” Vordan’ın elinde bir parça kâğıtla bir kömür çubuğu vardı. Kulaklarında balmumu olmamasının bir önemi yoktu çünkü gücüm tükenmişti.

“Yeteneklerini listeleyelim,” diyerek yazmaya başladı. “Yanılmıyorsam temelde üç yeteneğin var. Birincisi şarkın. Doğa kurallarına uygun olduğu sürece şarkınla büyüleyerek erkeklere istediğini yaptırabiliyorsun. Örneğin Riden’in uçmasını sağlayamazsın. Aynı anda kaç adamı büyüleyebiliyorsun Alosa?”

Tereddüt ettim. Yalan mı söylemeliydim? Yoksa gerçeği mi...

Riden karşımda nefesini tuttu. Theris kanlı kılıcını geri çekiyordu.

“Üç!” diye bağırdım. “Yıldızlar aşkına, düşünmeme izin yok mu?”

“Düşünecek bir şey yok. Cevap verirsen Riden zarar görmez. Pekâlâ... Şarkını okyanus suyuyla besliyorsun. Ve okyanus suyu bir yere kadar yeterli oluyor. Cromis’in akıttığı suyla Riden’a daha fazlasını yaptıramazdın. Eminim yaptırmak istediğin işin karmaşıklığı gereken su miktarını belirliyordur.”

Herkesin kafası farklı çalışıyordu. Evet, bu da suyun miktarını etkiliyordu ama elbette bundan bahsedecek değildim. Riden tanıştıklarım arasında en dengeli ve kararlı düşünen adamlardan biriydi. Onu büyülemek, sıradan erkekleri büyülemekten çok daha zahmetliydi.

Kısa bir sessizliğin ardından Vordan notlarına baktı. “Şahane. Demek ki şarkının gücüyle beyni etkileyebiliyor-sun. Ama nereye kadar? Theris unutturduğunu gördüğünü söylüyor. Zavallı Riden’ı ilk büyülediğinde o kendisine ne olduğunu hatırlamamış. Theris aynı zamanda onu uyuttuğunu görmüş. Eminim birinin intihar etmesini sağlamak senin için çocuk oyuncağıdır. Ama karşındakini farklı bir gerçekliğe inandırabilir misin?”

“Evet,” dedim hemen. Tereddüdü göze alamazdım.

“Kanıtla.” Balmumu parçalarıyla kulaklarını tıkayınca adamlar da onu taklit etti.

Ve bir kez daha okyanus suyu kollarıma döküldü.

Suyu içime çekerken Riden’a baktım. Nedense suyun damarlarıma karıştığını hissederken ona bakmak daha kolay düşünmemi sağlıyordu. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım.

“Kukla oynatmaktan nefret ediyorum,” dedim. “Başka fikrin var mı?”

“Benden ala kukla mı olur?” dedi sıkıntıyla. “Kuklacı sensin.”

Sinirle ona baktım.

“Bir planım var,” dedi sonunda. “Kafamı toparlayana kadar sen yapman gerekeni yap.”

Şarkıma başlarken umutlanmak için kendime izin vermedim. Gözlerimi yumup Riden’ın görmesini istediği şeyi düşündüm. Çeşitli seslerle dolu rengârenk ve sihirli bir dünya hayal ediyordum. Parlak renkli kanatlarıyla kelebekler etrafımda uçuşuyor, mor renkli gökyüzünde yıldızlar ardı ardına kayıyordu. Yakınlardaki bir su birikintisinden sıçrayan

damlalar inanılmaz yüksekliklere fırlıyordu. Gökte süzölen kırmızı ve mavi tüylü kuşlar balinalardan bile büyüktü. Aklima gelen her şeyi gelişigüzel hayalime yerleştiriyor, sonra tatmin olana kadar detaylarla oynuyordum. Sonra gözlerimi açtım.

Riden hayret ve hayranlıkla bakıyordu. Önüne yerleştirdiğim görünmez yaratığa dokunmak istiyormuş gibi elini uzatarak, “Çok güzel,” dedi.

“Alosa,” diye araya girdi Vordan. “Bu hayali Theris’e de gönder.”

Theris’in tabancasını Vordan’a verdiğini fark ettim. Kullaklarındaki balmumunu çıkarıp cebine koydu. Hemen şarkının kapsamına onu da aldım. Riden’in canını yakamayaacağı için rahatlamıştım. O da etrafındaki her şeye hayretle bakmaya başladı. Dönüyor, gösterdiğim sihirli dünyanın her yerini görmeye çalışıyordu.

Vordan’in adamlarından biri etkim altında olduğu için beynimdeki tilkiler harekete geçmişti. Riden ve Theris’le savaş ikiye karşı üç kişiyle gerçekleşirdi ama Riden ve Theris’e gösterdiğim dünyadan sonra şarkımdan geriye pek bir şey kalmamıştı. Vordan ona üstün gelebileceğim güce kavuşmamam konusunda çok dikkatli davranıyordu.

Ama her şey bir yana, adamlarından birini büyülememe izin vermesi aklıma takılmıştı. Buna bu kadar meraklıysa neden kendisi gönüllü olmuyordu?

“Mükemmel,” derken kömür parçası parşömenin üstünde hızla cızırdıyordu. “Şimdi Theris’i bırak.”

Dediğini yaptığında Theris hemen etrafına bakınıp ger-

çek dünyaya uyum sağladı, ardından kulaklarını balmumuyla tıkadı.

Vordan tabancasını geri verdikten sonra, “Şimdi çok etkileyici bir şey görmek istiyorum,” dedi.

Kafa karışıklığıyla bir kaşımı kaldırıp ikisine baktım.

“Riden’in korkunç bir şey görmesini sağla. Olmayan acılar hissetsin. Büyülediklerinin ne kadar insafına kaldıklarını göster.”

Cromis yeniden su döktüğünde neredeyse çoğunu kaçırıyordum.

Mideme buz gibi iğneler batıyordu. Benden bunu yapmamı bekleyemezdi...

Su derimden içeri sızarken şarkı söylemeyi kestim. Riden sahte dünyadan uyanmıştı. Ondan uzaklaştığımı hissedebiliyordum.

Bu adamların hepsi çoktan ölmüş sayılırdı. Gücüme kavuştuğumda etlerini parçalayacaktım. Bedenimin neye dönüşeceğini, sahip olacağım gücü hayal ettim. Beşini okyanusun dibine çektiğimi, can verirlerken pörtleyen gözlerini seyrettiğimi hayal ettim. Ölümün kucağında kıvrandıklarını hissedebiliyordum...

“Alosa!”

Derin bir uykudan uyanmışım gibi irkildim. Oysa gözlerim başından beri açıktı. Kendi gerçekliğime... diğer benliğime kaymıştım.

“Sorun değil Alosa. Bana odaklan,” dedi Riden.

Gözlerimi ona çevirdim.

“Sana söylediklerini yap.” Başka bir dünyaya dalıp git-

mişken o emri duymuş olamazdı. “Bu işten sıyrılacağız. Sen devam et.”

Devam edemezdin. Tereddüt ettiğim için Riden’ı yaralarına izin versem ne olacaktı ki? Her halükârda canını yakacaklardı.

Ama şarkı söylersen acıları gerçek olmayacak, dedim kendime. Bir an için canı yanacak, sonra her şey geçmiş olacak. Duraksayamazsın, yoksa kılıç yine bir yerini kesecek. Çabuk ol.

“Üzgünüm,” dedim.

Riden anında çığlık atmaya başladı. Sıcak demirlerle dağlanıyormuş gibi yerlerde acıyla kıvranıyordu.

Kendimden nefret ediyordum. Yeteneklerimden nefret ediyordum. Güçlerimi böyle kullanmamalıydım. Bu yaptığım affedilmez, alçakça bir şeydi.

Vordan için yeterli olduğuna karar getirdiğim anda Riden’in acılarına son verdim. Kalan şarkımı hızla havaya boşalttım. Artık yapmak istemiyordum. Artık hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bütün güçlerimi benden alabilirlerdi.

Alçak herif kahkaha attı. “Çok iyi.” Hâlâ parşömenine notlar alıyordu. Etlerini kızgın demirlerle dağlamak istiyordum.

“Bugünlük şarkı yeteneklerinle beni etkiledin,” dedi kulaklarındaki balmumunu çıkarırken. “İkinci yeteneğinden bahsedelim. Theris doğru duyduysa, insanların duygularını okuyabiliyorsun ama bu yetenek denizden beslenmeni gerektirmiyor. Doğuştan gelen bir yetenek.”

Hayali acılarından sıyrılmaya çalışan Riden yerde nefes

nefeseydi. Gerçek olmadığına kendini ikna edebilmek için elleriyle her yerini yokluyordu.

“Alosa,” diye çıkıştı Vordan, dikkatimi kendine çekmek için. Theris hemen atılıp Riden’in suratını tekmeledi. Burundan fışkıran kanlarla önündeki kumlar kırmızıya boyanıyordu. Niyeyse Theris’in ona tekme atması içimi rahatlatmıştı. Riden bayılmıştı ve acı hissetmiyordu.

“Evet,” dedim. “İstersem insanların ne hissettiğini anlayabiliyorum.”

“Şarkı söylemen gerekmiyor, öyle mi?”

“Doğru.”

“Mükemmel.” Kömür yine parşömenin üstünde cızırdadı. “Adamlarımın ne hissettiğini söyle.”

Bugün bu yeteneğimi fazlasıyla kullanmıştım. Abartmayı göze alamazdım, yoksa kendimden geçebilirdim. Hayatım tehlikedeyken kendimi kaybetmek ihtiyacım olan son şeydi. Denizin gücüyle buluşmam zaten defalarca beni sınıra getirmişti. Ve beni kendime getirebilecek tek kişi olan Riden hâlâ baygındı.

Hızla yeteneğimi kullanıp kapattım.

Duyguların karmaşıklığına hayrandım. Tablo gibiydiler. Sadece görebilmek için acılara katlanmam gerekiyordu. Mide bulandırıcı bir his her yerime yayılırken çabucak Vordan’ın adamlarına baktım. “Bu aç,” dedim Niffon’u işaret ederek. “Diğeri sıkılmış.” Cromis’i kastediyordum. “O heyecanlı... Hayır, bir şeye sevinmiş.” Theris. “Ve sen...” Vordan biraz daha karmaşıktı. “Halinden memnunsun,” diye sözümü tamamladım.

Vordan hepsine teker teker bakıp onaylarını aldı.

“Sıkıldın mı Cromis?” diye sordu Theris. “Belki seni mutfak görevine vermeliyim.”

Cromis kararlı gözlerini bana dikmişti. Üstlendiği görevde kararlıydı. “Ben iyiyim C... Theris.”

Theris bir an dudaklarını büzdü ama hemen ardından yüzü eski haline döndü.

İlginç bir durumdu ama Theris’in sahte isim kullanmasına şaşırıyordum. Aslında gerçek adının ne olduğu umurumda bile değildi. Kafesten kurtulup onu öldürdüğümde adının hiçbir önemi kalmayacaktı.

“Kapayın çenenizi,” diye tısladı Vordan adamlarına. Ardından gözlerini elindeki parşömenden kaldırıp bana baktı. “Bu konuyu yarın biraz daha değeriz. Üçüncü ve son yeteneğine gelelim Alosa. Söylesene... Bu gücü sen nasıl tanımlıyorsun? Bir türlü adını koyamadım.”

Bir an düşündüm.

“Riden hâlâ baygın olabilir ama Theris yine de canını yakabilir. Konuş.”

Ateş saçan gözlerle karşımdaki iğrenç herife baktım. “Her erkeğin hayalindeki mükemmel kadın olabilirim.”

“Yani temelde baştan çıkarıyorsun. Bir kadından daha azı beklenmez ya?”

Çoktan ölüm fermanını imzalamamış olsaydım o bu sözleriyle imzamı kesinlikle hak edecekti. Sıkıttığım dişlerimin arasından, “Bir erkeğe istediğimi yaptırmak için her şeye dönüşebilirim,” dedim.

“Yani insanlarla oynayabiliyorsun. Eminim duygu okuma yeteneğin işine yarıyordur. Şarkını da eklersek zorlu bir

yaratığa dönüşüyorsun. Bir tür kuklacı. Herhalde bu yeteneğin belli bir anda sadece bir erkekte işe yarıyordur, öyle değil mi?”

“Değişir. Birçok erkek benzer şeyleri cazip bulur. Belli bir anda sadece bir erkeğin mükemmel kadım olabilirim ama bu özellikler etraftaki başkaları tarafından da cazip bulunuyorsa...”

“Onlar da etkileniyor.”

“Evet.”

“Göster bana. Adamlarımı etkilemeni istiyorum.”

Babam en çok bu yeteneğimi işe yaramaz bulurdu. Diğer iki yeteneğimi sınıadığı gibi bunu sinamamıştı, o yüzden kendim denemek zorunda kalmıştım. Gerçi henüz sonuçlarını öğrenememiştım. Tabii kullandıktan sonra kendimi tam bir fahişe gibi hissetmem sayılmazsa... Ama istediğimi elde etmek için kullanmayacak kadar da iffetli değildim. Öte yandan genellikle sonrasında şarkımla kurbanlarımın hafızasını silmeyi tercih ederdim.

Ama bugünün sonunda belli ki güvenlik duygumu, sırlarımı ve iffetimi kaybedecektim.

Bölüm 18

Vordan adamları için teker teker değişmemi sağlamıştı. Sırayla fahişeyi (çünkü Niffon işini bilen kadınları seviyordu), masum taşra kızını (Cromis sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan masumiyeti kirletmeyi seviyordu) ve evli bir kadını (Theris gizli ilişkinin tehlikesini seviyordu) oynamıştım.

Hâlâ kafesteydim. Neyse ki adamların bana dokunmasına izin verilmemişti ama söylemek zorunda kaldığım iğrenç şeyler yüzünden kendimi yumruklamak istiyordum. Rolümü yaptığım süre boyunca Vordan lanet olası parşömeni ve kömür parçasıyla notlar alıyordu.

Söylediğim ve yaptığım aşağılık şeyleri kimse okuyamazsın diye o kâğıt parçasını paramparça etmeye yemin ettim.

“Artık durabilirsin,” dedi Vordan, Theris’le yaklaşık on beş dakika kadar konuştuktan sonra. “Beni dert etme. Göreceğimi gördüm.”

Theris, soran gözlerle ona baktı. Herhalde ben de benzer

bir şekilde bakıyordum. Çünkü Vordan'ın deyimiyle baştan çıkarma gücümü onda kullanmaya devam etmekten başka bir şey istemiyordum. Şimdiyse tutmuş durabileceğimi söylüyordu. Dahası Vordan'ın arzularını, alnına tabela asılmış gibi okuyabiliyordum.

“Ah,” dedim. “Anlaşılan sende rol yapmama bile gerek yok. Beni her halimle çekici buluyorsun.”

Vordan'ın bana keyifli bir ilgiyle bakan gözleri, anında gemisine yapışan iğrenç bir yaratıkmışım gibi bakmaya başladı. Kılıcını çekip yaklaştığı sırada Theris, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Kaptan?”

Vordan kendini toparlayıp kılıcını kınına soktuktan sonra parşömenine odaklandı.

Şaşırmıştım. Vordan erkeklerden hoşlanıyordu ama daha da önemlisi daha önce yeteneklerimi onun gibiler üzerinde hiç kullanmamıştım, o yüzden özel yeteneğime bağlılığı olan erkekler olabileceğini yeni fark ediyordum. Ve Vordan'ın o erkeklerden biri olduğunu anlamak, kafesimi bir şekilde daha da sağlamlaştırıyordu.

“Bugünlük bu kadar yeter,” dedi. “Delikanlıyı ve malzemeleri toplayın.”

Niffon ve Cromis harekete geçtiğinde Theris onaylamıyormuş gibi kaptana bakıyordu.

“Delikanlıyı kaldır Theris!” diye tekrarladı Vordan.

Theris hemen Riden'in yanına koşarken Vordan son bir kez beni süzdü. “Yarın geri döneceğiz. Zorlu bir güne hazırlansan iyi edersin.” Sert bakışlarımı görünce ekledi. “Merak etme. Daha haftalarca eğleneceğiz.”

Bir kez daha son yediklerimin ağzıma geldiğini hissettim ama baygın Riden'ı ve getirdiklerini taşıyan adamları seyrederken kendimi tuttum.

Haftalar?

Haftalar?

Yeteneklerimi ardı ardına sınarken Vordan bana düşünecek pek zaman bırakmamıştı. Şimdi çaresizlik iyice yüreğime yerleşiyordu.

Kaçmanın bir yolunu bulmalıyım.

Etraftaki ağaçlar çok uzaktı. Yerde uzun otlardan ve kumdan başka bir şey yoktu. Orada burada birkaç taş... Kafesten çıkmama yardım edecek hiçbir şey göremiyordum.

Üstümdeki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim yoktu. Hiçbiri işime yaramazdı.

Öte yandan beni sonsuza kadar kafeste tutamazlardı ya? Eninde sonunda... ne? Yemek için mi çıkaracaklardı? Parmaklıkların ardından beni besleyebileceklerine kuşku yoktu. Tuvalet? Hiç sanmıyordum. Vordan şimdiye kadar fazlasıyla temkinli davranmıştı. Kafesin bir köşesinde işimi görmemi beklediği kesindi.

Yaşamaya devam etmek için tek yapman gerekenin yiyip içmek olduğunu fark etmek tuhaftı. Başkalarıyla konuşman gerekmiyordu. Hareket etmen, koşman, yürümen gerekmiyordu. Uyuman bile gerekmiyordu. Bir kafeste sonsuza kadar yaşayabilirdim.

Babamın zindanında zincirlendiğim günlerde hayatımın bundan sonra bu şekilde devam edeceğini düşündüğüm olmuştu. Sonsuza kadar tutsak kalacaktım. O zaman güçlerimi

kullanmayı reddetmiş, hiçbir gücüm yokmuş gibi yapmıştım. Ta ki sonsuza kadar zincirlere bağlı kalmak ya da gücüm sayesinde babamı ikna ederek kaçmak seçenekleriyle yüzleşene kadar...

Güçlerimi kullanmakta hâlâ tereddütlüydüm ama şu anda hayatta kalmak için yeteneklerimi kullanabilirdim. Oysa bu bir seçenek bile değildi.

Başka ne yapabilirdim ki? Hiç.

Bir saniye... Hayır.

Riden vardı. Ama yaralı ve tutsakken ne işime yarayacaktı?

Bütün gücümle düşündüm. Beynim öyle hızlı çalışıyordu ki düşüncelerimin bir rüyaya dönüştüğünü fark edemedim. Rüyamda demir parmaklıkların arasından Theris'in tekrar tekrar saldırarak Riden'ı yaraladığını görüyordum. Önce yumruklarını kullanıyordu. Sonra kılıcını. Sonunda tabancasını çekip namluyu Riden'in şakağına dayıyor ve ateş ediyordu.

Tabanca sesi yankılanırken sarsıldım. Gözlerimi hızla açtığımda ise sesin bir tabancadan çıkmadığını anlamıştım. Biri kılıcıyla parmaklıkları dövüyordu.

Gözlerimin açıldığını görünce Cromis hemen geriledi.

"Alosa," dedi Vordan ardından. "Yeni güne hazır mısın?" Kanlı yaralarıyla yerde yatan Riden hâlâ hayattaydı. Başını kaldırıp gülümsedi.

Bu salak niye gülümsüyordu? Komik hiçbir şey yoktu.

Belki kendine güveniyordu, belki sadece kendine güveniyormuş numarası yapıyordu. Ama ben bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulamazsam onun da bulamayacağı kesindi.

“Heyecandan uyuyamadım,” dedim buz gibi bir sesle.

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyen Vordan, iğneleyici sözlerimden hiç etkilenmemişti.

Niffon ve Cromis yine kovalarıyla gelmişti. Theris tembelce bir ağaca dayanmış duruyordu. Bir elindeki tabancayı Riden’a doğrultmuştu, diğer elinde her zamanki gibi parasıyla oynuyordu. Vordan kendinden emin bir şekilde dimdik duruyordu, parşömeni ve kömür parçası kaslı ellerindeydi. Cebindeki kabarıklığa bakılırsa harita üzerindeydi. Elbette üstünlüğünü yüzüme vuracaktı. Cebine baktığımı görünce sırtması bunu kanıtlıyordu.

Kafeste uyurken her yerim tutulmuştu. Bitkin bir halde yere bakarken gözlerimi ovuşturdum. Suyla dolu ahşap bir kupanın yanında bir parça meyve ve bir dilim ekmek vardı. Herhalde uyanmadan önce Cromis bırakmıştı.

“Sen bir şey yedin mi?” diye sordum Riden’a.

Onun yerine Vordan cevap verdi. “Oğlanın güçten düşmesi gerekiyor. Ama senin güce ihtiyacın var. Bugün bayağı rol yapacaksın, o yüzden yesen iyi edersin.”

Hiç keyfim yokmuş gibi önümdeki meyveyi dürttüm. Beni uyuşturacak bir şey katmış olabilir miydi?

“Theris’e Riden’ı vurması emrini vermeden yemen için tam olarak bir dakikan var.”

“Acele etme,” diye ekledi Theris. “Uzun zamandır ateş etmemiştim.”

Ekmeği kokladım. Tuhaf bir kokusu yoktu ama yemezsem Riden vurulacaksa başka seçeneğim mi vardı? Meyveden bir lokma koparıırken suratımı ekşittim. Henüz olgunlaşmamıştı. Tadına aldırmadan yutmaya çalıştım. Ardından ekmeği çiğnerken tadını almamak için dilimi kaçırdım.

Riden yememi seyrederken gülümsemeye devam ediyordu. Sadece yemek yememi seyretmekten zevk almadığını umuyordum, umarım bir planı vardı. Yoksa Theris'in onu vurması hiç umurumda olmazdı.

Son lokmayı yuttuğumda suyu başıma diktim. Pınar suyu olduğu için bana şarkım için güç vermiyordu ama hayatta kalmak için benim de sıradan insanlar kadar suya ihtiyacım vardı.

Vordan ve Theris günün planlarını tartışırken kısa bir süreliğine bizi unuttuklarında Riden'in elleriyle yaptığı bir fiske hareketi dikkatimi çekti.

Dudaklarını da oynatıyordu.

Kovaların yanındaki adamlara baktım. Riden'a bakıyorlardı ama kulakları Theris ve Vordan'ın konuşmalarındaydı. Yani bizimle ilgilendikleri söylenemezdi.

“Ne?” diye sordum fısıltıyla.

Hareketi tekrarladı. Bu sefer anlamakta zorlanmadım.

Hazır ol.

Ne için? dercesine gözlerimi açtım. Ne yapacaktı ki?

Bu sefer fısıldamayı göze aldı. “Kılılarımızın çarpıştığı zamanı hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. Kendini beğenmiş salak, kazanabilmek için yaralanmayı göze almıştı. İyi de bunun şimdi ne alakası vardı?

Şimdi, dedi sadece dudaklarını oynatarak.

Ne olacağını bilmediğim halde gerildim.

Riden yaralıydı ama eli kolu bağlı değildi. Birden Niffon'un kovaşına atılıp avuçlarını suya daldırdığında tabanca patladı.

Theris'in namlusundan dumanlar süzülüyordu.

Riden avuçlarındaki suyu korumaya çalışırken ellerini yukarıda tutarak yere yuvarlandı. Ama Niffon sonunda harekete geçip ellerine vurarak suyu yere döktü. Ardından Riden'in ellerini kendi pantolonuna silip bir tekmeyle kovadan uzaklaştırdı.

"Gerzek," dedi Theris sakince. Tabancasına tekrar barut ve saçma dolduruyordu.

"Gerzek," diye tekrarladım, diğerlerinin beni duymasını umursamadan. "Başından beri sırf sen *vurulma* diye elimden geleni yaptım. Boşunaymış."

Riden dizinin hemen üstünü tutuyordu. Bayılmak üzereymiş gibi konuştu. "Daha önce hiç vurulmamıştım. Biraz... fazla acıyor."

Nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Saçma ışıık hızında etini parçalar, kemiğine saplanırdı.

"Bir daha denersen bu acının iki katını hissedersin," dedi Theris.

Riden ona aldırmadan, "En azından beni öldürmediler," dedi.

"Ama şimdi yürüyemeyeceksin."

Tabancasını dolduran Theris, kaldıkları yerden devam etmek üzere Vordan'a döndü. Niffon ve Cromis daha büyük

bir panik yaşıyor, Riden’la beni seyrederken gözlerini bile kırpıyorlardı.

“Muhteşem planın bu muydu?” diye sordum. Artık kimse konuşmamızı umursamıyordu. Riden artık yardım edemeyecek şekilde yaralıydı ve ben kafesteydim. Artık tehdit değildik.

“Evet,” dedi inlemesini yutarken. “Ama gözden geçirilip ince ayar çekilmesi gerekiyor.”

Bunun ne anlama geldiğini sormama kalmadan yaralı bacağını sürükleyerek kovalara doğru emeklemeye başladı.

Herkes durmuş onu seyrediyordu.

“Şuna bak,” dedi Cromis.

“Pes etmiyor,” diye ekledi Niffon.

“Riden, dur!” diye bağırdım sonunda sesimi bulabildiğimde ama dünya umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Öleceğinin farkında değil miydi? En azından tekrar vurulacaktı.

Yerde sürünürken bana aldırmadı. Kovalara ulaşmak üzereydi.

Tabancanın horozu tıkırdadı, ardından Theris nişan alıp ateş etti.

Kafa üstü kovanın üstüne yığılan Riden nefesini tutmuştu.

Niffon onu çekip bana doğru fırlattı.

Gözleri kapalıydı. Nefes almıyordu. Gözlerim her yerini tarıyor, nereden vurulduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonunda kanın boşalmaya başladığı yeni yarayı gördüm. Theris bu sefer aynı bacağından, dizinin hemen altından vurmuştu. İkinci kurşun kemiği iskalamış, baldırını delip geçmiş gibi görünüyordu.

“Oğlan kendini öldürtmeye çalışıyor,” dedi Theris.

“Öldürelim mi Kaptan?” diye sordu Cromis.

“Evet, öldürün.”

Niffon ve Cromis ayağa kalktı. Parmaklıklarla resmen savaşa girmiştim. Riden’in öldürülmesini seyretmek istemiyordum. Onun...

Riden başını kaldırdı. Ona dokunmak istesem de kolum yetişmiyordu.

Gülümsedi.

Şımarık küçük... Bir saniye. Bir terslik vardı. Yanakları şişikti. Her an kusacakmış gibi görünüyordu. Ama ağzını açtığı anda kusmadı. Hayır, bu deniz suyuydu. Açık tuttuğum ellerime püskürttü.

“Olamaz!” diye bağırdı Theris ama artık çok geçti. O balmumuna davranana kadar şarkıma başlamıştım.

Anında Theris, Cromis ve Niffon’u etkim altına aldım. Anahtarın yerini sorduğumda Theris hemen cebinden eğri büğrü bir metal çıkarttı. Beynini karanlığa gömdüm. Elinde yanan bir kibrit dışında herhangi bir şey göremiyordu. Karanlıktan kurtularak huzura ermek istiyorsa mumu yakması gerekiyordu. Mum bendim ve kibrit de kafesin anahtarı...

Bana doğru telaşla koşarken ikinci kovayı devirdiğini görünce yüzümü ekşittim. Dikkatli olsaydım onun kovanın etrafından dolaşmasını sağlayabilirdim ama şu anda hız daha önemliydi. Su hızla kumlara gömülüyordu, ben çıkana kadar hepsi gitmiş olacaktı. O yüzden Riden’in püskürttüğü suyu akıllıca kullanmam gerekiyordu.

Theris yaklaşırken Cromis’le Niffon’u Vordan’a yolladım.

Aynı anda sadece üçünü büyüleyebiliyordum. Vordan iki adamının saldırısından önce çabucak kulaklarını balmu-muyla tıkadı.

Yerde yatan Riden'in nefesleri sıklaşıyordu. Anahtarı kapıp kilidimi açarken Theris'i arkadaşlarına yardıma gönderdim. Üç adamla baş etmesinin mümkün olmadığını gören Vordan dönüp topuğu bastı.

Cromis'ten tabancasını istedim. En yakınımıdaki dolu silah onunkiydi. Koşup belinden çıkardığı tabancayı saygıyla uzattı. Namluyu doğrulttuğumda nefeslerimi kontrol altına alıp Vordan'a... tam kalbinin olduğu yere nişan aldım. Zor-du çünkü Theris ve Niffon önüme geçmişti.

Çekilin! diye emrettim ve ikisi yana sıçradığı anda ateş ettim.

Patlama sesiyle birlikte Vordan yere düştü.

Riden öksürüyordu. "Etkileyiciydi ama yanılıyordun. Ben senden daha iyi nişancıyım."

Tabancayı fırlatıp ona koştum. Diğer üçünü sesimle kontrol altında tutmam gerektiği için hiçbir şey diyemiyordum ama aptalca iddiasına cevap olarak kafamı iki yana sallamaktan geri kalmadım.

"Artık gidebilir miyiz? Burada kanamadan öleceğim."

Bir kez daha başımı iki yana salladım ama bu seferki kararlı bir sallayıştı. Daha işim bitmemişti.

Vordan'ın cesedine koştum. Açgözlü pençesiyle yeteneklerimi not aldığı kâğıdı alıp paramparça ettim. Sonra güreşircesine cebinden çıkardığım cam küreyi kendi cebime attım. En sonunda kılıcını belinden çektiğim gibi geriye

kalan üç adama döndüm. Büyüm altındayken hepsini katletme düşüncesi vicdanımı biraz olsun sızlatmıyordu. Onlar da aynısını bana yapmaya hazırdı.

Ama o sırada aklıma başka bir şey geldi.

Vordan'ın *haritası*?

Dönüp cesedi tepeden tırnağa araştırdım.

Şarkımın gücü tükeniyordu ama harita gözümün önünde olmalıydı. Şu anda duramazdım. Babama iki haritayı *birden* verirsem... nasıl memnun olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Vordan'ın pantolonunu sıyırıp silkelerken bir kâğıt parçasının yere düşmesi için yıldızlara dua ediyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Riden halsizce arkamdan.

Tahminen ne yaptığımı biliyordu ama yapma tarzıma şaşırmıştı. Cesedi nazikçe araştırarak zamanım yoktu. Zaten ona nazik davranacak biri olabileceğinden de şüpheliydim. Vahşi hayvanlara ziyafet olmak çürüyen bedeni için bir lütf olurdu.

Haritayı üzerinde bulamayınca cesedini tekmeledim.

Piç herif... Harita herhalde gemisindeydi.

İşte o anda son notam susuverdi.

Elimde Vordan'ın kılıcıyla kendilerine gelmeye başlayan üç adama döndüğümde, "Bu çok eğlenceli olacak" diyordum.

Bölüm 19

Üç kılıç aynı anda kınından çekildi. Hemen en yakınımıdaki Niffon'a atıldım. Hamlemi karşıladığı anda Cromis bana arkadan saldırmaya çalışıyordu. İkisini de görebilmek için kenara sıçradım.

“Onu oyalayın,” diye bağırdı Theris. “Ben adamlara haber vereyim. Kaçmasına *izin* vermeyin.”

“Dur,” derken Niffon'a doğru hamle yapmadan önce Cromis'in karnını yararken. “Önce üçünüzün de yerde cansız yattığını görmek istiyorum.”

Hiç durmadan Vordan'ın demir attığını tahmin ettiğim kıyıya doğru koştu.

Neyse... onunla bir sonraki karşılaşmamızda hesaplaşardım.

Karşımdaki iki korsan hıncımı almama yeterdi. İçlerinden biri isabet ettirir umuduyla aynı anda saldırdılar. Kılıçlarından kaçmak için yaptığım hareketler başımı döndü-

rüyordu, yine de duraksamadım. Kılıcım ve bacaklarımla savaşıyordum ama birini devre dışı bırakmaya çalışsam ve dikkatli davranmazsam yara alabilirdim. Bir açık yakalamam gerekiyordu.

O açığı aynı anda gerileyerek verdiler. Biri son kılıç darbemden sonra dengesini bulmaya çalışıyordu, diğeri ise zamanlamasını ayarlıyordu. Saldırmaya hazırlanan Niffon'a kılıcımı savurdum. Metalin onun boynunu kestiğini görür görmez hâlâ dengesini bulmaya çalışan Cromis'e doğru döndüm ve anında yumruğumu midesine geçirdim. Acıyla iki büklüm olduğunda kendi kılıcıyla son nefesini vermesine yardım ettim.

İkisi ayaklarımdan dibinde cansız yatarken Theris'i görmeye çalıştım ama çoktan gitmişti. Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyordum. Dahası Theris'in adamlarını toplayıp getireceği kesindi. Bütün bir mürettebatla savaşacak durumda değildim.

Öfkeyle nefesimi salıp Riden'in yanına koştum.

"Beni dert etme," dedi iki nefes arasında. "Sadece kan kaybından ölüyorum."

"Aman bir şeyin yok," dedim. "Tabii bir an önce bu adadan kurtulsak iyi olacak."

Riden'in kolunun altına girdim. Ağır değildi ama yaraları yüzünden inanılmaz yavaş yürüyorduk. Theris ve Vordan'ın mürettebatına karşı yarışıyoruz. Rüzgârdan ayak seslerini duyamıyordum ama bu peşimizde olmadıkları anlamına gelmezdi.

Sonunda ağaçların arasından denizi gördüğümde Riden'in acıyla inlemelerine aldırmadan hızlandım. İyice yaklaşmıştık.

Ama elbette bizi oradan götürebilecek bir vasıta yoktu.

“Yüzmemiz gerekiyor,” dedi Riden.

“Yüzemeyiz.” Kaygılarım sesime yansıyor. Boşta ki elimle alnımdaki teri sildim. Şarkı ve kılıç sallamak gücümü tüketmişti. “Suya giremem. Dayanamam. Suyun gücüne karşı koyamam.”

“Başka çaremiz yok. Theris her an gelebilir.”

Hâlâ tereddütteydim.

“Tek başıma yüzemem Alosa,” dedi.

Ona baktım. Nasıl yaptığını bilmiyordum ama Vordan beni sorgularken aklımı başımda tutmamı sağlamıştı. Belki şimdi de aynısını yapabiliirdi.

“Senin yüzmen gerekmiyor. Ben seni çekerim. Yeter ki bunu hatırlayabileyim.” Yaralarını inceledim. “Tuzlu su canını yakacak.”

Ardından birlikte dalgalara atılıp su dizlerimize gelene kadar yürüdük. Tuz yarasına saldırırken Riden dişlerinin arasından tıslıyordu.

“Derin bir nefes al,” dedim. Su bedenimi ele geçiriyordu. Hem içten hem dıştan değiştiğimi hissedebiliyordum.

Sonra hiç tereddüt etmeden onu altına alıp yüzmeye başladım.

Kalbim deli gibi atıyordu. Denizin her yanımı sarması katıksız bir zevkti. İnsan için dondurucu olabilirdi ama benim için değildi. Su beni yatıştırıyor, yeniliyor, tazeliyordu. İnanılmaz bir hızda yüzmeye başladığımda gücüm içime dolduğunu, iyileştiğimi... bedenimin değiştiğini hissedebiliyordum.

Saçlarım uzuyor, canlıymış gibi suda oynaşıyordu. Güneş yanığı tenim inci beyazına dönüşüyordu. Tırnaklarım uzayıp sivriliyordu. Suyun altındayken nefes alabiliyordum. Kolayca yüzebiliyordum. Gece ya da gündüz fark etmeksizin karadaymışım gibi her şeyi görebiliyordum. Etrafımı saran deniz hayatıyla aramdaki bağı hissedebiliyordum. Aşağıdaki taşların üzerindeki salyangozlar... Sağ tarafımda yüzen balık... Dipteki hafif akıntıyla salınan yosunlar... Gözle göremediğim minicik yaratıklar... Hepsinin farkındaydım.

Yüzmekten ve kulaç atarken suyun verdiği zevkten başka bir şey istemiyordum.

Ama bir ağırlık kulaçlarıma engel oluyordu.

Unutmuşum. Bir adam taşıyordum. Tuzlu suya rağmen gözleri açıktı, bariz bir hayretle beni seyrediyordu.

Tabii ki seyredecekti. Ben güçtüm, güzelliğim. Ben şarkı ve suydum. Denize ve denizdeki bütün yaratıklara hükmediyordum.

Adam yukarıyı işaret etti, ardından boğazını gösterdi. Aramızda kalan suya kan karışıyordu. Yakınlardaki bir akura yılanbalığı kokuyu aldı ama beni sezince geri kaçtı.

Adam kolumu sarsıyordu. Tekrar ona baktım. Ah, boğuluyordu. Hayatta kalması için havaya ihtiyacı vardı.

Kıvrınarak boğulmasını seyretmek zevkli olacaktı. Yüzüp ruhumu okşayan sularla bütünleşirken güzel bir seyirlik olabilirdi. Belki dipte cansız bedeniyle dans ederdim.

Tekmelerini savurarak kendi başına yüzeye çıkmaya çalıştı ama yaraları yüzünden pek hareket edemiyordu ve güçlü ellerimden kurtulamıyordu.

Sonunda çırpınmayı bıraktı. Bunun yerine yanağıma dokunup gözlerimin içine baktı ve kıpırtısız kalmadan hemen önce dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Birden içimde bir şey uyandı. *Riden*. Bu adam Vordan'dan kaçmama yardım etmek için kurşun yemişti ve şimdi ben onu boğuyordum.

Hemen yüzeye yüzdüm. Yukarı çıkmamıza rağmen nefes almadığını fark edince onu karaya götürmem gerektiğini anlamıştım. Suda herhangi bir titreşim olup olmadığını kontrol ettim. Etrafımdaki doğal akıntıda büyük bir direnç var mıydı? Evet, yakınlarda bir gemi vardı. *Riden*'m gemisi. Herhalde onu arıyorlardı.

Sudaki her şeyden daha hızlı bir şekilde gemiye yüzdüm. Havada kanat çırpan kuş gibi hiç güç sarf etmeden kulaç atıyordum.

Bir kez daha beni kaçırarlara doğru yüzüyordum ama kaçış planım olmadan onlara teslim olamazdım. Bir anda yüreğimi korku sardı. Zaman yoktu. Geçen her saniye *Riden*'i ölüme yaklaşıtıyordu. Hemen gemiye çıkmam gerekiyordu.

Durmadan başımı suya batırıp şarkı söylemeye başladım. Suyun altında sesim kristal netliğindeydi, adeta çınlıyordu. Şarkım hızla *Gece Yolcusu*'ndaki adamların kulaklarına ulaştı. Okyanustayken şarkımın gücü sonsuzdu. Deniz beni beslemeye devam ettiğinden hiç yorulmuyordum.

Gemiye gördüğümde adamları olacaklara hazırladım. Bize hazır olmaları gerekiyordu. Bir saniye bile kaybedemezdik. Hâlâ aynı anda üç adamı kontrol edebiliyordum, o

yüzden önce Kearan'a ulaşip dümeni bize doğru kırmasını söyledim. Ardından Enwen ve Draxen'ı bulup küpeşteye getirdim. Riden'ı havaya kaldırdığımda ilk gören Draxen oldu.

“Hemen ip indirin!” diye bağırdı.

Adamlar koşuştururken şarkıma bir nota daha ekledim. Bu seferki daha uzaklara gidiyordu.

İpin ucu suda şakladığında sağa kaçmam gerekti. Yukarı çekilirken bedenim öyle hızlı değişiyordu ki kimse fark etmedi. Suyun altını göremedikçe siren olduğumu anlayamazlardı. Bence böylesi çok daha güvenliydi ama zaten şu andaki en büyük endişem bu değildi.

Draxen'ın adamları ipi hızla yukarı çekti. En az beş adam olmalıydı. Tepeye ulaştığımda küpeşteye tutundum. Riden'ın ağırlığı da eklendiğinden biraz zorlanmışlardı. Tek başıma olsam yukarı uçarcasına çıkar, küpeştede parmağımı ya da bileğimi kırabilirdim.

Draxen kardeşini kollarından tutup güverteye yatırırken yardım etmek üzere harekete geçtim ama anında adamlar beni tuttu.

“Holdin'i getirin!” diye bağırdı kaptan. Biri aşağı koştu.

“Doktor yardım edemez,” diye patladım.

Vücudumda dolaşan, dokunmamaları gereken yerleri yoklayan iğrenç parmaklar dikkatimi dağıtıyordu. Gerilmekten kaslarım acımaya başlamıştı ama en çok gururum inciniyordu.

“Ona ne yaptın?” diye çıkıştı Draxen.

Bu kadarı yeterdi. Bütün mürettebatın tanık olması umu-

rumda değildi. Zaten öleceklerdi. Bütün gücümü odaklayıp Draxen'in adamlarına beni bırakmalarını söylemesini sağladım.

Korsanlar şarkı söylediğimi duyuyorlardı. Bu bile afallamalarına yetmişti. Ama Draxen beni bırakmalarını emredince resmen apışıp kaldılar.

Adam daha yüksek sesle emri tekrarlayınca burada benim müdahalem olmadığına karar vermiş olmalıydılar ki ona itaat ettiler.

Hemen Riden'in yanına koşup buz gibi güverteye oturdum ve ellerimi şakaklarına yerleştirdim. Ardından öpecekmişim gibi eğildim. Ciğerlerini havayla doldurmam gerekiyordu. Parmaklarımla burnunu tıkayıp ciğerlerine üfledim.

Kısa bir es verdikten sonra tekrar denedim. Beş kere tekrarladığım halde hiçbir değişiklik olmuyordu.

"Olamaz," diye fısıldadım sonunda. Riden'in üzerine uzanmış, başımı göğsüne yaslamıştım. İçimden ciğerlerinin çalışmaya başlaması, göğsünün inip kalkması, tekrar hayatla dolması için yıldızlara yakarıyordum.

Böyle olmamalıydı. Hem de beni kurtardıktan, beni kurtarmak için kurşunlara hedef olduktan sonra... ölemezdi.

Ama ciğerleri suyla doluydu. Yanağımın altındaki suyu sezebiliyordum. Ve ciğerlerini boşaltamazsam...

Ciğerlerindeki suyu çıkarıp atmak istiyormuş gibi elimi göğsüne yerleştirdim ama işe yaramayacağının farkındaydım.

Bunun üzerine uyanık olsa sadece Riden'in duyabileceği sessiz bir şarkı tutturdum. Beynine uyumamasını söyledim.

İç organlarının çalışmaya devam etmesi için yalvardım. Hayır, yaralarını iyileştiremezdim, bir şeyleri hızlandıramazdım, bir şeyleri değiştiremezdim. Tek yapabildiğim beynine ulaşmaktı. Pes etmemesini söyledim. Henüz pes edemezdi. Ölmesine izin yoktu.

Gücümün tükenmeye başladığını hissettiğimde Riden'in ciğerlerindeki suyu çektim. Dokunamıyordum ama hissediyordum. Suyun bana gelmesini *emrettim*.

Su kıpırdamadı.

Bu sefer parmaklarımı Riden'in göğsüne bastırıp geri çektim. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak suyu çekmeye çalışıyor, her bir hücremle onu hayata döndürmek istiyordum.

Sonunda su hareketlenip ciğerlerinden çıkıp ter gibi derisinden sızmaya başladı. Suları kendime çekiyordum.

"Şimdi nefes al!" dedim şarkı söyleyerek. Bir kez daha ağzından üfleyerek ciğerlerine çalışma emri verdim. Riden'in kalbi hâlâ atıyordu, o yüzden ciğerlerini pompalamaya ikna edebilirsem iyileşecekti. *İyileşmesi* gerekiyordu.

Riden birden kasılarak hayatımda duyduğum en gürültülü nefesi içine çekti. İlk nefesini alan bebeklerden farksızdı. Hayatın sesiydi.

Üzerine eğilip bir süre kendi nefeslerimin düzelmesini bekledi.

Çok geçmeden yine üstüme atıldılar. Draxen kendine gelmiş olmalıydı. Boğazımdaki kılıcı hissedebiliyordum. Başka bir kılıç mideme saplanmak üzereydi. O kadar güçsüzdüm ki umursamadım. Riden yaşıyordu. Önemli olan buydu. Gözleri kapalıydı, yaraları hâlâ kanıyordu ama yaşayacaktı.

“Ona ne yapalım Kaptan?” diye sordu oramı buramı elle-yen korsanlardan biri.

“Hücre sine atın. Beş adam hücrenin önünde nöbet tutacak. Yemek ve su verilmeyecek. Kimse konuşmayacak.”

Tıpkı bir kafes kuşu gibi. Yine.

Bu işten iyice nefret etmeye başlamıştım.

Bölüm 20

Hücrenin soğuşunu tarif edecek kelime bulamıyordum. Artık kendimi düşünme lüksüme kavuştuğumdan ıslak kıyafetlerimin ve serin sabah yelinin etkilerini hissedebiliyordum. Duvarlardaki küçük boşluklardan yel içeri sızıyor, tenimi adeta tırmalarken soğuktan titrememe neden oluyordu.

Kıyafetlerim artık hücrede değildi. Riden'in eşyalarımına ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Belki diğer korsanlar yağmalamıştı. Kumaş iyi paraya satılabilirdi ve korsanlar her zaman para kazanmanın peşinde koşardı.

Yere oturup kollarımı bacaklarıma sardım. Ayak parmaklarım uyuşmuştu. Çizmemi çıkarıp ovalamaya başladım.

Hücremin dışındaki adamlar hiçbir şey yapmıyor, bana nadiren bakıyorlardı. Bu ekibi beni gözetlemek için Draxen'in seçtiği belliydi. Konuşsam bile karşılık vermiyorlardı.

"Bir battaniye alabilir miyim? Yoksa Draxen ölmemi mi istiyor? Hey, çirkin suratlı, sana diyorum."

Adam bakarken kıpkırmızı kesiliyordu. Sonra gözlerini tekrar duvara çevirdi.

“Draxen sağırları mı topladı? Lanet olası bir battaniye istiyorum, yoksa hepinizin kafasını koparırım! Biriniz en azından gömleğini verebilir mi?”

Şu aşamada iğrenç kokan bir kıyafete bile razıydım. Kuru olması yeterdi.

Sonunda kendi kendime kurumaya çalıştım. Hücrede volta atıyor, kollarımı sallıyor, kanımın akmasını sağlayacak her tür hareketi yapıyordum ama her hareketimde soğuk resmen etimi ısıırıyordu. Keşke yine suda olabilseydim.

Adamların önünde cesaret edebildiğim kadarıyla soyundum.

Nasıl hâlâ ıslak olabiliyordum? Neden bu kadar çok su vardı? Aslında suyu içime çekebilirdim ama sonuçlarından emin olamıyordum. Yine kendimi kaybedip bir sirene mi dönüşecektim? Yoksa Riden’in yardım ettiği zamanlarda olduğu gibi kendime hâkim olabilecek miydim? Bilmiyordum ama bu aşamada hiçbir riski göze alamazdım. Olacakları göze alamazdım.

Pes edene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Sonunda laf atarak bana bakmasını sağladığım adama şarkımı mırıldanmaya başladım. Aralarında en güçsüzü o görünüyordu. *Bana battaniye getir!* Kelimeler sert notalarla sadece onun kulaklarına giriyordu. Diğerleri anlamsız sesler çıkardığımı düşünüyordu.

Adam aniden kalkıp gitti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu arkadaşlarından biri ama cevap gelmedi.

Kısa süre sonra dönüp parmaklıkların arasından bir battaniye uzattı. “Sırf çenen kapansın diye getirdim,” demesini sağladım. Diğerlerinin şüphelenmesine gerek yoktu.

“Tam zamanıydı,” diyerek battaniyeyi elinden hırsla çekip kurulanmaya başladım. Sonra sarındım. Böylesi çok daha iyiydi. Artık düşünebilirdim.

Gün boyunca yapmam gereken tek şey beklemektir. Belki gece de bekleyecektim. Ne kadar süreceğini bilmiyordum.

İki gündür çok yorulmuştum. Sürekli uyukluyordum. İlk rüyamda Riden’ı gördüm. Sağlıklı ve iyiydi. Benden daha iyi bir nişancı olduğunu söyleyerek bana takılıyordu. Birlikte atış talimi yaptık. Sonunda o kazandı. Zaten rüya gördüğümü bu sayede anlamıştım. Gerçekte beni asla yenemezdi.

Sonra babamı gördüm. Haritayı istiyor, parmaklıkların arkasından bağırıp çağırıyor, haritayı verene kadar beni hücreden çıkarmamakla tehdit ediyordu. Üstümü başımı aradım ama harita nedense cebimde değildi. Bunun üzerine babam bir daha gün yüzü göremeyeceğimi söyledi. Parmaklıklar üstüme geliyor, beni adeta eziyordu.

İrkilerek uyandığımda hücrenin dışındaki adamlar bana bakıp kıkırdadı, sonra zar atıp içmeye devam ettiler.

Çok geçmeden gemiye çekilmeden hemen önce söyledğim son şarkıyı düşünerek yine derin bir uykuya daldım.

Uzun sürmeyecekti

Tabanca patlamalarıyla uyandığımda yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşti.

Zamanı gelmişti.

“Herkes güverteye!” diye bağıırıyordu Draxen. Hücremin dışındaki adamlar merdivenlere koştuğunda yalnız kaldım.

Hücredeki masayı devirip maymuncuğum için ayağını kontrol ettim. Hâlâ oradaydı. Riden onca süre hücreden nasıl çıktığımı bir türlü anlayamamıştı.

Yukarıdaki kavga gürültülüydü. Çığlıklar ve homurtular birbirine karışıyor, et ve metal sesi birbirine giriyor, küfürler havada uçuşuyor, birileri gürültüyle yere yığılıyordu.

Sonunda hızlı adım seslerini duydum. Diğerlerinden farklıydı. Muhtemelen yakın olduğu içindi. Tahmin etmem gerekirse biri yuvarlanırcasına merdivenlerden aşağı iniyordu. Tüh. O alçağın henüz ölmediğini görmek muhtemelen canımı fazlasıyla sıkacaktı.

“Kaptan, burada mısın?”

“Buradayım!” diye bağırdım.

Niridia’nın ardından mürettebatımdan iki kişi daha hücrenin önüne geldi. Onları gördüğüme o kadar sevinmişim ki olduğum yerde mutlulukla zıplayabilirdim.

“Çağrını duydum. Şarkını duyduğu anda Wallov haber verdi,” dedi Niridia. Bir taraftan da beni tepeden tırnağa süzüyordu. “Berbat görüyorsun.”

Yüzümü ekşittim. “Söylemene gerek yok.”

Niridia sırttı. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi ama ikinci kaptan olarak onu seçmemin nedeni bu değildi. Beş yıl önce tanışmıştık. İkimiz de korsan kıızıydık. Benden bir yaş büyük olsa da emirlere itaat ediyor, en az benim kadar iyi dövüşüyordu. Güneş rengindeki saçları ve parlak mavi gözleri savaşçı doğasıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

“Yukarıda durumlar nasıl?” diye sordum.

“Her şey yolunda Kaptan,” dedi. “Tylon’ın adamları yarısını devirdi.”

“Tylon burada mı?” derken sesime zehir karışıyordu.

“Kusura bakma. Ayrılırken beni yakaladı. Nereye gideceğimi söylemedim ama peşime takıldı.”

“Kahretsin, bu adam burnunu başkalarının işine sokmayı bir türlü öğrenmeyecek.”

“Nasıl olduğunu biliyorsun.”

Evet ama bu iş biter bitmez onunla uzun bir konuşma yapacaktım. Tylon babamın filosundaki gemilerden birinin kaptanıydı. Ve son zamanlarda nedense ikimizin işine... müdahale etmesi gerektiği fikrine kapılmıştı. Kuşkusuz bu fikri aklına sokan babamdı. Oysa bu küstah lazımlık bozmasıyla hiç işim olmazdı.

“Bence çok üstüne gitme Kaptan. Adamları birkaç kere zora düştüğümüzde kızlara yardım etti.”

“Eminim etmiştir. Peki kızlar o gerzeklerin imdadına kaç kere yetişti?”

“Çok.”

“Ben de bundan bahsediyorum.”

“Yukarıya çıkalım mı?” diye sordu Mandsy, Niridia’yla Sorinda’nın arasından hevesle.

“Kılıç?”

“Buyur Kaptan.” Kuzgun siyahı saçları olan kız el çabukluğuyla kılıcımı uzattı. Sorinda silahlarını, bir casusun sırlarını sakladığı kadar saklayabiliyordu.

Ah, sevgili palam... Babamın verdiği ilk hediyelerden

biriydi. Görev için ayrıldığımda onu Sorinda'ya emanet etmiştim çünkü iyi bakacağından emindim. Silah konusunda bir tek ona güvenirdim.

Öte yandan kızları tekrar görmek içimi ısıtıyordu. Artık tek istediğim gemime geri dönmekti ama önce yapmam gereken şeyler vardı.

“Yukarıdakilere yardım edelim mi?”

“Edelim,” dediler hep bir ağızdan.

Güverteye fırlayıp kavgaya karıştık. Tam bir kaostu. Kendi adamlarımla *Gece Yolcusu*'ndaki düşmanlarımı ayırt etmekte zorlanıyordum. Tylon'ın adamları Draxen'inkilerin arasına karışmasa işim çok daha kolay olurdu. Gemideki herkesi öldürmek yerine, şimdi babama hizmet eden Tylon'ın mürettebatını ayırt etmem gerekiyordu. Aslında içlerinden birkaçı benim adamımdı ama neyse ki kendi mürettebatımı çok iyi tanıyordum, o yüzden hata yapmam imkânsızdı.

Kavgaya katılma hevesiyle hâlâ birileri gemiye doluşuyordu. Draxen'la adamlarının hiç şansı yoktu, yine de direniyorlardı. En azından çoğu direniyordu. Kearan güvertede oturmuş içiyordu, dünya yansa umurunda olmayacakmış gibi görünüyordu. Savaşçı biri olmadığı kesindi.

O sırada Draxen'ı gördüm. Tylon'ın iki adamıyla birden kılıç çarpıştırıyordu. Bir an için onu öldürmelerini diledim. Böylece Riden beni suçlayamazdı ve ben Draxen'ın öldüğünü görmüş olurudum. Ama kim öldürürse öldürsün, Riden'in ağabeyinin ölümüne çok üzüleceğini biliyordum. Vordan'ın sürekli haklı çıkmasından nefret ediyordum. Evet, Riden'in acı çekmesini istemiyordum. Neden bilmiyordum ama onu önemsiyordum.

Draxen gözümün önünde Tylon'ın adamlarından birini katletti. Diğer adam hemen birkaç adım geriledi. Sonra yeni bir öfkeyle tekrar saldırdı. Kötü bir hamleydi. Zavalıcık belli ki doğru dürüst düşünemiyordu. Draxen onu da arkadaşının yanına yolladı. Korsan suya düşerken Tylon gemiye atladı. Adamlarının öldüğünü görmek bir kaptan için gerçekten berbat bir manzaradır ve savaşta kime saldıracağını belirler. Haliyle Tylon anında Draxen'in üstüne atıldı.

Bunun bir an önce sona ermesi gerekiyordu.

Tylon mükemmel bir savaşçıydı. On iki yaşından beri denizlerdeydi, altı yıldır da korsanlık yapıyordu. Babamın en güvendiği adamlarından biri olmayı başarmıştı ve bütün kaptanlarla kapışabilirdi. O yüzden bu kapışmadan kimin galip çıkacağını kestiremiyordum.

Nedense gerildim. Tylon'm galip gelmesine izin vermezdim ama müdahale edersem ne düşünürdü?

Of, yıldızlar aşkına!

Koşup aralarında hâlâ on adımlık mesafe olan iki adamın arasına geçtim.

“Alosa,” dedi Tylon arkamdan.

Duymazdan geldim. “Draxen, bu işe artık bir son vermen gerekiyor. Adamlarına teslim olmalarını söyle, yoksa hepsi ölecek.”

Draxen'in gözünü kan bürümüştü. Bütün adamlarının hayatı söz konusu olduğu halde teslim olmak düşüneneceği en son şeydi. İşimi oracıkta bitirmeye kararlı bir şekilde atıldı.

Onu yine bayıltmam gerekiyordu. Ama öldürmezsem herkes ne düşünecekti?

Birden Draxen'in gözleri başka bir yere odaklandı. Güvertede kılıçların yere düştüğünü duyabiliyordum.

Ne...

Ne göreceğimi tahmin edebiliyordum ama yine de dönüp baktım.

Korsan kral gelmişti.

Etrafıma bakıp Niridia'yla göz göze geldim. Ne demek istediğim çok açıktı. *Ona sen mi haber verdin?*

Başını bir kere iki yana salladı. *Hayır.*

Ardından Tylon'ın bacağına tekmeledim.

"Uf," dedi acıyla.

"Onu sen mi getirdin?"

"Tabii ki. Yardım çağırısı yaptın. Neden getirmeyecekmişim ki?"

"Çünkü onun yardımını istemiyorum," derken adeta kükrüyordum. Ardından öne atılıp, "Selam baba," dedim.

"Buldun mu?" diye sordu. Suratı asıktı. Babam ayı gibi bir adamdı. Koyu kahverengi saçlar ve sakallar, geniş omuzlar, neredeyse iki metrelik boy... Kim olduğunu anlamak için insanlarla tanışmasına hiç gerek kalmıyordu. Babam tıpkı rüzgârın dalgalara hâkim olduğu gibi hükümdar olan biriydi.

"Tabii ki," diyerek pantolonumun cebinden küçük küreyi çıkardım. Draxen kardeşinin hayatıyla ilgili öylesine büyük bir endişeye kapılmıştı ki üstümü aramayı aklına bile getirmemişti. Belki haritanın gittiğinden bile haberi yoktu.

Bir iş kadını edasıyla haritayı babamın uzattığı avcuna bıraktım. Cama bakıp istediği şeyi verip vermediğimi kont-

rol ettikten sonra başını salladı. “Pekâlâ, anlat bakalım. Niridia’yı neden çağırdın?”

Ortalık suspus olmuştu. Kimse kıpırdamıyordu. Bütün adamlar ve kadınlar silahlarını ve kılıçlarını Draxen’a doğrultmuştu ama babamın umurunda değildi. Beni sorgulamaktan başka bir şey düşünmüyordu. Zaten sanki hayat birden onun için duruvermişti. Hep böyle olurdu.

“Bu gemiden çıkmam gerekiyordu. Haritayı bulunca bir şekilde sana iletmem gerekiyordu.”

İnanmıyormuş gibi bana baktı. “Gemiye niye bana getirmedi?” Cevap vermeme fırsat bırakmadan elini kaldırarak beni susturdu. “Niridia?”

“Buyurun efendim!” diye bağırdı Niridia. İki tabancasının namlusuyla iki adamı esir almıştı.

“Gemiye çıktığınızda kızımı nerede buldunuz?”

“Şey...”

“Hücredeydim,” diye kestirip attım. Niridia’nın benim için yalan söylemesini istemiyordum. Benim için ölmesini de istemiyordum. Aslında bütün mürettebatım o anda aynı şeyi yapmaya hazırdı. Babam bana bir sürü şey yapabilirdi ama beni öldürmeyeceğini biliyordum. Öte yandan yalan söyleyen bir başkasına aynı merhameti göstermezdi.

“Küçük bir terslik oldu,” dedim. “Bu gemiden de kaçırıldım. Vordan Serad beni kaçırmaya geldi.”

“Vordan?” Babamın suratı iyice asıldı. Rakiplerinden nefret ederdi. “Burada olduğunu nereden öğrenmiş?”

“Gemide casusu varmış.”

“Senden ne istedi?”

“Eh... yeteneklerimi merak ediyormuş. Beni kafese kapatıp yeteneklerimi göstermeye zorladı.” Kulak misafirlerimiz olduğu için olabildiğince kısa kesmeye çalışıyordum.

“Bir şeyler öğrendi mi?”

“Korkarım evet ama zaten çoğunu biliyordu. Dediğine göre sağ kolların arasında bir casusu varmış.”

Babamın gözleri hızla adamlarında dolaştı. “Bu meseleyle daha sonra ilgileneceğim. Kaçışın zor oldu mu?”

Sırtımı dikleştirdim. “Gayet güzel hallettim.”

“Peki Vordan?”

“Öldü.”

“Cesedinde haritasını aradın mı?”

“Evet. Üstünde değildi. Kaçarken de durum müsait olmadığı için çevreyi araştıramadım.”

“Sahi mi?” diye sordu kuşkuyla. Başkalarının en zorlu görevleri bile tamamlayamamalarını anlamakta zorlanırdı. “Niyeymiş o?”

Çünkü Riden’i güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. “Vordan’ın adamları yakındaydı. Kaçtığımı haber almak üzereydiler. Zamanım yoktu.”

“Zaman?”

Bu sorgulardan nefret ediyordum. Her seferinde gerilirdim ama kendime hâkim olmaya çalıştım. Babam günün sonunda iyi bir adamdı. Benimle konuşurken bile mürettebatının önündeki itibarını düşünmek zorundaydı.

“Çam yarması Vordan’ı öldürüp oradan kaçmak yeterince zor oldu. Oradan uzaklaşmam gerekiyordu.”

Kalligan bana tuhaf tuhaf baktı. Nedenini kestiremiyordum. “Vordan’ı tarif et.”

“Uzun boyluydu,” dedim. “İki metre boylarında. Kaslı, yapılı. Tepesi keldi, kahverengi sakalı vardı. Sol kulağında beş altın halka...”

“Vordan değilmiş.”

“Nasıl yani?”

“Vordan silik biridir. Orta boylu, orta yapılı. Kahverengi saç. Sıradan kıyafetler. Kalabalığa karışmaya bayılır. Öyle bariz bir özelliği yoktur. Sadece parmaklarının arasında para çevirmekten hoşlanır.”

Bu bilgi kulaklarımdan girerken resmen beynim sızladı. Ağzım açık kalmıştı. “Vay piç!” diye bağırdım.

“Ne?” diye sordu babam.

“Buradaydı. *Buradaydı*. Bu gemideki casus oydu. Beni kendi izlemek istedi ama kim olduğunu belli etmemek için adamlarından birine kendisiymiş gibi rol yapmasını söyledi. Böylece dikkati kendinden uzaklaştırmış oldu.” O yüzden adada kafesin anahtarı ondaydı. Haliyle haritanın son parçası da onda olmalıydı.

Babam birden başını kaldırdı. Sonra kolumdan tuttuğu gibi beni yanına çekti. Aynı anda Draxen durduğum yere atlayıp kılıcını korsan krala doğrulttu: Herkesin ilgisi babamla bendeyken ağların üzerine tırmanmış olmalıydı.

Kahrolası ahmak! Ben de zavallı kıcını kurtarmaya çalışıyordum. En azından işimi kolaylaştırabilirdi!

Babamın adamları krallarını korumak üzere öne çıktı.

“Hayır,” dedi babam, elini havaya kaldırarak. “Oğlanla ben ilgilenirim,” dedikten sonra da düello için kılıcını çekti.

“Baba,” dedim hemen.

“Ne?” Gözünü Draxen’den ayırmıyordu ama sinirlendiğini görebiliyordum.

“Senin elinden ölüm bu adam ve mürettebatı için büyük şeref olur. Hepsini esir alalım.” Bana yan gözle bir bakış fırlattığında ikna edebilme umuduyla gülümsedim. “Gemideyken bana gösterdikleri misafirperverliğin karşılığını vermek istiyorum.” Draxen’in ya da mürettebatından herhangi birinin ölmesi umurumda olmamalıydı ama umurumdaydı işte.

Anlaşmayı küçük bir şarkıyla tatlandırmayı dilerdim ama maalesef babam güçlerimden etkilenmiyordu. Aslında hiçbir yeteneğim babama işlemedi. Vordan... ya da Vordan rolü yapanlar gibilerine baştan çıkarma gücümün işlemediğini biliyordum ama onun dışında bana bağışıklığı olan tek adam babamdı. Herhalde babam olmasındandı. Sonuçta damarlarımda onun da kanı akıyordu.

Kalligan sonunda onaylarcasına bakınca yüzündeki ifadeyle içim ısındı. “Pekâlâ. Kimi istiyorsan al. Geri kalanını öldür. Kaçmalarını istemiyorum. Cesetleri denize attıktan sonra gemiyi bana getir.”

“Hay hay, Efendim.”

“İşini bitirip temizlendiğinde gel beni bul. Ayrıntılı rapor bekliyorum.”

Korsan kral adamlarını alıp gemiden ayrılınca Tylon ve adamları da gitti.

Mürettebatım çoktan Draxen’in adamlarının silahlarını almıştı. Herkes önüme dizilmiş, dizlerinin üstüne çökmeleri sağlanmıştı.

Kızlarımın birkaçı kılıcını almak için Draxen’la cebel-

leşiyordu. Etrafı sarılmış olsa da herif savaşımadan teslim olmayacaktı ama sonunda o da adamları gibi önümde diz çöktürüldü.

Hepsini incelerken korkunun yüreklerine sinmesine izin veriyordum. Bu gemideyken unutmak istemeyeceğim bir sürü şey yaşamıştım. Bu adamlar aynı sevimsizlikleri yaşamayacaktı. Ya ölecekler ya da esir olacaktlardı. O yüzden şu anda biraz korkmaları onların hayrınaydı.

“Bu sahneyi bir yerlerden hatırlıyorum,” dedim insafıma kalan korsanlara bakarak. Bugünün geleceğini biliyordum. Sadece bu kadar iyi hissettireceğini hayal bile edemezdim. “Kim yaşamak istiyor? Merhametli mi olmalıyım? Yoksa beni kaçıırken mürettebatımı öldürmek istediğiniz gibi hepinizi öldürmeli miyim?” Sonuncusunu doğrudan Draxen’a bakarak söylemişim.

“İstediyini yap kadın,” dedi kaptan güverteye tükürerek.

Ölümü böylesine asilce karşılayacağı aklıma gelmezdi. “Hayatlarını kurtarmaya çalışmadığın için adamların hayal kırıklığı yaşıyor olmalı.”

“Mesele buysa yaşamayı tercih ederim,” dedi korsanlardan biri. Kearan konuşmuştu.

Gülümsedim. “Peki... Wallov, Deros, bu korsanı hücreye atın.” Mürettebatımda sadece iki adam vardı. İkisi de kaslıydı, tutsaklarla, özellikle de Kearan gibi çam yarmalarıyla baş etme konusunda oldukça maharetliydiler. Ama onları kullanışlı yapan sadece kasları değildi. Gemimde her zaman en az bir erkeğe ihtiyacım vardı. Şarkımı sadece erkekler duyabiliyordu. En azından sadece erkekler etkileniyordu. Mürette-

batımdan ayrıldığı zamanlarda şarkımla onlara ulaşarak gemimle iletişime geçebilmem iyi bir şeydi.

“Bunu da götürün,” diye emrettim Enwen’i işaret ederek. “Bir de kaptanı. Ana güvertedeki odasında iki kurşun yarısı olan birini daha bulacaksınız. Onu da gemiye götürün. Mandsy?”

“Buyur Kaptan?”

“Gidip bir bak, olur mu?”

“Tabii ki.”

Çok küçük yaştakiler başta olmak üzere birçoğunu gemime yolladım. Bu kadar genç yaşta hayatlarından olmalarına izin vermek çok zordu. Onları en yakındaki limana bırakacaktım. Kalligan’ın ruhu duymazdı.

Ama bana acımasız davranan ve Ulgin gibi aşağılıklar... Onların denizin dibinde çürüdüğünü görmek istiyordum.

“Diğerlerini öldürün,” dedim.

Kılıcını ilk çeken Sorinda oldu. Hemen sonra adamların arkasına geçerek teker teker boğazlarını kesti.

Öldürmek onun için adeta bir sanattı. Hareketleri büyüleyiciydi.

Herkes emirlerimi yerine getirmek için harekete geçmişti. Tutsaklar gemime götürüldü. *Gece Yolcusu*’nu buluşma yerine götürmek için mürettebatımdan birkaç kişiyi görevlendirdim. Cesetler denize atıldıktan sonra herkes tekrar etrafıma toplandı.

Her şey halledildikten sonra gemime geçebilirdim. Sonunda *Ava-lee*’nin güvertesine adım attığımda özgürlüğün tadıyla resmen başım dönüyordu. Aslında *Gece Yolcusu*’nda hiç tutsak olmamıştım ama eve dönmek gibisi yoktu.

Bölüm 21

Yürürken küpeşteyi okşuyordum. Babamın filosundan kaçmaya çalışırken yaşanan savaşta gemim hasar almıştı. Attığımız bir topla rakip geminin yıkılan mizana direği bir şekilde üzerimize yıkılıp küpeşteyi parçalayarak güverteyi delmişti. Mürettebatımla hemen, adanın meşhur kerestelerini çalmak için Butana adasına yelken açmıştık. Adada neredeyse bir adamımı kaybediyordum. Testere ve baltalarıyla adamlar bizi kovalamıştı ama ağır keresteleri taşıdığımız halde oradan sağ salım çıkabilmiştik. Ardından küpeşteyi tamir edip güvertedeki yer döşemelerini değiştirmiştik.

Geminin her parçası ayrı bir hikâyeydi. Her parçası için savaşılmıştı. Bu kadar zahmetten sonra tekrar gemide olmak çok daha güzel hissettiriyordu.

Gemimi en az mürettebatım kadar seviyordum.

Dairemin kapısını gördüğümde oraya yönelme arzumu bastırdım. Konforun zamanı gelecekti.

“Selam, Kaptan,” dedi yukarıdan tiz bir ses. Roslyn çıplak ayakları yere değene kadar ipten aşağı kaydı. Minik kız havada ipten ipe atlarken yerde yürüdüğünden daha dengeli hareket ediyordu.

Mürettebatımın yüzlerine teker teker bakarken kızın saçlarını okşadım. Herkesle teker teker konuşacaktım ama önce halletmem gereken birkaç iş vardı.

“Niridia,” dedim. Geminin neresinde olursam olayım, ikinci kaptanım beni her zaman duyardı. Alt güverteden fısıldadığımda beni gözcü kulesinden duyabileceğine yemin edebilirdim. Müthiş bir yetenektir.

“Buyur Kaptan?” diye sordu anında önümde biterek.

“Çatışmada kaç kişi öldü?”

“Sen şimdi bunu düşünme. Savaşmak gerektiğinde iyi insanlar hayatlarını kaybeder. Zaten bu gemide senin için ölmek istemeyecek tek bir kişi bile yok.”

“Kaç kişi?” diye tekrarladım.

“İki.”

“Kim?”

“Zimah ve Mim.”

Gözlerimi yumup yüzlerini hayal ettim. Zimah, Draxen tarafından kaçırılmak üzere çıktığımız seferde mürettebata gönüllü katılan üç kişiden biriydi. İz sürme konusunda üstüne yoktu ve çok iyi bir konuşmacıydı. Gittiği yerlerle ilgili türlü hikâyeler anlatırdı. Onu dinlemeye bayılırdım. Mim maharetliydi. İstedğim her şeyi seve seve yapardı. Güçlü bir korsandı. İkisini de çok özleyecektim. Yardım istediğim için öldüklerini düşünmekten nefret ediyordum. Sefere katılan bütün erkek ve kadınlar nasıl bir işe karıştığını biliyordu

ama yine de... Korsanlık yaparken sürekli birilerini kaybetmekten nefret ediyordum.

“Bu gece onlar için mum yakacağız,” dedim.

“Roslyn’i bu konuda görevlendirdim.”

“Güzel.” Kaptan olarak kayıpları bir kenara bırakıp mürettebatıma odaklanmalıydım. Bundan da nefret ediyordum. “Yeni bir kılavuza ihtiyacımız olacak. İz sürmeyi bilen, kara kadar suları da iyi tanıyan biri.”

Niridia başını salladı.

Birden aklıma çılgın bir şey geldi. “Aslında tanıdığım bir adam var.”

“Adam?” dedi Niridia. “Ralin’den sonra mürettebata birden fazla adam almamaya yemin etmemiş miydin?”

“Ah, bana Ralin’i hatırlatmana gerek yok. Ellerini kızlardan bir türlü uzak tutamıyordu. İğrenç yaratık.”

“Ellerini kestiğin zaman fena değildi.”

“Evet, sonrasında ayrılmaya karar vermesi yazık oldu. Niye gitti ki?”

Niridia gülümsedi. “Bazı erkeklerin yüreği korsanlığa yetmiyor.”

“Bahsettiğim adam eğer isterse bu iş için biçilmiş kaftan. Kızlarla değil, daha çok içmekle ilgileniyor. Üstelik o kadar yavaş ki kovalasa bile kızlardan birini yakalayabileceğini bile sanmıyorum.”

“İyi birine benziyor. Öyle birinin ekibe katılmasına kim karşı çıkar?”

Güldüm. “Seni özlemişim Niridia.”

“Ben de özlemiştim Kaptan.”

“Aşağı inmem gerekiyor ama hemen döneceğim. Sen

gemiye yolda tut, tamam mı? Bir an önce buluşma yerine ulaşmak istiyorum.”

“Elbette.”

Kendi gemim *Ava-lee*’ye ayak basar basmaz hücrelere inmeme akıl alır iş değildi. O kadar uzun süre kafeslere, hücrelere ve odalara kapatılmıştım ki aslında görmek istediğim bir manzara değildi.

Ama yapacak çok iş vardı. O yüzden zamanımı niye boşa harcayacaktım ki?

Hem Draxen hücreye atılmıştı. Karşısına geçip hava atmak istiyordum.

Alt güverteye indim. Ahşap zeminde yankılanan topuk seslerim, Riden’in beni *Gece Yolcusu*’nda çekiştirirken duyduğum seslerden çok daha tatlı geliyordu. Özgürlüğün sesi gibisi yoktu. Ve benim gemim çok daha güzeldi. Benzerini bulabileceğimden kuşkuluydum.

Hücrelerin hepsi doluydu. Tutsakları olabildiğince birbirinden ayrı tutmayı daha doğru buluyordum. Bu şekilde kaçma şansları azalıyordu. Yine de bazılarını iki kişi paylaşmak zorunda kalıyordu. Ama özellikle dikkatli olunması gerektiğinden Draxen en dipteki hücrede yalnızdı.

Belki Draxen’in mürettebatından çok fazla adamı esir almıştım. Hepsinden kurtulmak için bir sürü fırsat olacağı kesindi. En ideali, Trianne’in mutfakta yiyecek kalmadığını anlamasından önce kurtulmaktı. Bu adamları beslemek pahalıya patlayacaktı.

Beni gördüklerinde Wallov ve Deros hemen ayağa kalktı. Draxen gözlerini bana dikmişti.

“Niye suratın asık Draxen?” diye sordum. “En iyi hücreyi sana verdik.”

Beni duymazdan gelince adamlarıma bakarak gülümsedim.

“Seni görmek güzel Kaptan,” dedi Wallov. “Roslyn sürekli seni soruyordu.”

“Harfleri öğrenmeye başladı mı?”

“Gayet güzel ilerliyor. Gördüğü her şeyi okumaya bayılıyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim. İkinizi de yeniden görmek güzel. Ne yazık ki fazla sohbet edemeyeceğim. Haritayı kutlamak için gece bol zamanımız olacak. Şimdi...” Ortadaki hücreyi işaret ettim. “Şunu benim için çıkarır mısınız?”

“İri yarı olanı mı Kaptan?”

“Evet.”

“Peki.”

İkisi birden hücreye girdi. Deros kapıda duruyordu. Bu hücrede iki korsan vardı. Genç olanı ayağa kalkıp sıkıntı yaratmaya çalıştı ama Wallov onu itince kış üstü yere oturdu.

Kearan yere çökmüştü ama hemen doğruldu. “Şiddete gerek yok dostum. Buradan çıkmamak için herhangi bir nedenim yok.”

Wallov gözünü onun üzerinden ayırmadan çıkmasına izin verdi. Kearan gerçekten güçlü kollara ve keskin gözlere sahipti.

Kearan yanıma getirilirken Deros hücreyi kilitledi. Koridorun başında duruyordum. Teklifimi diğer korsanların duyması gerekmiyordu çünkü hepsi yanlış fikirlere kapılabilirdi. Kearan, mürettebatıma almaya niyetlendiğim iki kişiden biriydi.

“Kearan?”

“Evet?” dedi. Unvanımı umursamıyordu. En zorlu durumlarda bile büyük bir umursamazlıkla başına geleceklere razıymış gibi görünüyordu.

“Çatışmada en iyi kızlarımdan birini kaybettim. Yani mürettebatta yer açıldı. Senin gibi birini kılavuz olarak kullanabilirim. İlgilenir misin?”

“Beni öldürmeye çalışmanın üzerinden henüz bir ay bile geçmedi. Neden beni mürettebatına almak istiyorsun?” Şaşırmış, korkmuş ya da minnettar olmuş gibi bir hali yoktu. Her zamanki gibi hayattan sıkılmış halde bakıyordu.

“Biliyorum. Bunu ben de sorguluyorum.”

“Hayır dersem ne olacak?”

“Öldürülene ya da... eh öldürülmek tek seçenek sanırım... O zamana kadar hücrede kalacaksın.” Onları bırakmayı düşündüğümü söyleyecek değildim. Başka bir seçeneği olduğunu düşünmesini istemiyordum. Hem gemimde biraz zaman geçirdikten sonra kararından asla pişman olmazdı.

“Eh, böylesi cömert seçenekler arasından acaba hangisini seçsem?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bence gayet adil davranıyorum. Tembelin tekisin, dahası çoğunlukla hiçbir iş yapmak istemiyorsun.”

“Bu arada aşağıda mı kalacağım?”

“Hayır, gözetim altında gemide özgürce dolaşabileceksin. Sana güvenebileceğime kanaat getirdiğimde gardiyana gerek kalmayacak.”

Kearan sakalını kaşıyarak düşünmeye başladı.

“Depoda bayağı romumuz var,” diye ekledim.

“Tamam o zaman.”

“Böyle diyeceğini biliyordum. Şimdi yukarı gidip serdümene kendini tanıt.”

“Hay hay,” diyerek yürümeye başladı.

“Kearan.”

“Evet?”

“Bundan sonra bana Kaptan diyeceksin.”

Bir an için fikir değiştirecekmiş gibi yere baktı. Sonunda başını kaldırıp, “Hay hay, Kaptan,” dedi.

“Güzel.”

O gittikten sonra Wallov’u yanına çağırdım. “Şimdi de şunu getirmeni istiyorum. İncileri olanı.”

Enwen de hücresinde yalnız kalıyordu. Kapı açılır açılmaz dışarı çıkıp, “Bayan Alosa,” dedi. “Bakıyorum bilezik şans getirmiş.”

“Ne?”

Ayağımı işaret etti. Bileğimdeki *siren tılsımını* tümenden unutmuştum.

“Özgür kalmanı sağladı, öyle değil mi? İncilerim de işe yarıyor çünkü sağ salim gemindeyim. Hâlâ inanmıyor musun?”

“Maalesef şansa değil, beceriye inanıyorum.”

“Bazen ikisinin de aynı şey olduğunu düşünürüm.”

Ne demek istediğinden emin değildim ama umursamadım. “İyi bir hırsıza ihtiyacım olabilir. Mürettebatıma katılmak ister misin?”

Gülümsedi. “Tabii ki. Para bulabildiğim sürece nereye yelken açtığımız umurumda olmaz.”

“Merak etme. Gideceğimiz yerde hayal edemeyeceğin kadar para olacak.”

Dudaklarını yaladı. “O zaman görüp göreceğin en iyi hırsız olacağıma söz veririm.”

“Güzel. Yukarı çıkabilirsin.”

“Hay hay.”

Güverteye çıktığında gemimdeki insanlardan hırsızlık yapmaması konusunda uyarmayı unuttuğumu fark ettim. Bir daha karşılaştığımızda onu uyarsam iyi olurdu.

Tekrar konuşmadan önce tutsakları gözden geçirdim. “Sizinle ne yapacağıma karar verene kadar hepiniz burada kalacaksınız. Kaçmaya çalışmadığınız sürece hayatlarınız için korkmanıza gerek yok.” Son sözlerimi Draxen’a bakarak söylemişim.

Draxen ayağa kalktı. “Kardeşim nerede?”

“En iyi şifacım yaralarıyla ilgileniyor.”

“Ona bir şey olursa seni öldürürüm.”

“Draxen, boş tehditler savunman faydasız. Kardeşin benim kanatlarımın altında. Ona ne olacağına ben karar veririm. Bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Anlaşıldı mı?”

Sözlerim ağzımdan niyetlendiğimden daha tehditkâr çıkmış olabilirdi ama dert etmedim. Draxen’la geçirdiğim onca zamandan sonra, onu hayatta bırakmama sevinmesi gerekirdi.

Mürettebatıma katılan iki yeni elemanımın ardından güverteye çıktım.

Kaybımızın acısı büyüktü ama sanırım Kearan ve Enwen’in mürettebata katılması hoştu. Gemide bir sürü savaşçı vardı ama yetenekli hırsızlar ve kılavuzlar kolay bulunmuyordu.

Yukarıda parlak güneş beni karşıladı. Gökyüzünde bir-

kaç bulutla güzel bir gündü. Rüzgâr omuzlarıma dökülen saçlarımla oynaşıyordu. Yelken için harikaydı.

Kearan'ın donakaldığını görünce durdum. Geminin kış tarafına bakıyordu.

“Kearan?” dedim sırtından dürterek. Kıpırdamayınca önüne geçip yüzüne baktım. Gözlerini bir şeye dikmişti. Bakışını takip ettim ama bir şey göremedim.

“Kearan?” diye tekrar denedim.

Ağzını açtı, sonra yutkunmak için tekrar kapattı. Sonunda konuşabildi. “O kim?”

Ah, demek birini kastediyordu. Omzumun üstünden tekrar baktım. “Niridia? İkinci kaptanım.”

Başını iki yana salladı. “O değil. Gölgede kalan esmer güzeli kim?”

Tekrar baktım. Yelkenin gölgesinde kalan Sorinda'yı fark etmemiştim. “Sorinda.”

Kearan gözlerini ayırmıyordu. Kirpikleri bile kıpırdamıyordu. “Peki gemideki görevi ne?”

Gülümsedim. “Gemideki celladım.”

“Gardiyanım olmasını istiyorum.”

“Ne?”

“Gözetim altında olacağımı söylemiştin. Gardiyanımın o olmasını istiyorum.”

Bu adamın bu kadar net konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Genellikle konuşurken ayyaşlar gibi gevelerdi.

“Celladım olduğunu duymadın mı? Ona bulaşmasan iyi edersin. Gözünü kırpmadan seni öldürür.”

“O zaman onun için sorun olmayacaktır. Böylece beni hizada tutar.”

Daha yirmi dakika önce Niridia'ya onun kızlardan ziyade içkiyle ilgilendiğini söylemiştim. Erken konuşmuş olabilirdim.

Ama açıkçası, neler olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

“Sorinda!” diye bağırdım.

Kız yerinden kıpırdamadan, gözlerini bana çevirdi.

“Buraya gel.” Elimle gelmesini işaret ettim.

Bir kedi gibi gölgelerden çıktı ve merdivenleri kullanmak yerine korkulukların üstünden sıçrayıp sessizce yere kondu.

Kearan'ın dediği gibi gerçekten esmer güzeliydi. Uzun siyah saçlar. Zarif hatlar... Sürekli saklanmaya çalışsa da ışığa çıktığında göz alıyordu. Niridia, özenle çizilmiş bir tablo kadar güzeldi. Sorinda'nın güzelliğiye doğaldı. Sadece geceleri görülebilen güzelliklerdendi.

Yanımıza gelene kadar konuşmadı. Sonra konuşmamı bekledi.

Kearan gözünü ondan ayırmıyordu ama kız bunu fark etmemiş gibi yaptı.

“Bu Kearan. Mürettebatımıza katıldı. Kılavuzumuz olacak. Şu anda gözetim altında. Ona benim için göz kulak olursun?”

“Gözüm herkesin üstünde.”

Gülümsedim. “Biliyorum ama bu resmi görevin olacak.”

Kearan'ı tepeden tırnağa süzerken yüz ifadesi hiç değişmiyordu. Ne düşündüğünü anlamak asla mümkün olmazdı. Ama şimdi dudakları kıvrılmıştı. Kearan iri yarı ve çirkin bir adam olabilirdi ama işinde iyi olduğunu kimse inkâr edemezdi. Sadece motive olması gerekiyordu.

“Peki,” dedi Sorinda sonunda.

“Güzel. Şimdi izninizle, görmem gereken bir tutsak daha var.”

Draxen’in gemisi benimkinden büyük olsa da kaptan da-irem onunkinden daha büyüktü. Mürettebatıma önem verdiğim için bir de revir odası yaptırmıştım.

Oraya gidecektim.

Yolda küpeşteye dayanmış mürettebatı inceleyen Enwen’i fark ettim. Onu Kearan kadar dert etmiyordum. Onun gardiyanını daha sonra atayabilirdim.

Mandsy, üzerini döşemeyle kapladığımız masanın üzerine eğilmişti. Riden sırtüstü uyuyordu. Pantolonunun paçası çekilerek yaralar ortaya çıkarılmıştı. İçerisi merhem ve kan kokuyordu.

“Nasıl?” diye sordum.

“Gayet iyi görünüyor Kaptan. Saçma baldırını delip geçmiş. Yaralarını elimden geldiğince iyi bir şekilde sardım. Hafif sıyrıklar ve kolundaki bıçak yarasıyla da ilgilendim.”

İçim rahatlarırken nefes almak birden kolaylaşmıştı. “Güzel. Geldiğinden beri ayıldı mı?”

“Evet. Bir ara kendine gelip bana tuhaf tuhaf baktı.”

“Bir şey dedi mi?”

“*Kızıl saçlarına ne oldu?* diye sorduktan sonra tekrar uyudu.” Mandsy nedenini biliyormuş gibi güldü. “Sen olmadığım için acayip hayal kırıklığına uğradı Kaptan.”

“Saçma. Başka bir sürü kızıl saçlı kadın var.”

“Sen öyle diyorsan, öyle olsun.”

“Alosa?” Ses titrek ve zayıftı.

“Riden.” Beni daha rahat görebilmesi için sedyenin başına geçtim.

“Sizi bir iki dakika yalnız bırakayım,” dedi Mandsy.

“Teşekkürler Mands.”

Kız kapıyı arkasından kapattı.

Riden solgun görünüyordu ama göğsü inip kalkıyor, rahatça nefes alıyordu. Şu ana kadar bir göğsün inip kalkmasına böylesine şükredeceğim aklıma bile gelmezdi. Kolları ve bacakları sarılıydı. Sargı bezinden neredeyse derisi hiç görünmüyordu.

“Nasılsın?” diye sordum.

“Vurulmuş gibi. İki kere.”

“Yaralanmasaydın bile asıl ben seni haşat edecektim.”

“Kaçmamıza yardım ettiğim için mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır salak. Vurulduğun için! Hem de iki kere!”

“Acılar eninde sonunda geçip gider,” dedi. “Ölümünse çaresi yok.”

“Yaralı biri için fazla akıllı konuşuyorsun.”

Gülümsedikten sonra ciddileşti. “O adamların sana yaptırdığı şeyler için üzgünüm. Nasıl hissettiğini hayal bile edemem ama korkunç olmalı.”

İnanamıyormuş gibi bakakaldım.

“Ne?”

“Beni görüyor musun?” diye sordum.

“Evet. Ne...”

“Ayaktayım. Yaram yok. *Tabancayla* yaralanmadım. Ve tutmuş *benim* için korkunç olduğunu mu söylüyorsun? Ben iyiyim.” Theris... yani gerçek Vordan hâlâ hayatta olduğu için öfkeli olmam dışında...

“Ağabeyim nasıl?” diye sordu.

“Hücreye attım.”

“Yaşıyor mu?”

“Tabii ki yaşıyor! Gemimde ceset tutacağımı mı sanıyorsun?”

“Teşekkürler Alosa.”

Önemi yokmuş gibi elimi salladım. “Umarım odandan memnunsundur?” diye sordum, sessizlik uzayınca.

“Bir masanın üzerinde yatıyorum.”

“Evet ama Mandsy’nin ilaç dolabı dışında bu odada başka eşya yok. Dağınıklık yok. Kafayı takacağın bir şey yok.”

Güldü. Ardından sordu. “Şimdi ne olacak?”

“Açıkçası bilmiyorum. Babamla bir plan yapmamız gerekiyor. Mürettebatınızdan hayatta kalanları bir limana bırakacağım. Draxen’ı bırakamam. Muhtemelen yenilgiyi kendine yediremeyecektir, o yüzden şimdilik tutsağım olarak kalmaya devam edilecek. Ama ona ya da sana bir zarar gelmemesi için elimden geleni yapacağım.”

Gözlerini gözlerime dikti. Rahatlamıştı, minnetle bakıyordu... Gören onu kendi adasının kralı yaptığımı sanırdı.

“Hayatımı kurtardın Riden. Sadece borcumu ödüyorum.”

“Gerçekten hepsi bu mu?”

“Evet.”

Derin bir iç çekti. “Adadayken hakkında çok şey öğrendim. Daha önce seni aklıma girmekle, beni büyülemekle suçlamıştım. Şimdi etkin altında olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bana karşı dürüst olduğunu anlamış durumdayım. Düşündüğüm... ya da hissettiğim hiçbir şeyin güçlerinle değil, seninle ilgili olduğunu artık biliyorum.”

“Riden,” diye sözünü kestim.

“Efendim?”

“Çok kan kaybettin. Ölüp yeniden dirildiğinden eminim. Belki aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan önce gücünü... ve kafanı toplamak için kendine biraz zaman tanısan iyi edersin.”

“İki kere vurulmak gibi mi?” diye sorduğunda odadaki gerginlik dağıldı.

Güldüm. “Evet, aynen onun gibi.”

“Peki. Ama yapabildiklerin hakkında onca şeyi öğrendikten sonra bir soru sormamdan zarar gelir mi?”

“Sorabilirsin.” Cevap verip vermemek bana kalmıştı.

“Doğumunla ilgili böylesine özel olan ne? Tam bir si-ren olmadan nasıl onların güçlerine sahip oldun? Haritayı verirsem açıklayacağını söylemiştin. Gerçi onu sana kendi ellerimle vermedim ama yine de öğrenmeyi çok isterdim.”

Riden gerçekten de hakkımda çok fazla şey biliyordu. İstesem ona yaptırabileceğim bir sürü korkunç şeye kendi gözleriyle tanık olmuştu. Yine de sanki... arkadaşmışız gibi benimle konuşuyordu. O yüzden daha fazlasını öğrenmesini dert etmiyordum. Beni olduğum gibi kabul etmesi başlı başına kayda değerdi. Gerçi kabul edip etmemesi çok da umurumda sayılmazdı.

“Babam haritanın kendisindeki parçada gösterilen yere yaklaşık on dokuz yıl önce gitmişti. Nereye varacağını merak ediyordu. Filosundaki iki gemiyle birlikte Isla de Canta haritasını çizen dışında daha önce Maneira haritalarına hiç işlenmemiş bir adaya denk geldi.” Bu hikâyeyi ezberli-yordum. Küçükken babamdan sürekli anlatmasını isterdim. Şimdiki aklımla, bunun küçük bir kız için pek de uygun ol-

madığının farkındaydım ama babam bana hep olduğumdan daha büyükmüşüm gibi davranırdı.

“Hangi ada?” diye sordu Riden.

“Adını bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, Isla de Canta güzergâhında olduğu. Ama zaten ismi önemli değil. Önemli olan oraya vardıklarında ne buldukları.”

“Ne bulmuşlar?”

“Bir göl. Güzel kadınların yüzdüğü bir göl. Biraz eğlenecekleri düşüncesiyle babam dahil bir sürü adam suya atlamış. Ama kadınlar çılgınlık atarak kaçışmamış, aksine suya gömülen adamlar cıyaklıyormuş.”

“Ama baban kurtulmuş. Nasıl?”

Gülümsedim. Draxen’la *Gece Yolcusu*’nu ele geçirdikleri günü anlatışı aklıma gelmişti. “Lafımı kesme. Anlatacağım.”

“Pardon.”

“Sirenler güçlü yaratıklardır. Erkeklerden de güçlüdür. Avını bulduğunda omuzlarından tuttuğu gibi okyanusun dibine çeker, sonra da avıyla istediğini yapar.”

Riden yutkundu. “Çok romantik.”

Çenemi havaya diktim. “Erkeklerin hain emellerinden daha korkunç olduğunu söylemeyeceksin ya?”

Cevap gelmeyince anlatmaya devam ettim. “Erkekler istedikleri kadar hayatları için çırpınarak kurtulmaya çalışsınlar, sirenler her zaman galip gelir. Ve suyun altında çocuklarını doğururlar. Tabii her zaman kız çocukları olur çünkü sirenler hep dişidir. Babam da sirenlerin en güzeli tarafından yakalanmış. Dedğine göre sirenlerin kraliçesiymiş. Diğerleri gibi o da babamı dibe çekmiş.”

“Sonra?”

“Babam başta direnmiş. Bütün gücüyle savaştım ama fayda etmemiş. Öleceğinin farkındaymış. O yüzden nefesi yetmeyene kadar çırpınmak yerine kendini olayların akışına bırakmaya karar vermiş.”

“Yani...”

“Savaşmak yerine sirene sarılmış, hatta öpmüş. İşte bu yaptığı hayatını kurtarmış. Çünkü siren onu tekrar yüzeye götürüp karaya bırakmış. Sirenin karada doğurduğu çocuk, daha çok insan özellikleri gösterir.”

“Yıldızlar aşkına,” dedi Riden. Nutku tutulmuştu.

“Babam ve gemide kalan adamlar adadan ayrılmış. Diğer iki harita parçası olmadığı ve çok uzaklara gittikleri halde sonunda eve dönmüşler. Siren, bütün kurbanlarının aksine sırf babamın hatırına gitmelerine izin vermiş. O zamandan beri babam defalarca o adaya gitti ama bir daha hiç sirene karşılaşmadı.”

Riden konuşmuyordu. Duyduklarını hazmedebilmek için düşüncelere dalmıştı. Sonunda gözlerini yumduğunda uyuduğuna kanaat getirdim. Kapalı gözlerine, derin ve düzenli nefeslerine, dolgun dudaklarına bakıyordum. Güçlü bir erkekti. Beni kurtarması tuhaftı. İğrenç ağabeyini kurtarmak için bu kadar çabalaması tuhaftı. Asıl istedikleri için savaşmaması tuhaftı.

Sanırım onu tanımak için bol bol zamanım olacaktı.

Hâlâ bulunması gereken son bir harita parçası vardı.

Riden'in Hikâyesi

Yaklaştığımız gemi fazlasıyla sıradandı.

Korsan kralın filosundaki bir gemiden daha fazlasını beklerdim ama belki de asıl amaç buydu. Kimse bir prensesin böylesine küçük ve sade bir gemide olacağını düşünmezdi.

“Neredeyse yakaladık,” dedim hem ağabeyim hem de gemimizin kaptanı olan Draxen’a. “Uyduruk planın işe yarayabilir.”

“Planım çok zekice. Yakında çok zengin olacağız.”

“Prensese kaçırdıktan sonra. Bir de korsan kralın yerini söylemesi için onu ikna etmemiz gerekiyor. Sonra saklandığı yere çaktırmadan girmemiz gerekiyor. Sonra istediğimizi yine kimseye çaktırmadan çalmamız gerekiyor. Sonra da kimseye yakalanmadan kaçmamız gerekiyor. Tereyağından kıl çeker gibi, değil mi?”

Draxen koluma vurdu. “Senin uyduruk fikirlerinden daha iyi bir plan.”

“Korsan kralla ilgili herhangi bir fikir yürüttüğümü hatırlamıyorum.”

Ağabeyim elini kemerine attı. “Hayır, senin tek fikrin ölen

sevgili babamızın parasını, yeni mürettebat oluşturup kendi servetimizi yapmak yerine fahişelere ve kumara harcamaktı.”

“Fahişelere değil,” diye düzelttim. Kadınlarla arkadaşlık etmek için asla para ödemedim. Ben daha çok kadınların arkadaşlığını kazanma taraftarıyım.

Draxen çok yaklaştığımız gemiye büyük bir merakla bakıyordu. Bir fiske vurduğunda başındaki kaptan şapkası yere uçuştu. “Kahretsin Riden. Sert kaptanı oynamam gerekiyor. Artık yeter!”

Ben de bundan korkuyordum. Draxen’in sert kaptanı *oynaması* gerekmiyordu çünkü sert kaptanın *ta* kendisiydi. Ağabeyimin karanlık yanları bana babamızı hatırlatıyordu. Biraz zorlayınca bu karanlık yanı hemen yüzeye çıkardı.

Altı ay önce isyan çıkarıp *Gece Yolcusu*’nun mürettebatını denize döktüğümüz günden beri ona arka çıkıyordum. O günden önce defalarca ölümün eşiğinden dönmüştüm ama Draxen hayatımdan vazgeçmeme fırsat vermeden babamın yumruklarından ya da acımasız mürettebatla dolu gemide aç kalmaktan beni hep kurtarmıştı.

Bu yüzden her ne pahasına olursa olsun, onun karanlık yanını elimden geldiğince sınırdan tutmaya kararlıyım. Draxen müthiş planlar yapabiliirdi ama ayaklarının yere sağlam basmasını sağlamak da benim görevimdi.

Bir kızı gemimize almanın çok büyük sorun çıkaracağını sanmıyordum ama her hâlükârda müdahale etmeye hazırdım.

Prensesle ilgili çelişkili hikâyeler dinlemiştim. Birisi babası kadar kana susamış zalim bir korsan olduğunu anlatırken bir diğeryse hayatı boyunca zalim babasından çektiğini ve yanlış bir adamın kızı olarak doğduğu için bir kurbandan fazlası olmadığı yorumunu yapıyordu.

Kızı bu konuda suçlayamazdım. Sonuçta ben de babamın kurbanıyım.

İyice yaklaştığımızda mürettebat iyice gerilmişti. Silahlar çekilmiş, artık adını okuyabildiğim gemiye gözlerini dikmişlerdi. *Martı*.

Bir korsan gemisi için göz korkutan bir isim değildi. Herhalde korsan kralın ünlü kızı Alosa Kalligan'ın gemisi olduğunu saklamak için böyle bir isim seçilmişti.

Martı'yla yan yana gelmeden önce gemide büyük bir sessizlik oldu. Fırtınadan önceki sessizlikten farksızdı.

Sonra aniden toplar rakip gemide delikler açarken korsanlar kancalarını kullanarak uçmaya başladı. İlk çarpışmayı küpeşteden seyrediyordum. Korsan kralın adamları Draxen için hazır bekliyormuş gibiydi. Silahlar patlarken kılıçlar çarpıştı.

İki gemi arasına köprü kurulur kurulmaz kılıcımı çekip düşman gemisine geçtim.

Yalnız bir düşman korsan bulana kadar çarpışan adamların arasında dolaşıyordum. Adam yaşça benden iki kat büyük olmalıydı. Alnındaki saçları geriye yatırmak için başına leş gibi bir bez bağlamıştı. Dişleri kararmıştı. Saldırmaya hazırlanarak kolumu geri çektiğimde onun da aynısını yapmasını bekledim.

Ama adam döndüğü gibi geminin kış tarafına koşup küpeşteden aşağı atladı.

Demek bunu da görecekmışim.

Kavgadan uzak durmaya çalışıyormuş gibi görünen başka bir rakip korsana yaklaştım. Kılıcımı kaldırdığım anda elindeki silahı attı.

Öylece atıverdi.

Sonra ellerini havaya kaldırıp, “Teslim oluyorum,” dedi.

Palasmı bir tekmeyle geminin bir yanına fırlatırken gerçekten çarpışan korsanlara göz attım. Yetenekli savaşçılar olmadığı belliydi. Draxen’in adamları hepsini teker teker esir alıp dizlerinin üstüne çöktürüyordu.

Korsan kral kızı için bu mürettebatı mı seçmişti? Yanlış istihbarat almış olabilir miydik? Alosa gemide değil miydi? Korsanlar prensesinin güvenli yolculuk edebilmesi için en cesur ve en iyi savaşçıların seçilmesi gerekmez miydi?

Hem neden sürekli gergin gözlerle alt güverteye inen kapıya bakıyorlardı?

“Silahlarınızı bırakın!” diye bağırdı geminin diğer tarafından kadınsı bir ses. Kralın adamları hemen silahlarını bırakıp dizlerinin üstüne çöktü.

Gözüm konuşan kişiye kaydı. Ufak tefekti. Kahverengi saçlarını ikiye ayırıp toplamıştı. Güzel kızdı ama kralın kızı değildi.

Bu gemide birden fazla kadın mı vardı?

Kuzgun siyahı saçları ve canilerden geri kalmayacak kadar kötü bakışları olan başka bir kız da dizlerinin üstüne çökmüş, ellerini havaya kaldırmıştı. Vücudundaki bütün kaslar yay gibi gergindi, sanki kendini tutmak için büyük çaba harcıyordu. Savaşmamak için mi kendini tutuyordu?

Yine siyah saçlı üçüncü bir kız, namlusunu üstüne doğrultan Eridale’e bakıyordu. Kıstığı gözlerine bakan asıl onun Eridale’i esir aldığını düşünürdü.

En yakınımdaki korsana seslendim. Kearan’ın bugünkü çatışma için ayık kalmayı becermesi bir mucizeydi.

“Alt güverteyi kontrol et. Saklanan varsa hepsini yukarı çıkar.”

Adam uzaklaşırken diğerlerine bağırdım. “Hepsini sıraya dizin!”

Liomen ve Brenbol, düşman mürettebatını hiç zorlanmadan sıraya dizdi. Kimse emirlerime karşı çıkmıyor, direnmiyordu. Hepsinin gözü hâlâ kapıdaydı.

Gözlerimi oraya çevirince Kearan’ın aşağıda saklandığı anlaşılan bir miçonun silahını aldığını gördüm. Ardından çocuğu dizlerinin üstüne çökmeye zorladı. Herhalde hepsi bu kadardı. Tekrar kızıl saçlı kızı görebilmek için tutsakları gözden geçirdim. O arada esmer güzeliyle göz göze gelince ona göz kırptım.

O sırada Draxen gemiye geldi.

Büyük girişinin heyecanını arttırmak için başını önüne eğmişti. Kimse yüzünü göremiyordu. Daha önce babamdan da korkunç bir itibar sahibi olmak istediğini söylemişti.

Ve bunu gerçekten istiyorsa yardımına ihtiyacı vardı.

“Kaptan, gemideki herkes güvertede,” dedim.

“Güzel Riden. Umarım *hepsi* erkek değildir.”

“Şimdilik üç kız seçebildim ama hiçbir kızı kızıl saçlı değil.”

Draxen başını salladı. Sonra tutsaklara bakarak, “Dinleyin!” diye bağırdı. “Hepiniz Kafakıran Jeskor’un hikâyelerini duymuşsunuzdur. Adım Draxen. Onun oğluyum. Namımın ondan çok daha kötü olduğunu zamanla öğreneceksiniz.”

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Sabah bu sözleri ayna karşısında tekrarladığını görmüş ama yüzüne vurmamıştım. Gururunu incitmek istemezdim.

Tehditlerini savurmaya devam etmesini bekledim ama o sırada bir kahkaha patladı. Miço çocuk kadınsı bir kahkahayla ortalığı çınlatıyordu.

“Kearan,” dedi Draxen başını sallayarak.

Adam kılıcının kabzasını kızın başına indirdi.

Yüzümü ekşitmeden edemedim. Belki de Kearan kadını kahkahanın farkına varmamıştı, o yüzden muhtemelen bir kıza vurduğunun farkında değildi. Kız kanıyor olabilirdi. Öne doğru atıldım ama boşuna harekete geçmiştim.

Kız iki hamlede Kearan'ın silahını alıp arkasına geçti. O kadar hızlıydı ki ne gördüğümü anlamakta zorlanıyordum.

Ama namluyu Draxen'a doğrulttuğunda kendime gelerek sağ elimle hemen kendi tabancama davrandım.

"Adamlarını da alarak bu gemiden defol," dedi kız. Şimdiye kadar onun gemideki kızlardan biri olduğunu düşünüyordum ama artık onun Alosa olduğundan adım gibi emindim. Böyle bir emir ancak geminin kaptanı tarafından verilebilirdi.

Kearan bir hamle yapmaya çalıştıysa da Alosa dirseğini geçirince arka üstü yere yayıldı.

"Şimdi," dedi kız, tabancanın horozunu çekerek.

Elini nişan aldım, kabzadaki parmaklarına dikkat ederek tabancamı ateşledim. Tam da planladığım gibi silahı ona zarar vermeden elinden uçtu. Tabancamı kılıfına geri koyup mükemmel atışımdan duyduğum gururla gülümsedim.

O zaman gözlerini bana çevirdi ama denizci şapkası yüzünün büyük kısmını gölgede bırakıyordu. Tek görebildiğim burnunun ucu, ağzı ve gözleriydi. Ateş saçağın gözleri acaba ne renkti?

Kılıcını çekip bana doğru cesurca bir hamle yaptı. "Elimi parçalayabilirdin."

Cevap vermeme gerek yoktu. Bu Draxen'ın planıydı. Durumu o kontrol altında tutmak isteyecekti ama kız atı-

şımın acemi şansı olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Böyle düşünmesi canımı sıkıyordu.

“İstesem parçalardım,” dedim.

Adamlarımızdan ikisi güreşircesine sonunda kılıcını kızın elinden aldı.

“Daha sesi bile tam oturmamış bir miço için bence çok fazla konuşuyorsun,” dedi Draxen. “Şapkasını çıkarın.”

Kahverengi şapka çıktığında alevler kızın omuzlarına dö-küldü.

Ve korsan kralın kızı Alosa Kalligan’ı adeta gözlerimle içtim.

Saçları Anerdisa adasındaki kızların çoğu gibi koyu kıızıldı. Hayır, Alosa’nın saçları harlı alevler gibiydi. Bu alevler omuzlarına dökülüyor, çıkık elmacık kemiklerini, incecik burnunu ve okyanusu bile kıskandıracak kadar mavi gözle-rini çevreliyordu.

Denizde yaşasak da sık sık karaya çıkardık. Bir sürü ka-dınla tanışmış, çoğuyla yatmışım ama hiç kuşku yoktu...

Alosa Kalligan hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi onu görenin afallama-sına neden oluyordu.

Draxen’in onu görünce afallamamasını takdir etmem gerekirdi. “Prenses Alosa. Demek buradasın. Düşündüğüm-den daha gençmişsin.”

Alosa görmeyi beklemediğim bir sürü şeydi. Üzerindeki paspal kıyafetlere bakarken altında neler sakladığını anla-maya çalışıyordum.

Siskacık bir şey miydi, yoksa bu çaputların altında dol-gun kıvrımlar mı vardı?

“Seni bulana kadar gemiyi paramparça etmemiz gerekeceğinden korkuyordum,” diye devam etti Draxen. “Şimdi bizimle geliyorsun.”

“Bence söyleneni yapmaktan hoşlanmadığımı çok hızlı öğreneceksin Kaptan,” dedi Alosa.

Bu sözler üzerine gözlerim bakmamam gereken yerlerinden yüzüne kaydı. Bir hamle yapmasından endişelenmiştim.

Bu sefer iki adamımız tarafından sımsıkı tutulduğu için daha uzun sürdü ama sonuç aynıydı. Sonunda onlardan kurtulduğunda ceketimin içinden ikinci tabancamı çekip doğrulttum. Dudaklarıma bir gülümsemenin yerleştiğini hissedebiliyordum. Hatta sırtıttığım bile söylenebilirdi. İki adamla birden boğuşabilmek için kaslı olmak gerekirdi. O yumruklar güç isterdi.

“Şartlarım var Kaptan,” dedi.

“Şartlar mı?” diye tekrarladı Draxen, kulaklarına inanmıyormuş gibi.

“Teslim olma şartlarımı konuşacağız. Öncelikle ekibimi zarar vermeden serbest bırakacağına dair bana söz vermeni istiyorum.”

Güzeldi, iyi kılıç kullanıyordu ve tam bir *hırs* küpüydü. Alosa’yı babasının eğittiği belli oluyordu. O zalim babasının çaresiz tutsağı değil, kendi haklarını savunan bir korsandı.

Ve Draxen’ı delirtiyordu. Ağabeyim tabancalarından birini çekip yerde diz çökenlerin en başındaki adama nişan alıp tetiği çekti.

Kahretsin.

“Sakın beni sınama,” dedi Draxen. “Gemime biniyorsun. Hemen şimdi.”

Sihirli bir şekilde kılıcının elinde belirmesiyle Alosa'nın Gastol'un boğazını kesmesi an meselesi oldu.

Bir an için felç olmuşum. Seyretmekten başka bir şey yapamıyordum. Draxen diğer tabancasıyla düşman kor-sanlardan birini daha öldürdüğünde Alosa bu sefer palasını Moll'un kalbine sapladı. Adam *gürültüyle* yere yığıldığında kendime gelebildim.

“Durun!” diye bağırdım.

Draxen birini öldürdüğünde değişir, içine kapanır, ben-den uzaklaşırdı.

Babama dönüşürdü.

Ve Alosa farkında olmasa da onu kışkırtıyordu.

Silahımı doğrultup öne doğru adım attım. İş odaklı olduğumu anlasın istiyordum.

“Ölmemi isteseydiniz beni çoktan öldürürdünüz,” dedi. Tabancamdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Canlı kalmamı istediğinize göre şartlarımı kabul edeceksiniz.”

Sonra blöf yapmadığını göstermek için Kearan'ın beline bir tekme atıp dizlerinin üstüne düşmesini sağladı. Bir eliyle saçlarını çekerken diğer elindeki kılıcı boynuna bastırmış, cevabımı bekliyordu.

Hadi bakalım, diye meydan okuyordu gözleri. Yapamayacağın bir şeyi yapmaktan hiç çekinmem.

Draxen'a baktığımda asla boyun eğmeyeceğini görebiliyordum. Az önce göz kırptığım kıza yaklaşıp ateş etmeye hazırlandı.

“Mürettebatının güvenliğini sağlamaya çalışan biri için, adamlarını öldürürken gözünü kırpmaman ilginç,” dedi.

“Ama kaybettığım her adam için sen de bir adamını kay-

bediyorsun. Ben gemine bindiğimde adamlarımın hepsini zaten öldürecekse onların güvenliği için pazarlık yaparken birkaçını kaybetmemin bir önemi yok. Beni esir almak istiyorsun, Kaptan. Gemine kendi irademle gelmemi istiyorsan aklını kullan ve teklifimi değerlendir. Yoksa sen beni zorlarken kaç adamını daha öldürebileceğimi mi görmek istiyorsun?”

Of, bu kız müthişti.

Gözünü kan bürümediyse ağabeyimin de bu mantığa karşı çıkmayacağına inanıyordum. Ama şu anda Draxen kendini kaybetmenin eşiğindeydi, o yüzden müdahale etmem gerekiyordu. Hemen yanına koşup ağzımı kulağına dayadım.

“Planı unutma Draxen. Onu gemiye almamız gerekiyor. Mürettebatını bıraksak ne olacak ki? İstedığımızı almış olacağız.”

“Bana böyle hakaret edemez,” diye tısladı. “Gününü göstermem lazım.”

“Adamlarını öldürmesine neden oluyorsun. İsyan çıksın istemiyorsak hayatlarını tehlikeye atmamamız daha hayırlı olur. Bu böyle devam edemez. Merak etme. Öğrenmek istediklerimizi ondan öğreneceğim ama önce onun *Gece Yolcusu*’na geçmesine odaklanalım.”

Ağabeyimin dudakları bir çizgiden ibaretti. Ben de karar vermesini beklerken düşüncelerimi belli etmemeye çalışıyordum.

“Şartlarını söyle *prens*,” dedi sonunda. “Çabuk ol.”

Rahatlayarak iç çektim. Draxen’in aklı başına gelmişti. Bir gün aklını başına getiremediğinde neler olabileceğini bilemiyordum.

“Ekibim zarar görmeden özgür kalacak. Ben de direnme-

den gemine geleceğim. Aynı zamanda eşyalarımı da gemine taşıtacaksın,” dedi Alosa.

“Eşyalar?”

“Evet, gardırobum ve özel eşyalarım.”

Draxen bana baktı. “Elbiselerini istiyor.”

“Ben bir prensesim ve bu şekilde muamele göreceğim.”

Ağabeyimin onu vurmak için yanıp tutuştuğunu resmen hissedebiliyordum, o yüzden yine araya girdim. “Bizim için her gün güzel kıyafetler giymek istiyorsa bunun ne önemi var Kaptan?” dedim. “Şahsen ben bundan hiç şikâyet etmem.”

Ama bu kızın görünüşünün Draxen’ı etkileyeceğini hiç sanmıyordum. Daha yeni tanışmış olmalarına rağmen ağabeyimin karanlık yanını ortaya çıkarmayı başarmıştı.

“Peki,” dedi sonunda Draxen. “Hepsi bu kadar mı, *Majesteleri*?”

“Evet.”

“O zaman şımarık kıcını al da gemime geç. Sizler...” Arkada duran birkaç serseriye işaret etti. “Hanımefendinin eşyalarını gemiye taşıyın. Prensesin ekibine gelince... hepsini sandallara doldurun. Bu gemiyi batıracağım. Hızlıca kürek çekerseniz en yakındaki limana iki buçuk günde ulaşırsınız. Susuzluktan ölmek istemiyorsanız küreklere asılmanızı öneririm. Kıyıya ulaştığınızda fidye notumu korsan krala verip kızının bende olduğunu söyleyeceksiniz.”

Korsanlarımız değerli eşyalar için gemiyi araştırmaya başlayıp düşmanları sandallara zorlarken başlarında durmalıydım.

Ama gözümü Draxen ve Alosa’dan ayıramazdım. Durduğum yerden ne konuştuklarını duyamasam da kızın yüzündeki iğrentiye bakılırsa hoş bir sohbet olmadığı kesindi.

Yine araya girmem gerekiyordu. Daha yanlarına ulaşamadan ağabeyim elinin tersiyle kızın yanağına bir şamar indirdi.

Bir an için kalakaldım. Şamar sahnesi sanki ardı ardına tekrarlıyordu. Draxen'in bir kıza vurduğunu daha önce hiç görmemiştim.

Ve çocukluğumuzdan beri ilk kez ağabeyime vurmak istiyordum.

Draxen, "Her şeyi öğrenmeye çalış," dediğinde, kızın kolunu tuttuğum gibi hızla çekiştirmeye başladım, yoksa ağabeyime *yapmamam* gereken bir şey yapacaktım.

Ağabeyim bu sefere büyük yatırım yapmıştı. İşlerin sarpa sarmasına izin vermeyecekti. Benim de her şeyin yolunda gitmesi için elimden geleni yapmam gerekiyordu. Onu kurtarabilmemin tek yolu buydu.

Bu da Alosa'yı alıcı gözle süzüp yatağa atmak için iyi bir fırsat kollayamayacağım anlamına geliyordu.

O benim düşmanımdı. Draxen için tehlikeliydi ama her şeyden önce planlarımız açısından bir tehdit oluşturmuyordu. Korsan kralın yerini öğrenmenin yanı sıra daha bir sürü sırrını çözmekle görevliydim. Onu fidye için kaçırdığımızı sanıyordu, oysa plan bundan çok daha fazlasını içeriyordu.

Korsan kralın tahtını devirecek ve hazinesine el koyacaktık.

Ve ağabeyimin ölen babamıza dönüşmesini engellemek istiyorsam bu planın düzgün bir şekilde ilerlemesini sağlamam gerekiyordu.

Alosa amacımız için bir araçtı. Daha fazlası değildi. Draxen'in sinirlerini hoplatmayı başarmış olabilirdi ama aynısını bana yapmasına izin vermeyecektim.

Teşekkürler

Birçok kişinin yardımı olmasa bu kitap yayınlanamazdı. Öncelikle bana bir şans veren, Korsan Kralın Kızı romanıma bir yuva bulan ve başarısının devamı için hâlâ canla başla çalışan temsilcim Rachel Brooks'a teşekkür etmek istiyorum. Sen hem bir süper kahraman hem de peri annemsin Rachel. Bu kadar harika olduğun için teşekkürler.

Başta müthiş editörüm Holly West olmak üzere Feiwei and Friends'teki ekibe kocaman teşekkürler. Hikâye örgüsü ve karakterlerle ilgili görüşleriniz paha biçilmezdi. Alo-sa'nın beynine girmemi sağlayarak bu romanın parlamasına gerçekten büyük katkı yaptınız. Aynı zamanda yapım editörü ve metin editörü Starr Baer ve Kaitlin Severini'nin değerli katkılarını asla yok sayamam.

Doğrudan çalışmadığım halde yardımlarını aldığım *DotPK*... Bir zamanlar sizden biriydim, o yüzden perde arkasında gerçekten de var olduğunuzu biliyorum. Teşekkürler.

Üniversiteden oda arkadaşım Alek Rose... Yazıp düzeltmelerimi yapabilmem için her sabah erkenden çalan saatimden çok çektin. Yeni kitap fikirlerimi gevelememe katlandın, asla cesaret vermekten vazgeçmedin. Teşekkürler.

Sarah Talley, Megan Gadd ve Taralyn Johnson... Bir yazarın isteyebileceği en iyi arkadaşlar ve eleştirmenlersiniz. Asla değişmeyin.

Beta okuyucularıma minnettarım: Gwen Cole, Kyra Nelson, Shanna Sexton, Jennifer Jamieson, Elizabeth Anne Taggart, Juliet Safier, Tyler Wolf, Samantha Lee, Erica Bell, Kyra Pierce, Grace Talley ve Candace Hooper.

Aklımı başımda tutmama yardım eden ve bu çılığın yolculukta yanımdan ayrılmayan temsilci kardeşim Gwen Cole başta olmak üzere Swanky Seventeens'i anmadan geçemem.

DotPK'deki süreçte paha biçilmez varlığıyla Elana Johnson teşekkürü hak ediyor.

Yaratıcı yazım derslerinde başarılı sihir sistemleri hakkında çok şey öğrendiğim Brandon Sanderson; yayıncılık hakkında öğrenmeyi umduğundan çok daha fazlasını öğrendiğim Rick Walton ve yardımı olmadan yazmaya başlayamayacağım Kathleen Strasser... Hepinize teşekkürler.

Bu kitabın büyük kısmını evlerinde yaşarken yazdığım Krista teyzeme ve eniştem Tim'e de teşekkür etmem gerekiyor. Bana evinizi açtığınız için teşekkürler. Karakter isimleriyle ilgili beyin fırtınasında yardımların için teşekkürler Audrey. Odana dalıp romanımı sana okumama izin verdiği için teşekkürler Emmy. Hiçbir zaman sıkılmamamı sağladığınız için teşekkürler Nathan ve Jared.

Tabii ki yolun her aşamasında beni destekleyen aileme sonsuza kadar müteşekkirim. Teşekkürler Anne, Baba, Jacob, Becki, Alisa ve Johnny. Kitabın yayınlanmasına giden upuzun yolda yüreklendirmelerinizin yanı sıra gevezeliklerime de katlanmak zorunda kaldınız.